

de mar a mar
Antoni Miró

ALTEA

de mar a mar

de mar a mar

Antoni Miró

PALAU ALTEA

PERSONATGES (PINTURA)
ESCULTURA DE PINTURES
SUITE HAVANA (PINTURA)

MIRADOR PLAÇA ESGLÈSIA
GERNIKABOU (ESCULTURA)

GLORIETA DEL MANYO
VENUS DE BRONZINO (ESCULTURA)

PASSEIG PLATJA DEL'ESPIGÓ
SUITE ERÒTICA GREGA
"A GRÈCIA FA 2500 ANYS"
(ESCULTURES D'ACER CORTEN)

ALTEA, CAPITAL CULTURAL VALENCIANA 2019- 2020

COMITÉ D'HONOR

*Conseller d'Educació,
Investigació, Cultura i Esport*
VICENT MARZÀ I IBÁÑEZ

Alcalde d'Altea
JAUME LLINARES

Regidora de Cultura
AURORA SERRAT

*Premi d'Honor de les
Lletres Catalanes*
ISABEL CLARA SIMÓ

EXPOSICIÓ

Organització

AJUNTAMENT D'ALTEA

CONSELLERIA D'EDUCACIÓ,
INVESTIGACIÓ, CULTURA I ESPORT DE LA
GENERALITAT VALENCIANA

CÀTEDRA ANTONI MIRÓ D'ART
CONTEMPORANI DE LA UNIVERSITAT
D'ALACANT

Transports, muntatge
ART-EXPRÈS, ALCOI-BARCELONA

Coordinació General
IGNACI BELTRAN

Comissariat
JOSEP SOU, ANTONI MIRÓ

CATÀLEG

Edició

AJUNTAMENT D'ALTEA

Textos
VICENT MARZÀ I IBÁÑEZ
JAUME LLINARES
AURORA SERRAT
ISABEL CLARA SIMÓ
JOSEP SOU

Fotografia i documentació

EDUARD TORRES
AUSIÀS MIRÓ
SOFIA BOFILL
MIRÓ BRAVO
J. A. COLLADO
AILA ZARAGOZÍ
IGNACI BELTRAN
MITXEL MARTÍNEZ
RAQUEL PUERTA

Maquetació

MARIA CARBALLO

Disseny

ANTONI MIRÓ

Preimpresió i impressió

Quinta Impresión
Alacant

Imatge de portada

Escultura a Altea

ISBN: 978-84-09-16163-8

Dipòsit legal: 510-2019

© dels textos: els autors

© de les imatges: Antoni Miró

© de l'edició: Generalitat Valenciana 2019

Taula

7	Antoni Miró, “Capità” Cultural Vicent Marçà.
9	Exposicions d’Antoni Miró a Altea Jaume Llinares
11	Antoni Miró “ de mar a mar” Aurora Serrat
13	L’obra d’Antoni Miró Isabel-Clara Simó
15	Personatges
16	Personatges d’Antoni Miró Josep Sou
119	Suite eròtica grega Escultura de pintures
120	Escultura de pintures i Suite eròtica grega Josep Sou
173	Suite Havana
174	Suite Havana Josep Sou
239	Webs

Antoni Miró, “Capità” Cultural

Vicent Marzà i Ibáñez

Conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

La identitat d'un poble o, si es vol, allò que el defineix com a tal és una construcció col·lectiva insondable i dinàmica. És la conjunció d'unes arrels antigues i difuses amb una miscel·lània ingent d'aportacions individuals i heterogènies que, al llarg dels segles, ha anat conformant els diferents pobles i cultures de la terra. Nosaltres, els valencians i les valencianes, no som cap excepció i la nostra particular idiosincràsia és producte d'eixe maremàgnum d'interaccions: una realitat inacabada que mai no s'atura i, en la qual, l'art -en la seua concepció més ampla- hi juga un paper fonamental i clarament determinant.

L'expressió artística és, alhora, mirall del seu temps i, també, transformadora de la societat. I l'obra d'Antoni Miró representa eixa dualitat d'una manera excepcional: reflex i testimoni de moments i efemèrides històriques i, alhora, estímul per a la consciència crítica i el canvi. Ni l'art valencià contemporani ni l'imaginari col·lectiu d'aquest País es podrien entendre sense la figura d'Antoni Miró; un artista polièdric i turbulent, que s'alimenta de la confluència artística, fet que fa impossible d'encasellar-lo en una disciplina determinada.

Personatges i *Suïte eròtica* són dos exposicions que mostren d'una manera clara la doble vessant de les obres d'Antoni Miró. En la primera, l'artista d'Alcoi projecta la seua mirada sobre persones, *personatges*, que l'han influït marcadament i que també tenen una forta càrrega semàntica i emocional envers les societats que els van vore escriure, pensar, pintar, cantar... En definitiva, crear. De Salvador Allende a Pau Casals, passant per Isabel Clara Simó, Miguel Hernández, Joan Fuster o Maria del Mar Bonet. Com si es tractara del plantejament d'una narració, Antoni Miró ens presenta a través dels personatges una certa mirada sobre la història. De fet, cada quadre és un espill de la història en la qual ens veiem interpel·lats. I provoca la nostra memòria i la nostra consciència, col·lectiva i individual: *On estàvem? On estem? On estava? On estic?*

Exposicions d'Antoni Miró a Altea

Jaume Llinares
Alcalde d'Altea

Altea, capital cultural valenciana 2019-2020, acull l'obra de l'artista alcoià, Antoni Miró. Reconegut internacionalment, és un dels autors contemporanis més destacats del panorama artístic valencià. He de mostrar la meua satisfacció, per partida doble, perquè Altea albergarà en distints espais expositius varies mostres de Miró.

Per una banda, el nou passeig de la platja de l'Espigó acollirà les escultures metàl·liques de la col·lecció 'Suite eròtica', així com les Places del Manyo i de l'Església i l'entrada de Palau Altea la col·lecció "Escultura de pintures". Esta obra parteix de referències gregues dels segles V a.C., donant una nova dimensió a les figures hel·lenes. La mostra ens conduirà en el temps fins a la vora més oriental de la Mediterrània per poder fer una nova lectura estètica al voltant de la naturalitat i la llibertat sobre el cos humà al món antic. La irrupció del judeocristianisme va interrompre esta concepció del cos nu i el va convertir en objecte de pecat i culpa. Miró reinterpreta el classicisme de les escultures gregues i evidencia el poder de l'art per superar tabús i imposicions socials.

Per altra banda, també podrem contemplar l'exposició "Personatges" a Palau Altea. El centre d'arts alteà serà testimoni d'esta mostra on Miró retrata els personatges, homes i dones, que han contribuït en la formació de la seua personalitat o la seua visió del món. Amb esta exposició Miró realitza un homenatge a les persones que; des de la política, les arts, el compromís o la lluita; han suposat una influència en la seua vida. Des del mes de març serà substituïda per la "Suite Havana".

Altea s'enorgulleix de ser la seu de dos de les exposicions més aclamades per la crítica i el públic. És una magnífica oportunitat per gaudir dels espais expositius de la nostra localitat, tant a l'aire lliure com a les instal·lacions de Palau Altea. "Suite eròtica" i "Personatges" i la "La Suite Havana" destaquen per ser una magnífica crònica de la realitat social que ens envolta. De segur ens faran reflexionar sobre la societat, la cultura i la política actual.

Us convida a visitar-les, gaudir-les i com diu el propi Antoni Miró: "aneu sense ninguna idea prèvia".

Antoni Miró “de mar a mar”

Aurora Serrat

Regidora de Cultura, Conservatori i Arxiu Municipal

Una de les millors experiències al aterrar en la regidoria de cultura va ser conèixer personalment al pintor Antoni Miró en la seua casa, el Mas de Sopalmo. Un record que guardaré per sempre, ja que em va impressionar tot el treball, la quantitat d'obres, l'ordre, la infraestructura, fins i tot hi havia un bosc d'escultures. Un espai màgic on cada detall està estudiat al mil·límetre, a més de l'amabilitat i el bon tracte rebut per part de Sofia i Antoni.

En la seua trajectòria professional son nombroses les exposicions, així con les mencions y premis que se li han concedit dins i fora del nostre país. La seua obra està representada en incomptables museus y col·leccions de tot el món, sense oblidar que una part de les composicions va ser creada durant els anys que visqué a Altea. Per aquest motiu, hem d'estar molt orgullosos i vull agrair a Antoni, en nom del nostre poble, el interès i tasca realitzada per a fer possible aquestes exposicions que ens acompanyaran durant un temps.

Enguany, amb la celebració de la Capitalitat Cultural Valenciana, per a l'Ajuntament és indiscutible i un gran honor poder contar amb les escultures de Miró engalanant el nostre passeig, vora la mar i altres indrets. Estes aproparan l'art i la cultura a les persones de forma directa, fonent-se amb el paisatge i els passejants. Al mateix temps, Palau Altea acull la sèrie pictòrica *Personatges*, on es ret homenatge a persones que ens han marcat al llarg dels anys. Uns personatges coneguts arreu del territori que l'autor ens els aproxima baix la seua mirada, donat que formen bona part de la seua existència. Paraules pròpies d'Antoni ens mostren que aquests personatges l'acompanyen en dies i nits insomnes, en l'estudi, en les exposicions i, també, per les places i carrers d'aquest món. I també a partir del març, al Palau s'exposarà la “Suite Havana”, així es completarà de “Mar a mar”.

És obvi el ventall d'estímul en que ens obsequia Antoni Miró, motiu pel qual desitgem que totes les alteanes, alteans i visitants gaudisquen de les seues creacions, es deixen emportar per la bellesa i delicadesa de les obres i els servisca per a recordar, imaginar i descobrir.

L'obra d'Antoni Miró

Isabel-Clara Simó

Una vegada Aristòtil va dir; “Sembla mentida; amb tan poca informació com tenim i quantes coses que sabem”; ara fa una dècada, el genial lingüista nord-americà, Noam Chomsky, va dir: “Sembla mentida, amb tanta informació com tenim i quantes coses que no sabem”. La paradoxa és clara. I podem aplicar-ho al món de l'art: amb tants pintors que tenim i no hem aconseguit superar els grecs, per exemple; amb tants pocs pintors bons que tenim i quin esclat d'intel·ligència artística amb què comptem, també per exemple.

La veritat és que hi ha èpoques fèrtils en genis de l'art i èpoques de sequera. Ara bé, no hem de confondre l'art en general i la seua utilitat; ho diré en termes contundents: un quadre, un llibre o una simfonia no serveixen per a res; qui vulga coses útils que vaja a la ferreteria. Un quadre no és per fer bonic al menjador de casa, ni un llibre ha de ser entretingut, ni una simfonia és una música de fons plaent en un restaurant.

L'art té dues finalitat: fer pensar i fer sentir. Els racionalistes hi veuen només un motiu de reflexió; els emotius veuen només emocions.

Aquesta és la frontera: una cosa no n'exclou l'altra. Fixem-nos en Antoni Miró: ell crida i clama les injustícies i també ens fa vibrar. Poques vegades es dóna en un mateix pintor aquesta duplicitat. A més, Miró té tocs d'humor, crits d'indignació i l'objectivitat de la raó. Podem afirmar, doncs, que Antoni Miró és un artista complet.

Jose Pla, que era tan enemic del modernisme, blasmava també els impressionistes: les seues obres, deia, no són més que fotos mal fetes, per donar-li més aspecte de ser pintura. No, no: Miró és un autoexigent i no fa mai concessions. El seu suport tècnic és la realitat, però com s'hi implica ell com a pintor i a nosaltres com a observadors, i quedem colpits per un doble sensació: pensem i sentim. Això és art. Art pur.

Hi ha hagut al llarg de la història molts corrents artístics. Em fa la impressió que Antoni Miró és un deixeble de la història, de l'acumulació de punts de vista, de la perfecció, tan difícil d'assolir, en el desenvolupament de la seua obra. Com Noam Chomsky podem dir que tenim molta informació pictòrica, però pocs pintors originals. Fins que tantes la greu, o irònica, rellevància de la seua pintura. Per això Miró no s'assembla a ningú. S'ha forjat a si mateix, cercant aquell punt de vista únic.

Pensament i emoció: vet aquí una bella manera de definir Antoni Miró. És a dir, art. No per fer bonic, sinó que ens plantem a davant amb la màquina de pensar i la màquina de sentir -que són, totes dues, les que ens fan persones-, i a cada quadre tenim la sensació que és una mica nostre. Com si l'essència d'Antoni Miró, ens hagués penetrat pels porus de la pell i inundat tota la nostre racionalitat i tot el nostre lirisme.

Únic i que no s'acaba mai, perquè el seu missatge és llarg i ell un treballador infatigable. Jo crec que ens fa una mica més persones contemplar l'obra d'Antoni Miró. Lloat siga.

14

Personatges

Personatges d'Antoni Miró

Josep Sou

*«Raram facit mixturam cum sapientia forma»
(Rara vegada s'uneix la bellesa amb la saviesa)
Petr. 94.1*

Potser aquest projecte, aquesta vocada realitat da bastir un amplíssim mosaic de retrats, ultrapasse els marges teòrics de la pintura. I diem açò perquè s'evidencia alguna cosa més que pintura; s'hi arboren ressorts, ben especials, que impulsen la necessitat de dir al través dels quadres que podem contemplar en aquesta franca aventura creativa de l'artista Antoni Miró. Hi ha pintura, és clar, però també hi ha una enorme càrrega de profunditat que alena, no obstant potser, ben a la superfície del concepte que l'harmonitza. Hi ha la lleialtat als principis vitals, hi ha el consentiment en la causa essencial de la cultura, hi ha la vívida referència a les creences i posicionaments socials, hi ha la voluntat d'agrair el consell dels savis que retroalimenten els dies del pintor, hi ha l'esperança en cada traç, la vocació de conversar sense límits ni pretextos amb la vida, i totes i cadascuna de les herències que comporta abraçar-la sense excuses ni recança.

Tot açò esmentat, i encara bastants coses més, podem trobar a la fina i delicada estança que significa el territori del llenç en els retrats d'Antoni Miró. El món subverteix l'ordre natural de les coses, garantia de permanència i de futur. Al sedàs resta poca ganga doncs els àtoms de l'esperit amorosit han pogut burlar la xarxa vaporosa del parany, encetant dinàmiques de llibertat. I des d'aquesta penyora principal es genera un viatge auster cap als afectes. Que d'això també s'hi tracta en aquesta galeria que avui podem visitar tranquil·lament. Antoni Miró s'hi nodreix de les converses amb els seus savis estimats. Aprèn a cada passa que fa, i vincula el seu treball, noble de creativitat, i també el seu esforç, a la paraula en forma de raonament filosòfic, de versos, de cançó, de ciència encoratjadora, de veu i paraula de combat per la justícia i per la llibertat dels pobles i dels éssers humans..., la dignitat a la fi que cerca recer allà on la sensibilitat de l'artista custodia la volença dels orígens. És certament un món tot açò que comentem i que a la vegada ens tractem d'explicar. Dons, per què? Perquè imaginar la imatge imaginada és un concepte que afecta la pregonesa de l'instant creatiu, i l'eficàcia rau en preservar el cant propi a partir de l'herència que formalitza un tan especial estat de gràcia personal. El pintor, l'artista Antoni Miró, a les nits, mai no resta sol: «...a quants amics voldria convidar»¹ ens ajuda en la reflexió Hölderlin. Perquè efectivament, a les nits de la pintura i de l'art, en són amics els convidats, i reviu mercè a la voluntat reparadora que l'artista assaja tothora. La pintura com una porta oberta de bat a bat per on precipitar bona parta de l'experiència vital. Una manera específica de guanyar espais de felicitat personal. Posant per cas que aquesta abstracció no estiga només una realitat circumstancial.

Hi ha diàleg a la nit. Hi ha converses que ultrapassen els sentits elementals. Hi ha, però, necessitats que satisfer. Doncs clar és que cal posar dempeus la importància d'aquells que marquen camins; assagen senders per a la col·lectivitat i causes

1. Hölderlin, *Obra Poètica Completa, Ed. Bilingüe, Volum II*. Libros Rio Nuevo, Ediciones 29, Barcelona. p. 97

merceixedores de lluita constant. Els paradigmes, o referents, també tenen eixes coses. Cal escoltar-los; cal resseguir totes les fronteres amb el dit identitari per a dir, i més dir, cada paraula en consonant fidelitat. Potser ningú no resta sol. El vent conspira obertament i ens acosta la veu, les veus que vagaregen per l'eix fonamental de la consciència. I en aquest cas, a tots ens corprèn la intensitat del cant, doncs perquè a la fi també ens ben nostra la melodia: «...*un pas vostre significa l'aixecament dels homes nous i la seua marxa enllesida*»², comenta ara Rimbaud. És la noble i compromesa labor dels creatius. Cal obrir camins, marcar els ritmes d'un viatge sempre acordat i dinàmic. Potser és part substancial de la vida, i de les conseqüències que en comporta el viure. Antoni Miró foragita els monstres d'allò no pertinent i s'esllavissa pel coster de l'autenticitat, i pinta. Pinta per a dir. Crea per a garantir signes de proximitat i de criteri. L'art, però, clar està, genera consciència, també discerniment per a la tria personal que cadascú de nosaltres haurà de dur a terme individualment.

El pintor, ho podem comprovar amb certa facilitat, reserva dinàmiques expressives al si de la memòria. Bestreu, després, quan la necessitat li fa el reclam, tot allò de subjacent a la pregona estança de la seua intimitat. La fluïdesa que dicta el seu particular arbitri commou el retrat. A la superfície emergeix tota la càrrega volitiva que fins aleshores havia habitat el seu endins: «...*sofreixo l'obscura/pressió del temps/-callades distàncies,/records insepults/-damunt la memòria/i dintre la sang.*»³ Assegura Pere Quart. I nosaltres, com ho ha fet ell, ens disposem a manifestar, pel que fa a l'exercici creatiu que en fa Antoni Miró, que inevitablement la primera aventura d'aquesta esplèndida col·lecció de retrats, s'hi formula mitjançant la revolta dels sentiments que bateguen dins la sensibilitat de l'artista. La franquesa d'aquest dir pictòric beu de la font de la lleialtat, ja ho hem dit. El murmuri d'aigües netes saltirona la fantasia i tot ho emplena de realitat, després..., i de llibres, i de cants, i de paraules que són veus lliures, de metàfores escaients, de ciència i de llengua, i de tanta bromosa humanitat.

Aquesta pintura de l'artista Antoni Miró potser siga un assaig per a la permanència dels seus convidats. Mai no voldria, el pintor, que cap dels seus amics fes la partença. Vol, desitja i necessita, ara, que tots romanguen al seu costat, o a la vora del món i de la vida. És per açò que pinta els retrats. Potser siga una recerca de consol, un vocada naturalitat per a seguir esguardant, conjuntament, la sortida del sol cada dia. El cau on habiten els colors resta ben il·luminat quan l'imperi dels sentits comanda la trajectòria existencial: «...*y entonces sólo entonces/el no ser sigue para siempre...*»⁴, aprofundeix Mario Benedetti. El guiatge d'una eternitat tan merescuda com necessària. De les grans éssers humans, la contribució dels quals ha estat garantia per al viatge col·lectiu, ens cal una engruna, només siga un xic, de memòria. L'art, però, i la vocació del pintor Antoni Miró fan la resta, tot assegurant-nos l'esguard..., si més no, el futur.

A vegades no se sap ben bé a quina cosa obeeix la nostra voluntat, o la nostra força, doncs ens sorprèn aviat el ritme existencial que guia els nostres passos. Entre els draps de les veles veiem la mar que bull amb fermesa, però en tenim un pregon desconeixement del ritme que mou, en sotrac permanent, el fons marí. Són ben nítides les formes, la imatge de la mar quan s'arriba volenterosa i lliure, però ens manca la bona lectura dels instruments de navegació. Tot plegat hem d'acudir a il·lustrar-nos-en, a retre hores en la documentació que la vida, arreu, insinua. La causa de la saviesa té les seues exigències, però els savis en són garantia de conformitat i per al descobriment dels tresors de la constància. En tindrem, però, sempre el reflex que abelleix, amb llum precisa la il·lusió: «*Prisión de cal i canto,/ataúd de piso y techo,/anclado en la cruz exacta/de los espacios y el tiempo,/en mar de campos, marina/de horas mansas, tierra adentro...*»⁵, transita la veu de Dámaso Alonso. Fulguració del temps en l'espai on s'hi cou la vida. És el que pensem d'aquesta pintura que avui ens proposa Antoni Miró

j. sou

2. Rimbaud, *Obra completa*. Libros Río Nuevo. Ediciones 29, Barcelona 1983, p. 127

3. Quart, Pere, *Poemes escollits*. Edicions 62. Barcelona 1994, p. 88

4. Benedetti, Mario, «La vida ese paréntesis» en *Inventario Dos, Poesía Completa 1986-1991*. Visor, Madrid 1994, p. 397

5. Alonso, Dámaso, *Antología 1915-1931*, en *Poesía española Contemporánea*. Taurus, Madrid 1974. p. 353

A Isabel-Clara Simó 2012

Un senyal d'identitat. Una ferma amistat traçada al llarg dels anys i de la feliç concurrència. Una geografia, el Sopalmo, per a bescanviar l'opinió de tant de dia feiner. Un munt de projectes, de línies escrites o de llenços amerats per la substància d'un afecte irreductible. El ferro corten en la cara d'Isabel-Clara, al mig dels camps: desafia hiverns, pluges torrencials, nevades com les d'abans, i la ferocitat excitant de l'estiu salvatge.

Isabel-Clara és la veu que no s'amaga. Lluèix esponerosa al conreu de la seua literatura. Sura, sempre, als pantans d'aigües llefiscoses, potser malaltisses, i sempre acut a la vora, a la ribera d'un món de llibertats. Isabel-Clara, la nostra Júlia particular, estimada, tan benvolguda, escriu des de la complicitat que li facilita la intel·ligència. Les línies mestres insinuen el trànsit de mil vides en combat diari per a recibir-se'n. Un consol cadascuna de les troballes. El nostre deler, en el silenci de la lectura amatent, serà la comprensió de l'univers que ens commou assegurant-nos l'embranchida cap a nous límits, fills de l'entusiasme.

Somriu Isabel-Clara Simó, doncs així ho ha volgut Antoni Miró al seu quadre. Al semblant: l'energia, l'alegria, inclús la felicitat. Els ulls de l'escriptora són, ara també, la força que neix dins l'horitzó tan ben llaurat d'afanys.

j. sou

A ISABEL-CLARA SIMÓ 2012/ Alcoi (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A l'Estellés 2016

Un poeta! Un poeta que tasta la saba en les arrels inconfusibles de la tradició; de la clàssica manera d'acarar el món, i d'abismar-lo a l'endins de la llengua que bull intensa a l'esperit del poble valencià. I les maneres virtuoses del seu dir poètic s'encasten, vehements, en la naturalesa de la vitalitat, del no combregar amb rodes de molí, i de la joia que significa l'existència. No se n'oblida, però, de la duresa del trajecte, de tants camins farts de pols, de les dificultats d'aixecar el cap, o d'exercir la resistència, a la fi.

«[...La seua obra té, en efecte, un caràcter totalitzador, ompli de realitat tot un llarguíssim període que va des de la Guerra d'Espanya als nostres dies i arrela, al mateix temps, en el passat més significatiu, històricament i literàriament, del nostre poble.]»¹ Ens comenten els professors Jaume Pérez Montaner i Vicent Salvador. I efectivament, per l'extensió i per l'abast constructiu, l'obra de Vicent Andrés Estellés significa la immensitat d'un gran «mural» que acull un autèntic univers existencial. La reflexió aprofundida, la innovació constant del cànon poètic i el tarannà memorialista de la seua veu, fan del poeta un àmbit recognoscible per tothom. Tots estimem l'Estellés, i el fem, per què no, un poc nostre.

Antoni Miró coneix l'Estellés. Ha compartit hores i hores de conversa animada. El pintor sap i intuïx, molt acuradament, les boires que mullen les branques en el bosc del poeta. L'artista identifica les ombres que commouen la sensibilitat infinita del joglar i l'incorpora, feliçment, al seu «políptic».

j. sou

1. -Pérez Montaner, Jaume i Salvador, Vicent 1981 *Una aproximació a Vicent Andrés Estellés, Tres i Quatre, València, p. 86*

A L'ESTELLÉS 2016/ Burjasot (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Joan Fuster 2012

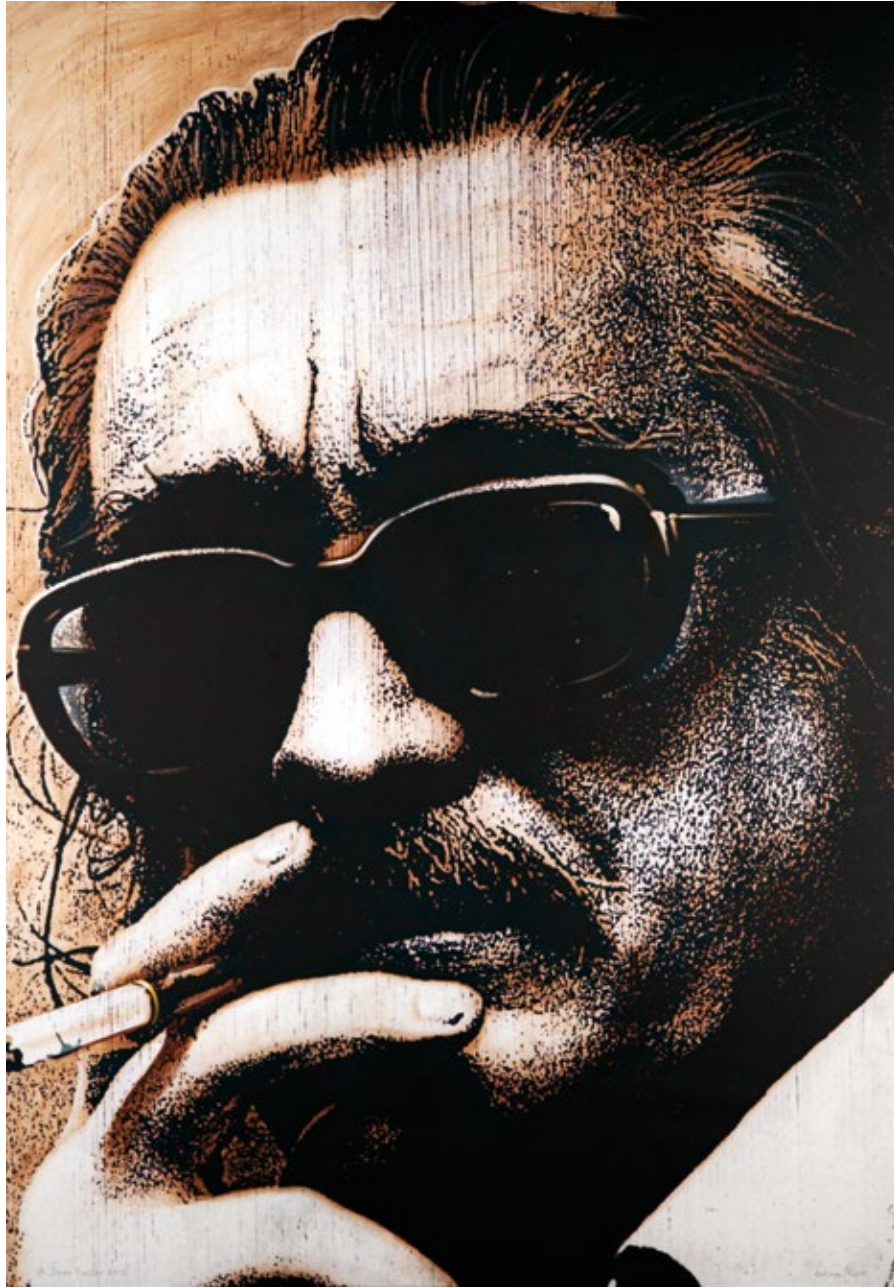
Com un llamp travessa la fosca encetant la nit en dues meitats arbitràries, així la paraula, clara i turgent, àdhuc irada, de Joan Fuster, il·lustra la crosta estantissa d'un univers que només formula l'acomodament benestant, ultralleuger...tan burgés. La necessitat de dir, la precisió d'ajustar el mot necessari, l'obligació indefugible de l'intel·lectual, la voluntat quan tot manca, la responsabilitat d'iniciar un discurs i de generar deixebles per a la nova escola de la vida associada dels valencians, tantes coses i tant alhora. Potser només ens cal dir Joan Fuster. I és molt! I en repetir el seu nom ens abraonem a l'èxit d'un discurs que ha fet fortuna. Nosaltres: sí, «nosaltres» ens llegim a les línies d'un llibre, encara inacabat, al tall de la inspiració col·lectiva. I no hauria de ser açò, doncs perquè ha passat, ja, molt de temps de llavors ençà. Dempeus viu el guiatge, i la boca esdevé fel amarga per manca de sucre en la recepta casolana del pronunciament general.

«[...Però un idioma no se sosté amb les cimes de la lírica: la seua unitat ha de ser, sobretot, col·loquial, i a un nivell que afecta la mateixa literatura. ¿Qui s'ha preocupat fins ara de trobar el punt dolç que facilite la recuperació «unitària»?]»¹ Raona al seu llibre Ara o mai Joan Fuster, tot demanant l'esforç necessari per a establir la convergència idiomàtica que faça possible el creixement dels espais comuns de la nostra llengua.

Antoni Miró resum el seu esguard quan allibera la mirada de Joan Fuster, que fita l'esdevenidor, potser, a l'embriac de l'esperança. La tossuda esperança que viu a l'escalf de l'estimada contrada.

j. sou

1. Fuster, Joan, 1981 Ara o mai, Tres i Quatre, València, p. 48

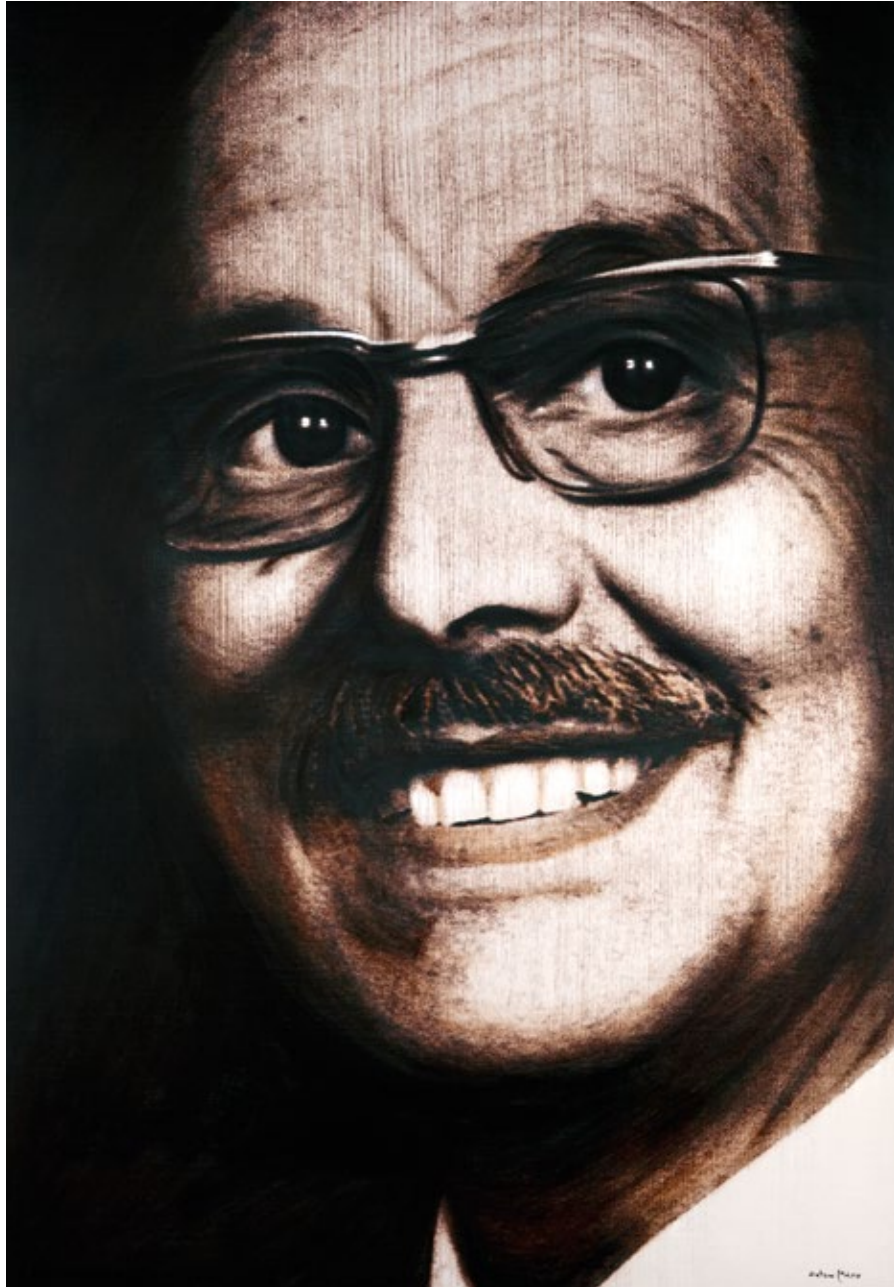
A JOAN FUSTER 2012/ Suca (Acrilic-mixta s/llenç, 162x114)

A Enric Valor 2012

La llum, tota, al rostre. I el somrís ben posat de les bones persones. Caràcter fruitós, però enèrgic, del qui viu per a laborar tothora. Cap estona lliurat a les comoditats dels molls matalassos, ans al contrari, els ulls sempre injectats per la llum emergent de la ploma en frenètica dansa. Una mena de malson: açò m'ha tocat a mi! I la tinta, dibuixant rius de metàfores, s'acreix com la suau medecina que tot ho haurà de guarir, o de satisfer, tant si val. La retòrica de les tradicions orals obren els panys dels nous habitatges: on hi ha un xiquet que frueix d'històries inimaginables, quasi impossibles de pair, però tan nostrades, s'aixeca la veu d'Enric Valor dins la penombra de la cambra. Enric Valor és l'home d'ací! Un veí! Atiat per la fantasia ensuma la humitat en el solc de la terra, i bestreu, cada dia, un cabal suficient per a contar mil històries més. Mentre, ullades de sol encimbellen gramàtiques, lèxics i conjugacions, amb voluntat d'assegurar la fortalesa del preat instrument: la llengua.

El pintor sent debilitat pels hòmens discrets, esforçats, i que fan de la vida un recer per a les idees. Antoni Miró quan pinta Enric Valor traça signes inequívocs d'humana dignitat.

j. sou

A ENRIC VALOR 2012/ Castalla (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

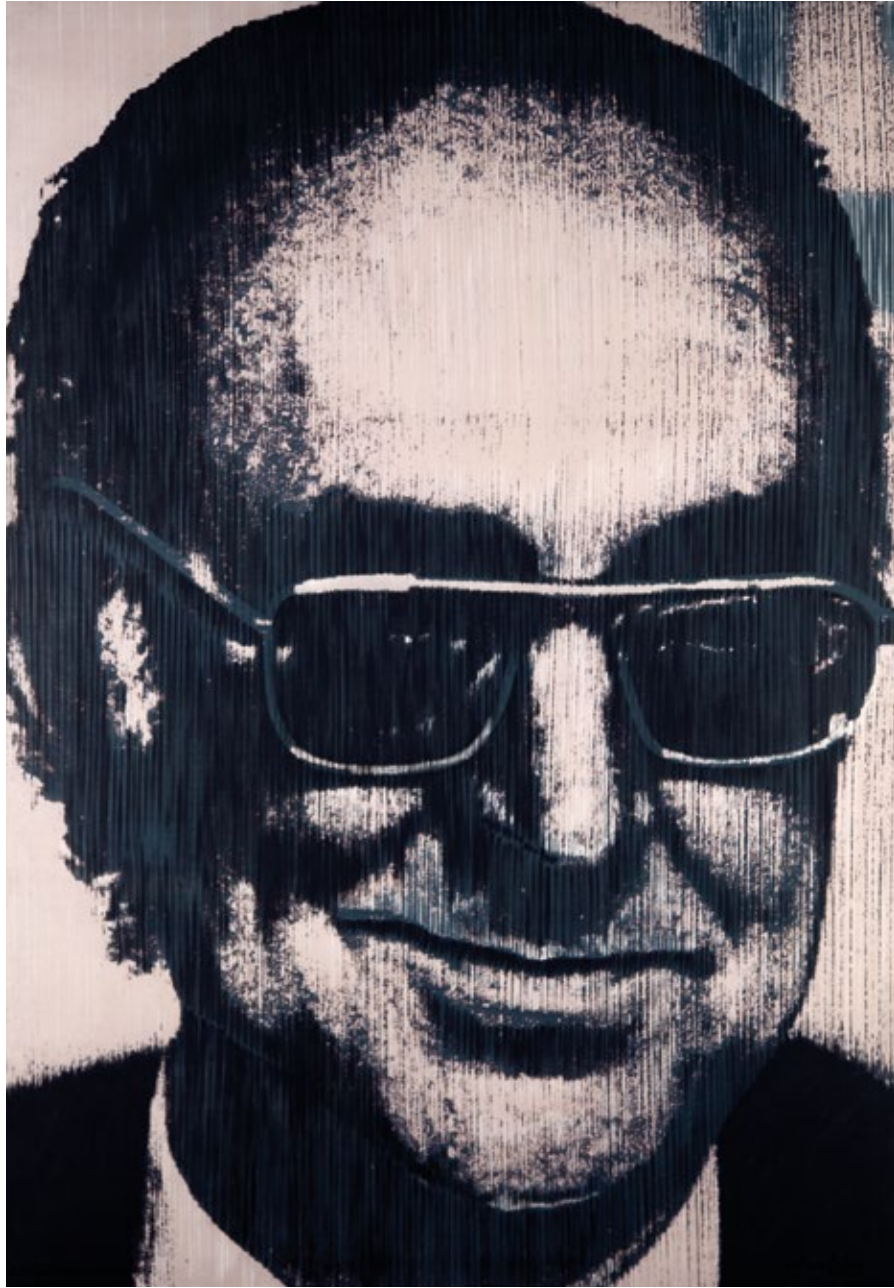
A Manuel Sanchis Guarner 2012

Al corredor de la Facultat, sense fer soroll, i de manera discreta, Sanchis Guarner s'hi detura per xerrar una estona amb un grup d'alumnes que conversa animadament. Suficient per saludar amb generositat i cortesia, o per a opinar al voltant de qualsevol assumpte que se li pugués plantejar. Definitivament, Sanchis ha estat una persona, potser un savi, pròxima i ben accessible. Com solen ser-ho els hòmens grans que no fan guanyys de la seua excel·lència, però que tothom la reconeix...

«[...Els qui hem tingut la immensa sort de tractar-lo, d'escoltar-lo, de sopar amb ell, d'humanitzar-nos a la seua vora i de llegir i d'estudiar els seus escrits, en mantindrem una impressió i un record inesborrables.]»¹ Així ens transmet el professor Solà les seues emocions al voltant d'allò que significa la figura de l'erudit Sanchis Guarner, i ho duem en aquest escrit per tal de potenciar de manera fervent l'enorme respecte que sentim per la figura del lingüista, gramàtic, dialectòleg, i un llarg etcètera, valencià. De la mateixa manera que l'artista Antoni Miró, guanyat per la volença i per l'admiració, en fa la seua aportació especial amb un retrat d'aquest tan singular personatge que ens guaita, amb bonhomia i, potser, un xic d'ironia burleta, des de la totalitat en la geografia del quadre que l'evoca.

j. sou

1. Solà, Joan, 1984 Pompeu Fabra, Sanchis Guarner i Altres escrits, Eliseu Climent Editor, València, p. 54

A MANUEL SANCHIS GUARNER 2012/ València (Acrílic-mixta s/llencç, 162x114)

A Salvador Espriu 2012

Al poema «Inici de càntic en el temple» Salvador Espriu manifesta: *[...Però hem viscut per salvar-vos els mots,/per retornar-vos el nom de cada cosa,/perquè seguíssiu el recte camí/d'accés al ple domini de la terra...]*¹ Amb aquests versos, bestrets de la necessitat d'assolir un compromís fervent amb els hòmens que hauran de participar a la insòlita ruta de la vida, el poeta enlaira la voluntat de guanyar el cingle de la memòria. El poeta s'arborava com a capdavanter de la societat que l'envolta, i com a constructor de senders que hauran de possibilitar l'aprehensió de l'univers. Salvador Espriu, i la seua Pell de Brau, o Mrs. Death, i el llibre Per a la bona gent..., encomana lectures per a facilitar l'arrelament substancial al si del sentiment identitari.

Per la mà d'Antoni Miró el poeta, de biaix, allarga la mirada. Somriu i inunda amb la seua resplendor el cau amatent de la posteritat. Salvador Espriu abans de dir-nos adéu deixa la seua empremta com a penyora, tot adreçant-se al seu amic, el pintor alcoià: *[...Però sense descans, amb viu clamor,/em serviran la forma i el color./És un combat que mai no vol repòs./Hi deixo l'esperit, el moll de l'os...]*² La fermesa, l'encanteri, la mútua celebració de l'art, la cordial abraçada que vincula art i literatura, quan ens ofereix la possibilitat de tastar-ne els límits d'un espai sense tanques. La llüissor d'un cel radiant, potser.

j. sou

1. Espriu, Salvador 1984, Antologia poètica, (Inici de càntic en el temple), Edicions 62, Barcelona. p. 112

2. Espriu, Salvador, 1984, Per a la bona gent, (Món d'Antoni Miró) Edicions del Mall, Sant Boi de Llobregat, p. 70-71

A SALVADOR ESPRIU 2012/ S. Coloma de Farners (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

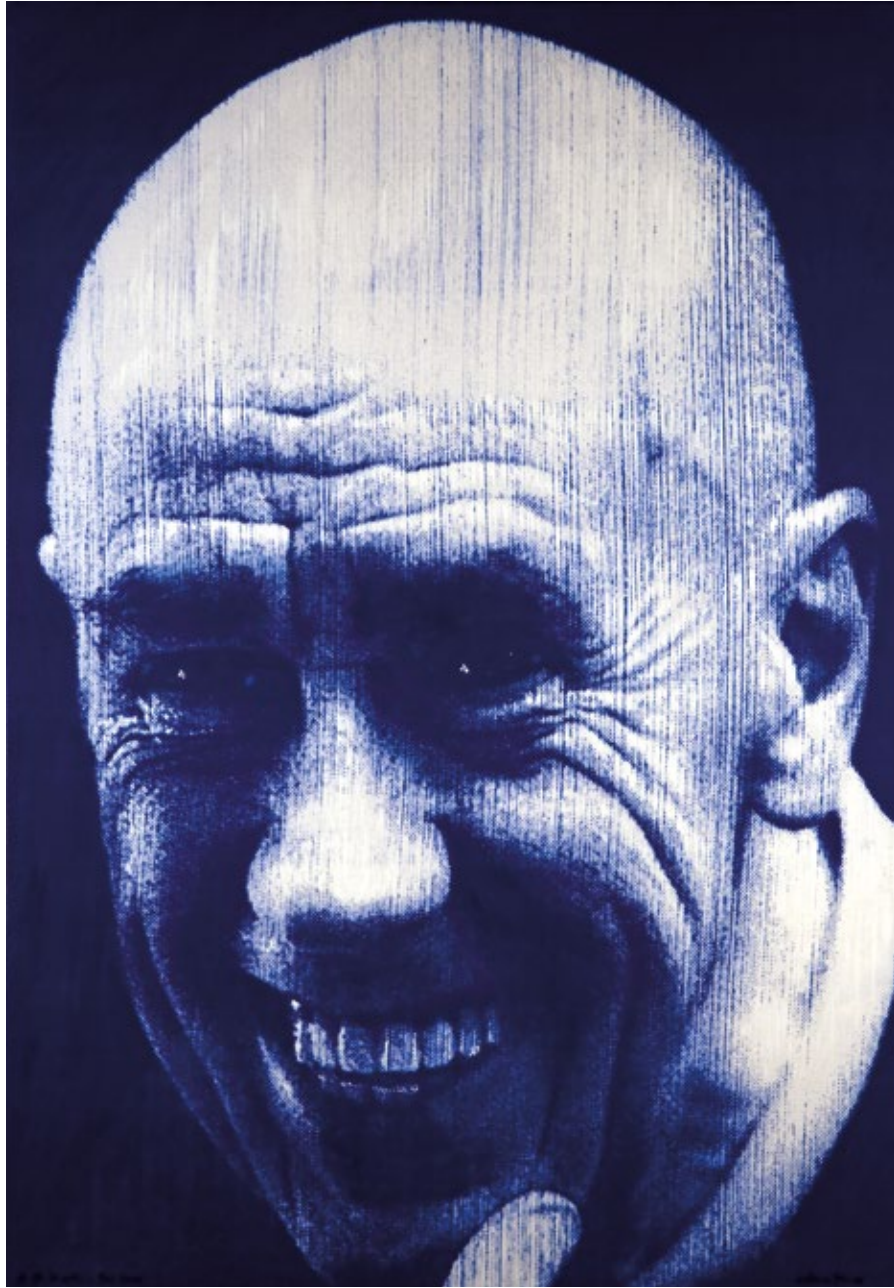
A Miquel Martí i Pol 2012

A Esbós de lletra a Antoni Miró, entre d'altres moltes coses més, ens plau assenyalar aquests versos que segueixen: [*...Et penso molt, amic llunyà, i em plau/conversar amb tu silenciosament/ per convertir la quietud en cant/i guanyar espais de música subtil.*]¹ El poeta canta des de la distància l'amistat i evoca llargues hores de conversa amb l'artista d'Alcoi. Martí i Pol, poeta de la contenció, de l'aparent senzillesa, també, ara, s'esdevé com un místic contemporani. Cull càlides metàfores del boscam on creixen lliris i també la sentor dels geranis. L'amor, no només un cant per obrir les portes de l'enfany; l'amor irisa, tan pertinent, per l'abordatge de la passió. Mentre, el vaixell de l'existència solca la infinitud d'un mar discret.

Somriu Miquel Martí i Pol des de la finestra del seu quadre i precipita l'esguard cap a la vastitud de la saviesa, que ja l'abasta. Tot de blaus, un cel que vagareja inquiet, testimonia el feliç encontre entre el pintor i el poeta: hores de silenci en la recreació d'un idil·li constant. Al frec harmoniós dels pinzells viu la captura de la imatge, també, però, del gest.

j. sou

1. Martí i Pol, Miquel, 1992, Esbós de lletra a Antoni Miró, Web Portalart Antoni Miró. Universitat d'Alacant. Aquest poema ha estat enregistrat amb veu de la periodista Núria Casanova i Callís.

A MIQUEL MARTÍ I POL 2012/ Roda de Ter (Acrílic-mixta s/llencç, 162x114)

A Salvat Papaseit 2012

Recordem ara, apressadament: tants poemes, tants llibres, tantes metamorfosis vinculades a la tragèdia dels mots fugissers, tanta recerca dins la cofurna del cal·ligrama, tanta necessitat de dir el vers meravellós...L'irradiador del port i les gavines, La rosa als llavis, La gesta dels estels. Cada mot una precisió, també la porta oberta per a la narrativa superior que convoca les imatges. Si el món pogués escapar-se a miquetes, a menudes engrunes essencials, Salvat-Papaseit refaria, al trencadís de les parts, nous universos d'abast colossal. Tal és l'habilitat per a conformar corrues de formigues en substància de plena semàntica comprensió. No obstant, també, l'amor hi és present: *[Dóna'm la mà que anirem per la riba/ben a la vora de la mar/bategant,/tindrem la mida de totes les coses/només en dir-nos que ens seguim amant...]*¹

Antoni Miró insinua el posat seriós del poeta, una mica sever el seu esguard, però força intel·ligent. Prem la poesia, els textos del poeta, i resum tot el neguit que inunda el seu voler. S'hi fonen les voluntats quan s'amera el teixit de la creació.

j. sou

1. Salvat-Papaseit, Joan, 1988, Poesies completes, (Dóna'm la mà), Editorial Ariel, Barcelona, p. 57

A SALVAT PAPPASSEIT 2012/ Barcelona (Acrílic-mixta s/llencç, 162x114)

A Josep Maria Llopart 2014

Potser un savi dels grans. Un veritable i constant home de lletres. Un intel·lectual compromès amb la causa de la cultura catalana. Des de les institucions, també..., un laborar sempre seguit a l'entorn del vincle indissoluble de la llengua comuna. Si més no un exemple on poder emmirallar-se per a ben distingir l'oripell de la profunditat en les conviccions, quan vinculen els hòmens de Catalunya, Illes Balears i País Valencià amb la fermesa que cal. Podem llegir la intensitat de la determinació amb què canta aquest tercet que en segueix: *[...i em faig envant, enllà de negre i blanc, /ànima endins encarborant bandera: /damunt del groc ditades d'aspra sang.]*,¹ pertanyent al sonet «Ciudadà sóc de dúctil territori.» Poema que s'endinsa per contradres d'identitat i pertinença, i que alhora vincula la tasca creativa del poeta i assagista Josep Mª Llopart amb les il·lusions de substanciar la pàtria benvolguda dels catalanoparlants.

I l'artista Antoni Miró projecta el rostre del poeta erudit immers en la claredat del jorn, il·luminat per la formulació d'un deure inexcusable. L' «home de lletres» viu per a deixar l'empremta que hi farà guanyar dins la capsula col·lectiva i universal.

j. sou

¹ Llopart, Josep M^a, 1986, en Nou segles de poesia als Països catalans a cura de Celedoni Fonoll, Edicions del Mall, Sant Boi de Llobregat, p. 411.

A JOSEP Mª LLOMPART 2014/ Palma Mallorca (Acrílic-mixta s/llencç, 162x114)

A Montserrat Roig 2016

Hui és «Tems de cireres» i la fruita, ben madura, pren de foc els bancals d'aquesta terra. Montserrat Roig parla d'aquest tems i de tantes altres geografies, a vegades de l'onada de la incertesa. S'acull, entre espasmes, a la prosa que s'emancipa i canta lliure. S'hi serveix dels mots per a empal·lidir la misèria del tràfec diari, o de l'estupefacció que la brutalitat procura. A vegades, fins i tot, la xerrameca comporta esmunyir-se per torrents i valls en concòrdia, assegurant l'escapada. Literatura per a ensumar la sang de la raó. O la custòdia dels dies que ens amiden i potencien el cant. Literatura per a fornir l'esquelet, tan esquifit, d'un tems d'enyors i dubtances. Literatura per a emmudir, i fer via pròpia al si de la fantasia militant. A vegades, també, la fe amb els contactes intensos que agermanen la voluntat dels creatius, la fan excel·lir, Montserrat Roig, al si de la noble tasca periodística. El món particular de Montserrat Roig, talment com el MÓN.

Antoni Miró treballa el llenç tot elevant el somriure de l'escriptora a categoria vital: il·lusió per al combat diari, aferrissada voluntat de guanyar l'embat dels temporals, i els ulls desperts, de bat a bat oberts, com la fruita que crida a sobre del cirerer.

j. sou

A MONTSERRAT ROIG 2016/ Barcelona (Acrílic-mixta s/llencç, 162x114)

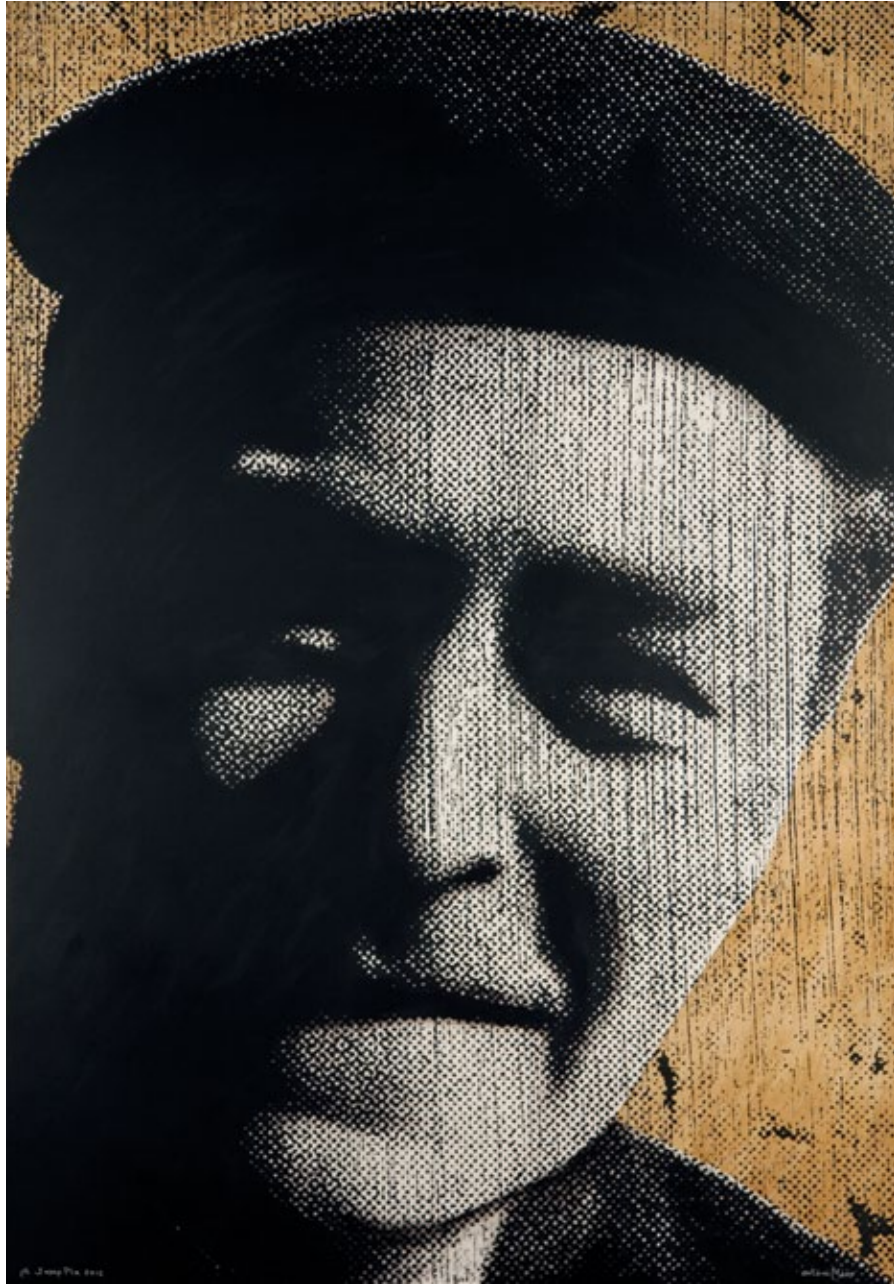
A Josep Pla 2012

Si algú ha dit en aquesta vida tot allò que volia dir, aquest és, sens dubte, Josep Pla. I ens ho ha contat en veu baixa, fins i tot amb la petita cadència amb què s'acostumen a fer els discursos més trempats. La seua prolífica escriptura ha estat, quasi, com la veu silenciosa que arrossega les paraules per un mar de pols esmorteïda, però ajustada a la raó evident del retrat inqüestionable de l'evidència. L'home, el reporter, el viatger, el narrador, el retratista d'una societat commoguda i tan esquinçada de terrabastalls, perpetua la idea de transmetre allò essencial: la vida dels seus coetanis. I l'exigència ha estat manifesta, doncs quaranta-cinc han estat els volums que abracen tota la seua vasta obra. L'obvietat, també allò que viu al darrere de la porta, la llum del paisatge, o el llum de la bombeta miserable, conviuen harmoniosament al bell mig de la seua literatura. Josep Pla és un testimoni franc del seu temps. I com a exemple aquest petit fragment: *[... Però allò que als pobles produeix una més pregona sensació de tristesa és la llum, la qualitat groguenca i pobra de l'enllumenat públic. Les bombetes eren com lluernes i havent durant tot el dia bufat el vent del sur, humit i desfibrat, totes les taques de llum estaven impregnades d'un baf greixós. Les bombetes cremaven com una melancolia fluixa i mullada...]*¹ Les hores de la calma, on la vida s'hi dilueix, esquemàtica, fan acte de presència permanent a l'obra, i al treball periodístic, de Josep Pla: el memorialista per excel·lència de les lletres catalanes al rescat del batec col·lectiu.

El seua retrat, o la visió que ens trasllada el pintor Antoni Miró, no guarda reserves amb la imatge comprensiva del ciutadà planer, ben abillat amb la boina domèstica de l'artesà. Una manera humil i senzilla d'estar al si d'una obra d'art.

j. sou

1. Pla, Josep, 1984, *La huida del tiempo*, Ediciones Destino, Barcelona, p. 193-194 (La traducció del fragment ha estat nostra)

A JOSEP PLA 2012/ Palafrugell (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Joan Coromines 2012

El filòleg. El lingüista. El romanista. El professor. Paradigma de la profunditat i ampli abast en l'estudi de les llengües castellana, catalana, aranesa i occitana. També: el catalanista, el republicà, l'antifranquista, i l'exiliat per raons de política determinació.

Arquitecte, és una manera de veure-ho, d'obres monumentals, la magnitud de les quals resta ben a la vora d'una gesta èpica: Diccionari Etimològic i Complementari de la Llengua Catalana, Onomasticon Cataloniae, Breve Diccionario Etimológico de la Lengua Castellana..., etcètera, marquen una fita d'altíssim reconeixement, dins i fora de les nostres fronteres. La seua saviesa il·lustra encara la totalitat dels més importants estudis de la romanística contemporània.

La vida, a vegades, té eixes coses. I dona fruits exquisits fent còsmica immersió dins la voluntat d'un home. Joan Coromines, des de Chicago a Pineda de Mar, marca una època i facilita l'esdevenidor. No només és un home d'estudi i reflexió científica, també contribueix de manera entusiasta a la generació de força institucional en favor de la cultura, i de tot allò que viu al seu entorn. L'home que deixa la seua torre d'ivori per a participar de forma activa en la construcció de nombrosos ben socials per a regalar dinàmiques de prestigi i estudi assenyat a tothom.

Mereix la virtut d'una obra executada per l'artista Antoni Miró? El pintor no s'ho pensa massa, i amb els pinzells li encomana tota sort d'afectes quan li aixeca el reconeixement. S'estableix un corrent d'emocionant respecte.

j. sou

A JOAN COROMINES 2012/ Barcelona (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

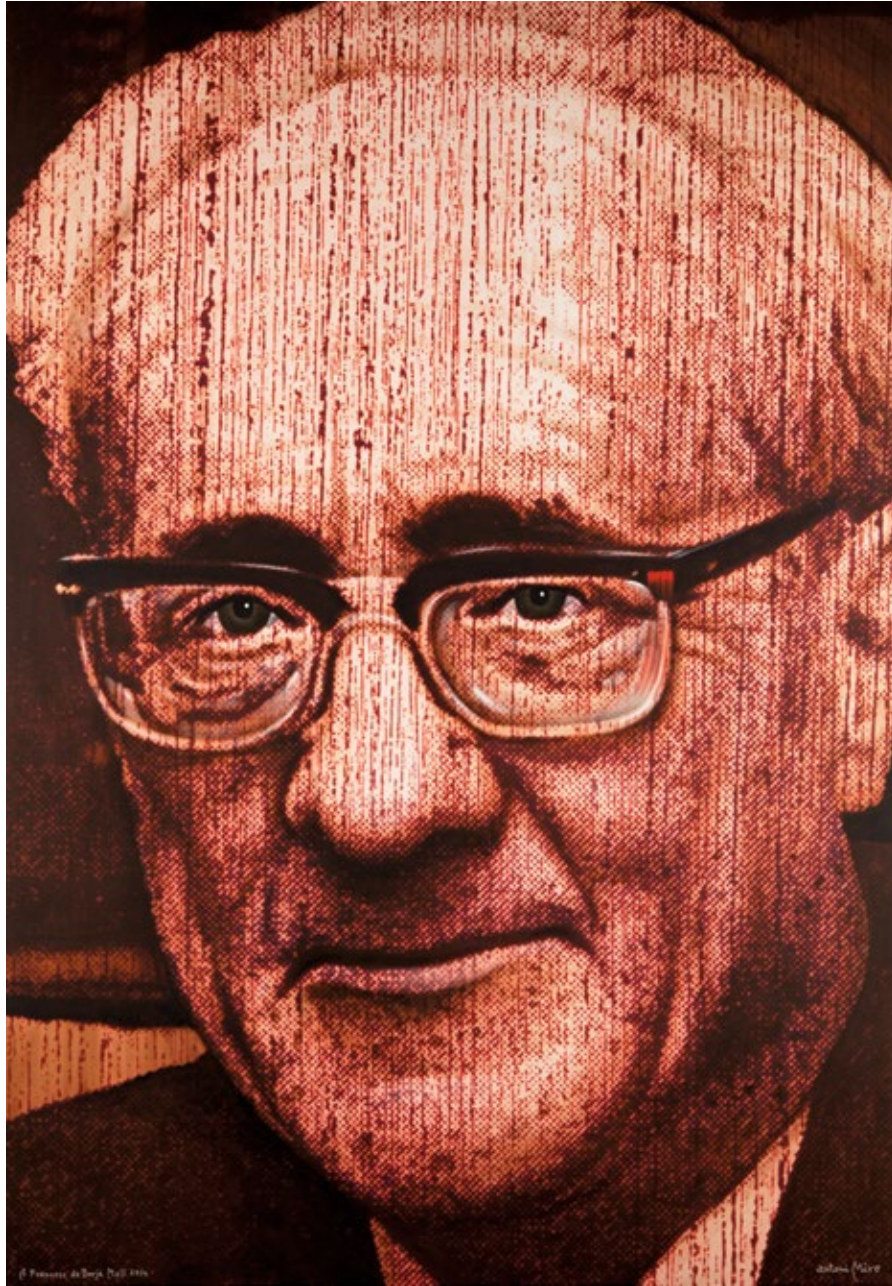
A Francesc de Borja Moll 2014

Una vida, la de Francesc de Borja Moll, dedicada fonamentalment a empènyer l'estudi i la formació en llengua catalana, realitat que mai no va poder fruir a la seua joventut per manca de possibilitats reals, doncs la «circumstància» política i social de l'època no afavoria, precisament, aquesta bàsica necessitat de les persones nascudes a l'àmbit lingüístic català. Fou educat per Mossèn Alcover, a Mallorca, de qui fou ajudant, i per a conduir l'obra monumental del Diccionari català-valencià-balear. És en aquest tan prodigiós treball on s'hi resum bona part de l'interès dialectològic que s'aferma al voltant de la llengua catalana, i on Francesc de Borja Moll dedicà gran part dels seus esforços, talent i entrega generositat.

Des de la solitud, o bé des de la incomprensió en no poques ocasions, és quan l'instint de l'home obstinat s'hi avé per a capgirar els difícils angles de la dificultat. Les societats tancades, quasi hermètiques, bastides per llargs silencis obligats, entrebanquen l'esforç que significa arrencar el claper de la foscuria indigesta. I Francesc de Borja Moll lluità, a vegades massa sol, contra la tramuntana dels indolents.

El «regatino toscano» que presideix el quadre que Antoni Miró dedica al filòleg Francesc de Borja Moll, junt al color que estableix signes pretèrits en la imatge, conformen l'homenatge que mereix tanta dedicació, fermesa i vocació per la cultura lingüística dels catalans.

j. sou

A FRANCESC DE BORJA MOLL 2014/ Ciutadella-Menorca (Acrílic-mixta s/lleç,
162x114)

A Mercé Marçal 2015

Els camins, a vegades convergents, han estat de llarga anada. Tots tres senders reviscolen la pols quan sura una boira que para, a poc a poc, la catifa esponerosa dels anys. Temps viscut per al conreu de tantes coses: la poesia, l'activisme cultural, el feminisme sense pors ni esmenes...

La justesa de les paraules que Maria Mercè Marçal utilitza per a ben dir el seu vers, tan líric, aprofita tota la intenció evocadora d'una societat espesseïda per les maniobres dels «forasters». I en el cant (la música) de Celedoni Fonoll s'enlaira, quan expressa amb tanta caliditat el vers de Mercè Marçal, una torba a mitjan camí entre l'amor i el desconsol. Sempre, però, l'eficàcia de la memòria: lúcida, amarga, òrfena d'un seguici agosarat i unànime, enfila l'estramp breu per a aixecar-lo fins el cim de la imatge que percutix els timpans, fins i tot, d'aquells que no volen escoltar. I Celedoni Fonoll col·loca les notes just al recer dels mots, i la freqüència d'un aplec fantàstic facilita l'encontre amb la raó poètica. Diuen que la poesia viu ben a prop de la música. Pensem, nosaltres, que la poesia i la música exhibeix una molt semblant marca genètica: *[... Vint bales foren, vint bales/ai!, quan trencava la nit! Dia trenta de novembre,/nit d'hores decapitades!...]'* Un record viu al sentiment de la poetessa, i il·lumina i ens fa trasllat d'una foscuria que fa mal, quan determina la desgràcia de la mort injusta. Tantes morts infames que s'inicien en nits sense límits ni defensa.

El pintor Antoni Miró, amb voluntat inaugural, acoloreix Mercè Marçal, i es decanta am el posat somniador de l'escriptora, que amb un graciós barret al cap captura la línia prima de l'horitzó on habita la poesia.

j. sou

1. Marçal, Maria Mercè, 1986, *Nou segles de poesia als Països Catalans*, a cura de Celedoni Fonoll, (Vint bales foren, vint bales...), Edicions del Mall, Sant Boi de Llobregat, p. 492

A MERCÈ MARÇAL 2015/ D'Urgell (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A Federico G. Lorca 2013

Por **rojo** y por **maricón**!!! Així sonà la fuetada verbal del capità Bronchales, o Romerales, o Vargas, o Montoya, tant se val, plena de bromera aiguardentosa i regalimada pels queixos deformes i boteruts de la seua cara turmentada. Volia, el capità del comand feixista, que tot sonés com un insult, com una desgràcia merescuda, com un retret que pogués arribar, sense rodes, a les portes de la posteritat. Doncs, ho aconseguí? Clar que no! No fou possible que semblant exabrupte carrincló ens arribés amb la diàfana imbecil·litat amb què fou llençada. Només faltaria! No. Altrament allò que ens ha arribat és la palesa malvestat d'un assassinat paorós, cruel, salvatge, malaguanyat..., i que ens ha afectat a tots plegats.

Quantes llunes més podrien encara haver vingut a la farga? Milers! Quantes Soledad Montoya han deixat d'estar cantades? Desenes! Quants pits rodons, i fumats, no podran ja plànyer cançons rodones? Centenars! Per què ja no bufarà aquell vent verd, a sobre de les branques verdes? Doncs perquè els fou dictada, pels de l'escamot de la mort, i des de la perversa ferocitat de la força, l'ordre que deia: FOC!!! Sembla senzill de dir...

«[¿Qué es aquello que reluce/por los altos corredores? -Cierra la puerta, hijo mío;/acaban de dar las once./-En mis ojos, sin querer,/relumbran cuatro faroles./-Será que la gente aquella/estará fregando el cobre.../»¹ Un afortunat exemple de la poesia, amb caires dramatitzats, de García Lorca, i que sobrevola bona part, de forma explícita o no, tota la seua labor creativa. Com dramàtic fou el moment de la seua mort i que ens deixà òrfens d'una de les veus poètiques amb més futur de les lletres espanyoles, i potser universals. Segurament l'exemple més agosarat fóra Poeta en Nueva York, amb la gravetat intensa del surrealisme elemental.

I què inclou aquest retrat d'Antoni Miró, a més de la fortuna del traç il·luminat? Doncs, pensem, incorpora un sentit homenatge, ben profund en la intenció, per a atorgar-li la merescuda posteritat a l'escriptor; l'eterna presència del poeta entre nosaltres. Els versos, tots, també el teatre sencer, viuen a l'esguard de García Lorca, mercè a la mà del pintor que s'hi resol amic de totes les virtuts del poeta republicà.

j. sou

1. García Lorca, Federico, 1967, *Romancero Gitano* (Muerto de amor), Editorial Losada, S.A. Buenos Aires, p. 79

A FEDERICO G. LORCA 2013/ Granada (Acrílic-mixta s/lleç, 116x114)

A Rafael Alberti 2012

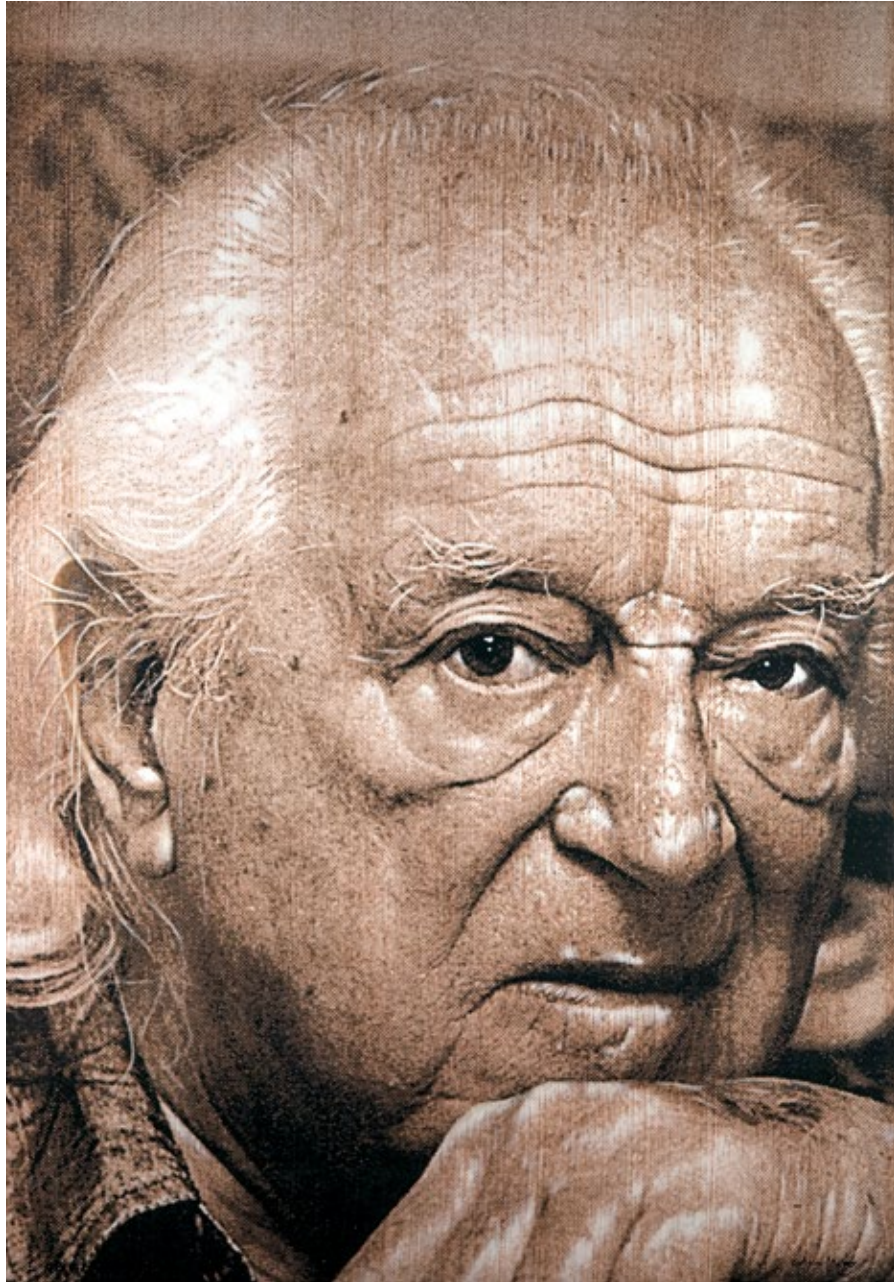
Protegit pels merlets de la fortalesa, al capdamunt de la torre de guaita, el mariner vigila els plecs de la mar, amb esguard atent, penetrant i ben a punt per a cridar, si això fos necessari, la veu d'alarma que precedeix el combat. Ni la rutina ni el cansament, dificulten l'empresa de guardar vida i herència dels companys. És un menester, amanit per les deixalles de l'austeritat, de bon grat assolit, no fos que altre imperi, amb la dèria de fer nous guanys, encetés la vora de la platja amb l'ambició de la bruta carena que viu a dessota del vell fustam. Així Rafael Alberti, mariner, faedor de cançons i de colomes en llibertat, rigorós versaire on la cadència és el mèrit principal, esquemàtic il·lustrador de paus desitjables, fidel continuador de la clàssica manera d'embastar els mots en la química exacta del vers, traductor de la hipnosi del temps als ulls d'una tan excel·lida virginitat, encara..., aporta la força justa per a bastir nous suports que minven la tristesa del món que s'esfondra. El seu món. O potser només siga una il·lusió...*[Ya el buque de los años/ con la brújula rota/está varado/En el cielo/quietas a media asta/ las miradas de los luceros/Solo una barcarola/ilumina los vientos/y oscurece las olas]*¹ Es deleix per cantar, amb la veu aguda del «jondo», la mar, la vida, la cultura que amera les robes de la llum en la fugacitat de l'instant. Poeta de la brisa, de la captura d'imatges impossibles, i del temps del dolor i de l'angoixa que postil·la el sofriment innecessari...

*[...El dólar/Papel del crimen pronto para ser cubierto y enterrado/por la más luminosa materia fecal libre de los hombres;/El dólar! ¡¡El dólar!! ¡¡¡El dólar!!!]*² Combatent, sempre, com ho és el pintor Antoni Miró també, el poeta lliura uns versos punyents a la vora de l'obra de l'artista alcoià, que s'hi fon en un tot unitari. Des de la pintura, ara, irromp la veu sense reserves del poeta compromès amb la vida que va més enllà del sarcasme capitalista. O la qüestió de la lleialtat als principis.

j. sou

1. Alberti, Rafael, 1977 (Poesías anteriores a «Marinero en tierra», 1920-1923), en «Canciones del Alto Valle de Aniene», Losada, Buenos Aires, p. 216

2. Alberti, Rafael, 1982, *El Dólar (Antoni Miró)*, Obra 1973-1979-Pintura-Escultura-Objectes-Gràfica, Edicions Canigó, Barcelona, p. 11

A RAFAEL ALBERTI 2012/ Cadis (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Garcia Márquez 2014

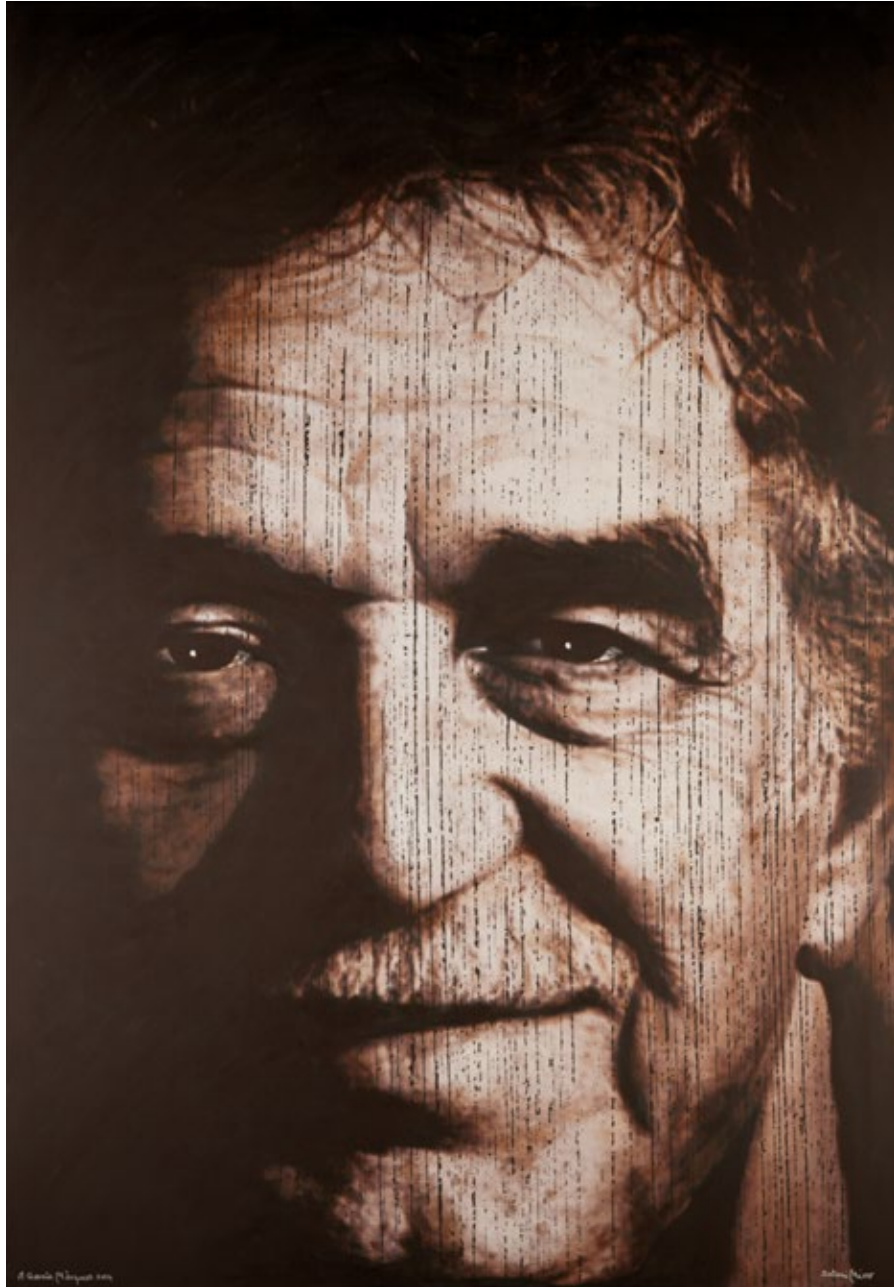
Una veu inequívocament autoritzada per a incidir dins l'ànima d'un poble mitjançant el nus estret que materialitza la llengua, la seua llengua. Però va molt més enllà d'un codi comunicatiu preexistent, doncs: el gir, la cadència, els límits, les geografies, l'essencial, la pregona habilitat, l'estudi del lèxic, foragiten qualsevol menysteniment del plaer de la comunicació. Això mateix. A la fi, l'única virtut que mai no deu ser estranya a la voluntat d'un dir poètic, si es vol universal, clar està. Altres coses ben distintes són les circumstàncies que relliguen els assumptes a tractar, les històries que s'han de contar, o les qüestions que convé s'han de posar en valor a l'hora de confeigir un relat, o la vida mateixa que s'hi vol ponderar.

Gabriel García Márquez, empenyora la seua literatura a cops d'anàlisi. El temps, la societat, la solitud, la vehemència del cant popular, la queixa constant dels desheretats, el setge que manipula la voluntat, tantes i tantes coses resten a: Cien años de soledad, Crónica de una muerte anunciada, El amor en los tiempos del cólera, El coronel no tiene quien le escriba, Memoria de mis putas tristes..., enlairant un autèntic calidoscopi que al girar, la tria aleatòria resultant de cristalls, ens atorga carta d'infinita comprensió de la grandesa d'aquest poeta de la vida; d'aquest narrador de l'experiència que habita molt al fons de la seua fantasia, i llum singular, també, a recer de la memòria: *[...y es que en la noche se materializaban todas las fantasías, presagios y evocaciones de mi abuela. Esa era mi relación con ella: una especie de cordón invisible mediante el cual nos comunicábamos ambos con un universo sobrenatural. De día, el mundo mágico de la abuela me resultaba fascinante, vivía dentro dentro de él, era mi mundo propio. Pero en la noche me causaba terror...]*¹ Aquest petit fragment pot il·lustrar la relació de García Márquez amb el món meravellós que s'hi confon amb els retalls bestrets a la condició de consonància amb la vida quotidiana, i de la laxitud d'hores d'infinita durada...

Antoni Miró, que s'estima García Márquez, i la seua poderosa veu per a ensorrar les pors atàviques dels hòmens, atorga al retrat de l'escriptor eixe to mig burleta i irònic, tan allunyat de la circumspecció. Homenatge, també, a la gosadia de viure com s'hi pensa. I açò que diem, és molt.

j. sou

1. García Márquez, Gabriel, 1982, *El olor de la guayaba (Conversaciones con Plinio Apuleyo Mendoza)*, Bruguera, Barcelona, p. 17-18

A GARCIA MÀRQUEZ 2014/ Aracataca (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Miguel Hernández 2012

Matar el poeta. Matar-lo de pena i de sofriment. Oblidar-lo després de mort. Oblidar-lo i que d'ell mai més s'hi diga res. Anul·lar la biografia del poeta i desfer el seu pensament. Cremar fins el darrer full on s'inscriu el seu quefer. Desfer-li el camí. Retriar els quaderns quadriculats de la seua fantasia. Esborrar-li la llum dels dies... doncs mai no ha estat el poeta. Mai no ha sigut en aquest costat del carrer. No ha de ser massa difícil tot aquest menester, doncs un poeta, potser un poeta, o val res. Sí, això, no val res! Tot açò, segur, salmodiaren ebris de poder culpable i de niciesa militant els botxins infames d'aquell, tan negre, temps.

*[La pena hace silbar, lo he comprobado/cuando el que pena, pena malherido,/pena de desamparo desabrido,/pena de soledad de enamorado...]*¹ I així ha estat la constant manera de cantar de Miguel Hernández. A colps de tristesa i de dolor ha construït un univers discursiu que ens arriba amb la mateixa força que fou bastit. El desassossec, el turment de saber-se tan sol, la nostàlgia tràgica de la família, el dol brillant quan ensopega la certesa de la mort, la veu enèrgica que no vol deixar el cant, tantes coses i alhora en un cos enfebrat per la malaltia. Les idees, a vegades, maten. La poesia, que diu sense dir, a vegades, també mata. Tal és el dur pelegrinatge de Miguel Hernández per l'estatut de la seua vida.

Antoni Miró li presta la mà al poeta. L'acompanya en el seu discurs sonor quan els pinzells enraonen amb el llenç: substància ferma de vast territori. En la comprensió d'un rectangle discret: tanta vida, tanta identitat, tant de treball, tanta gosadia per a dir, i per a fer. La pintura, art sonor en la distància del solc de la terra comuna, reedita la vida, captura l'instant i rescata la grandesa d'un poeta amatent: «*Ut pictura poesis*» (A.P. 361) (així com la pintura és la poesia) ens dirà el savi Horaci.

j. sou

1. Hernández, Miguel, 1971, *El silbo vulnerado* (En El rayo que no cesa), Espasa-Calpe, Madrid, p. 107

A.M. HERNÁNDEZ 2012/ Oriola (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Sol Picó 2014

L'hem vista ballar, clar que sí. L'hem vista volar, també (*El vol del gat*). L'hem contemplada com surt de la caixa d'un piano de cua, d'entre les cordes, tot esllavissant-se, molt lentament, mentre el seu cos tan menut i tan potent, s'hi estira quan toca el terra. L'hem vista, flamenca, a sobre del turó de les seues sabatilles, fent puntes impossibles, percutir l'entaulat amb una fermesa d'inequívoca mestria. Hem intuït, amb Sol Picó: el rigor, la personalitat, el treball esforçat, la vocació absoluta, la voluntat tota, el risc i l'aposta per allò no gens convencional, la intenció de guanyar-li la partida a la rància acomodació de la dansa de tostemps, el gust per la metàfora feta moviment, la gràcia, l'humor, també la ironia, tantes coses hem intuït només aixecar-se el teló, quan les llums encerclen la màgia de l'espectacle i la música instal·la l'abstracció al bell mig del nostre adelerat sentir..., Besa'm el cactus, Raona la vaca, Amor Dièsel, Paella mixta, El llac de les mosques, i tants d'altres muntatges que posen de manifest la labor immensa de la ballarina Sol Picó.

El vol del gat. La munió creativa entre ambdós artistes: Antoni Miró i Sol Picó. La pintura al servei de la dansa, o just a l'inrevés. El cos que s'hi retorç en moviments mel·liflus assolint de l'èter, que viu a l'estança compositiva, la subtileza que facilita l'embriac. La dansa en estat de commoció, i la pintura que abasta, com només ho fa una quimera, la turgència del moviment. No hi ha, ara i ací, la suma de dos. Cal mirar-s'ho com un tot unitari, un de sol, a l'empara de la pregonia sensibilitat de tots dos creatius. O la poètica que amida la convergència de dos esperits lliures en benefici de l'esperança.

I Antoni Miró obsequia Sol Pico amb un bell retrat, on el somris franc i obert de la ballarina s'abraça a la plenitud d'un viure intens, reblert de projectes i de vida.

j. sou

A SOL PICÓ 2014/ Alcoi (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Antonio Gades 2012

A vegades el talent no és suficient, doncs cal afegir-hi una bona dosi de treball per a que la síntesi entre la proposta i el resultat s'hi produeca de manera convenient. Tal ha estat, sempre, l'estil inconfusible del ballarí Antonio Gades. El seu amor per la labor ben resolta, amb la presència de l'inconformisme més radical, ha estat una constant a la seua vida, i també, i per extensió a la seua obra. El seu instint, però, no gaire domesticat, li ha resolt bona part de la trajectòria artística, elevant a èxit la identitat de les coreografies que ha bastit arreu dels anys de feina sense descans.

Els joncs s'agiten a la vora del riu per la minsa força de la brisa canicular. I ara, el cos del ballarí, un jonc fràgil al mig de la tragèdia, enceta l'aire amb els ganivets de les mans. Nu el pit: mostra el batec insistent de la passió, s'ofereix desafiant, crema d'emocions que s'hi reviscolen a l'hora que s'hi torna insistent, quasi ferotge, sens esma o desesperat. La sang arriba al riu, i la mort presagia que el drama no ha fet més que començar. Les noces i la sang s'hi avenen, amb cruel germandat, per fer de l'amor una falsa penyora. I García Lorca sempre al rerefons.

Un vent curull de somnis s'esdevé per les places i carrers d'un poble feiner. Potser per totes les places i carrers dels pobles que hi són. Un vent de poble, podríem dir-ne. Antonio Gades s'hi desfà en la maniobra de conformar un univers discursiu que s'apropi a la veritat poètica de l'escriptor oriolà Miguel Hernández. *Viento del pueblo...*, un món confegit per Antoni Miró per a fer-ne trasllat dels perfils cinètics del ballarí, i amic tan pròxim, Antonio Gades. Antoni Miró assumeix el risc de traduir el moviment de la dansa en moviment compositiu pictòric. Només un entusiasme il·limitat, o una clara mestria a l'hora de capturar la mobilitat del dansaire, juguen a favor del resultat que hui, sens dubte, podem celebrar obertament.

Un retrat, el de Gades, amb posat seriós i injectant l'esguard cap el futur insòlit de l'art, que substancia diverses coses: el coneixement que en té Antoni Miró del ballarí, l'habilitat del pintor quan captura la mirada per sobre de la convencional manera d'esguardar, la volença que uneix ambdós artistes i que va molt més enllà del temps i la distància.

j. sou

A ANTONIO GADES 2012/ Elda (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Bob Dylan 2014

*[How many roads must a man walk down/ Before you call him a man?//How many seas must a white dove sail/Before she sleeps in the sand?...] La resposta és al vent! Com en altres tantes ocasions. Sí. Potser la resposta siga al vent, o només al vent. Doncs a vegades tot allò formidable, imprecís o lleugerament aprofundit, resta immers a les entranyes del vent. Potser siga una manera de dir-ho, de sentir-ho i de comunicar-ho després, però la veritat, si és que existeix, unívoca i palplantada al bell mig de la nostra existència comuna, s'agombola amb un petit bri d'aire que pot arribar a commoure, fins i tot, els més grossos bastiments de la vida. És la resposta al vent? Depèn, clar està. Si juguem net amb les posicions de confiança necessària per a dur a terme bona part del nostre deure inexcusable de ciutadania, i s'estimem el *tour de force* que significa la posició d'ètica imprescindible, les respostes no seran sempre dins la polpa del vent. Les respostes les podrem trobar (escoltar) a la reciprocitat entre éssers humans que s'acompanyen en el fet de viure aplegats en solidària comprensió.*

Antoni Miró en sap de la solidària comprensió i dels beneficis del batec col·lectiu, i del clamor contra la injustícia, i..., i pinta el retrat de Bob Dylan quan s'ajup al darrere d'unes ulleres fosques de sol. Pinta el retrat de Dylan..., del cantant-poeta esdevingut icona d'un temps on, la lluita per la llibertat ha estat una constant; cants de llibertat suspesos, delicadament, a sobre dels teixits invisibles del vent.

j. sou

A BOB DYLAN 2014/ Minnesota USA (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Víctor Jara 2014

La incredulitat al rostre, Víctor Jara se'ns mostra al seu retrat. La pintura que li ha regalat Antoni Miró, responent el seu gir a una sobtada interrogació. De moment no respon, car la pregunta en qüestió és d'enorme complexitat: *Es usted Víctor Jara?* Després d'una estona, que sembla una eternitat sense mesura possible, la resposta és clara i evident: *Sí, yo soy!* I sense cap cosa més que afegir, etziben els soldats: *Pues..., tendrá que venir con nosotros!* Ni força, ni enrenou, ni paraules de més. Víctor Jara «acompanya» l'ordre dels soldats, resseguint l'estel paorós de l'infern que visitarà, potser, a no massa tardar, i fora de qualsevol esperança d'alleujament.

L'assassinat! La crueltat! El silenci després. Un temps passat, però: *Pongo en tus manos abiertas, Víctor Jara, Manifiesto, Canto libre, Vientos del pueblo, Te recuerdo Amanda...*, enlairen la veu del poeta-cantant alimentant l'esperit no sols del poble xilè, també el de la joventut que ha resseguit la pregària social que ha significat el gest poderós, no gens sofisticat, de l'artista.

j. sou

A VICTOR JARA 2014/ Santiago (Xile) (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Maria del Mar Bonet 2012

Tota la mar al rostre. La presència de la Mediterrània és com un veritable manifest en virtut del qual s'hi eixampla la cultura, travessant illes, platges i carenes. La veu de Maria del Mar Bonet s'encasta, amb la certitud del plaer que ens encoratja, fins el darrer racó del sentiment. La música, la poesia que canta Maria del Mar Bonet, no és cap relíquia del passat, és la burxa que incentiva l'encontre amb l'arrel precisa de la intimitat apresada. Els camins són diàfans quan canta la poetessa-pintora; no ens visita pas la nostàlgia, com no siga aquella que ens vincla, indissolublement, amb l'esdevenidor. Cultura, a la fi. Cultura clàssica; la de la mar que ens transporta a bord del coneixement i de la brisa serena en barca de fusta antiga.

I la conformitat no ens ve, segur, de l'assoliment d'allò que diem «nostre». El de tots, el nostre, és d'ampli reconeixement. El Mediterrani és de llarga aventura i d'abraç plural i divers. El color de la pell dels hòmens, tenyits i bruns de sol, s'aplega rialler a les cançons de l'artista de l'escuma violàcia a l'endins de la seua veu curulla d'intencions. Un món obert! La conhortada causa d'un temps essencial per al repartiment de les melodies. O potser la realitat d'una Mediterrània compartida. I res més!

Antoni Miró emmarca el rostre de Maria del Mar Bonet al si d'un blau intens. Els ulls de melancòlica tornada, i la bellesa, tota, al coneixement que el pintor en té de la generositat de la cantant (trobaire), que s'hi nodreix asseguda just al trencant de les ones.

j. sou

A MARIA DEL MAR BONET 2012/ Mallorca (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Pi de la Serra 2016

Dels Setze Jutges als Quatre Gats una vida per a cantar i dir, ben fort, quants fan sis i sis. Quines són les carreres si vénen mal dades. El format de les cançons que hauran d'alliberar l'àlè quan la denúncia no pot fer-s'hi d'esperar i cal obrir la porta franca. Doncs la paraula és l'home, i el pensament s'ensinistra a poc a poc, sempre en la proporció justa que s'allunya d'estratègies d'encongiment o falsa melancolia. La veu grossa, a vegades rogallosa, només siga per apreciar el tast de la passió que resta a l'endins de la voluntat, o de l'equilibri entre actes.

Cada peça s'esdevé un univers on perviu, a pesar de la nit fosca, l'entrellat que abraona la sensibilitat dels pròxims. Cada cançó de Francesc Pi de la Serra és com un resum de la commoció de restar vius, però no cecs del tot. Finestres obertes a l'esvoranc de la tragèdia de cada dia, però amb la seguretat que niua al si d'un bonic contracte d'humanitat.

La Nova Cançó, com un exvot per a agrair la custòdia d'allò no gens sofisticat: el sentit que la vida té quan podem celebrar el veïnatge de la nostra comuna sensibilitat...

L'home del carrer. Sí, aquest sòlid baluard que ens vincla a l'esperança d'ésser dempeus, front per front, vers un horitzó sense recança. I Antoni Miró entona, amb els pinzells, la vera cançó de la concòrdia, avui presidida per la màgia del glosador.

j. sou

A PI DE LA SERRA 2016/ Barcelona (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A Raimon 2012

Cal anar, encara que el temps passa i s'aprima al coll d'un rellotge de sorra, a la muntanya. No, però, a la Muntanya Màgica de Thomas Mann, no. El viatge cal dur-lo a terme per les contrades que la imaginació ens atorga. Motxilla al muscle, i la música al cap, vers el cim de la memòria. Del conhort que facilita l'encontre amb el fort del *tutti* fruitós.

Raimon, micròfon a la mà, s'enlaira pel vent, i acluca els ulls mirant les traces de la identitat. Esguarda les mans, totes les mans, que són de terra blana, bestreta de la carn dels bancals. A vegades la llavor s'envigoreix al reclòs dels palmells, quan el suport de l'essència és de bona veritat.

Ensems, dins la planura dels dies de foc ardent: la guitarra, la veu, l'escreix de la fantasia i del voler, el fibló de l'acer que engega el seu guiatge dins la fusta dels tarongers, la física substància juramentada del no desistiment, l'alleujament de la mà que percudeix el clatell..., estones on, la fecunditat de les hores, ha fet paret.

És la candidesa de les imatges que circulen, a cent per hora, tan dinàmiques, al bell mig d'un renovat deler. El pintor aixeca la causa i ens serveix el motiu. La disciplina que marca l'exili interior a la recerca d'un món bastit d'imatges, i amb el discurs eloqüent dels pinzells.

j. sou

A RAIMON 2012/ Xàtiva (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Ovidi Motllor 2012

Hi ha mirades, però hi ha moltes i distintes formes de mirar. La manera en què l'Ovidi projecta el seu esguard sembla bestreta d'un quefer oblic forjat en la llunyania. Com si l'actor, cantant, versaire o trobador viatgés al temps present tot rescatant, de l'àmfora pretèrita on s'hi guarden els requeriments de l'autenticitat; els millors auguris. S'hi estimba el pensament, ulls mig closos, pel coster del temps en fugacitat extrema. I fa por tanta velocitat, doncs la cursa que s'acaba enjorn, deixa massa coses per resoldre. Una llàstima el llast de les hores que mai no tornen per retre-li encontre a la il·lusió; o per a fer de la pròpia contrada un tast quasi etern de virginitats intemporals.

Ací i allà, un vent curull de cendres amera el terra on floreix la minsa branqueta del romer, cada primavera. Com la cançó, que s'aixeca i rebota furiosa contra el rocam d'un barranc vell i esmolat per la tempesta incisiva de l'hivern, així la memòria fa guany, cada dia que passa, quan el vespre declina i la llum exsangüe, sempre idèntica, s'hi disposa a propiciar la forma justa a l'estimat rostre de l'amic absent. La pintura, en té molts de teòrics. La pintura, ara, en aquest precís instant, només celebra la festa de l'encontre, o una versàtil manera de seguir xerrant.

*«Jo soc fill de família molt humil./Tan humil que d'una cortina vella/Una samarreta em feren: vermella./D'ençà, per aquesta samarreta,/no he pogut caminar ja per la dreta./He hagut d'anar contra-corrent...»*¹ Una sort de confidències, a «poqueta» nit, quan l'escalf dels troncs d'una alzina vella, omple la sala de benestar i, també, de vida desitjada. A l'altra banda de la taula, amb un got de vi blanc a la mà, el pintor Antoni Miró somriu entremaliat.

j. sou

1. Ovidi Montllor, *La samarreta*, en (Lletres Ovidi Montllor), El Grat 695, 2ª Quinzena Maig 2019, p. 3

A OVIDI MONTLLOR 2012/ Alcoi (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

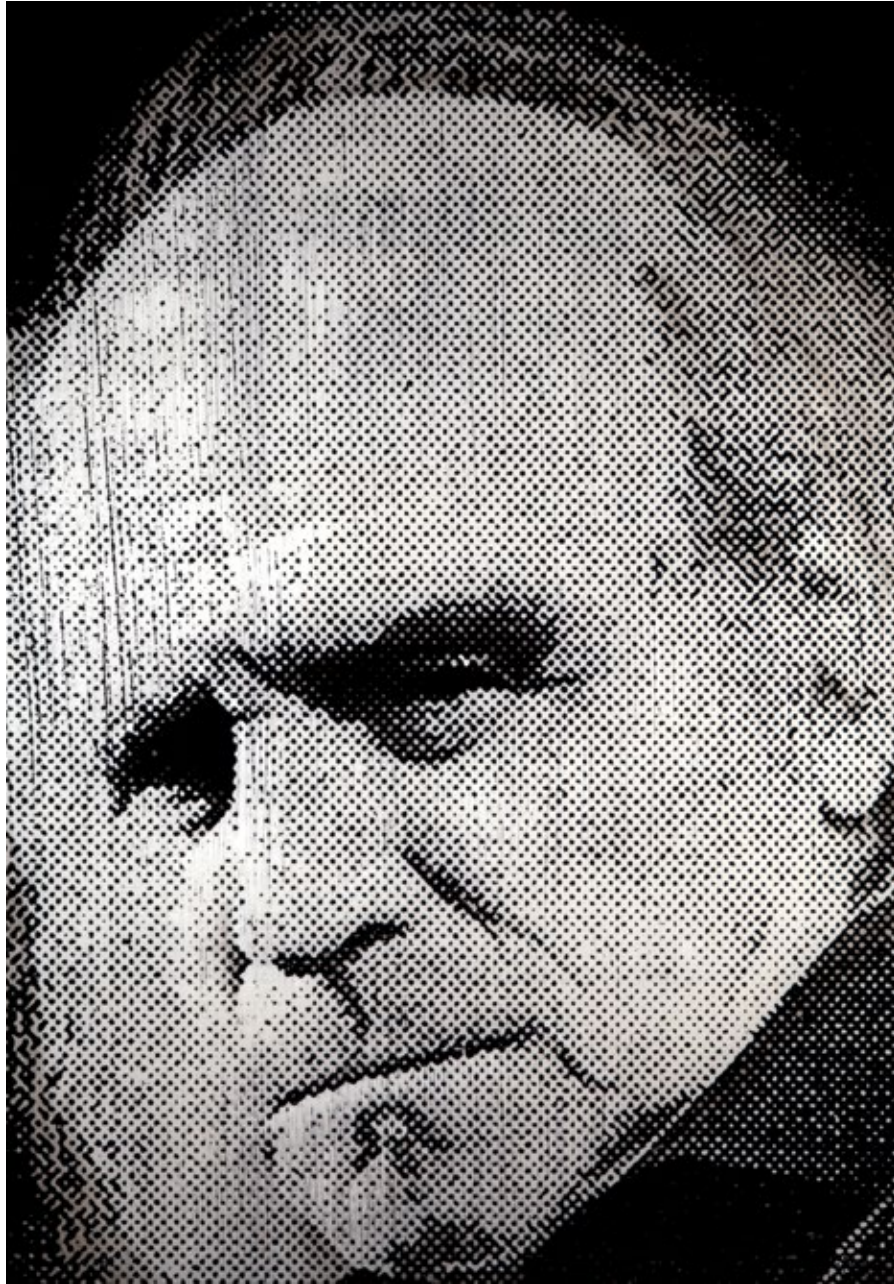
A Leo Ferré 2012

Els tòpics, la voluptuositat dels quals li feren mal, foren proscrits de la seua música, de la seua poesia, de la seua audàcia a l'hora de viure, i de l'eternal rebel·lia, a la fi. Mai no s'hi rendí, doncs la veu competia amb la de tants i tants joves que no en feien més que no pas ell. L'abast de la singular manera d'acarar el cant el llençà, sense miraments, cap a les riberes pregones del riu de l'existència. La tendresa, però, s'hi ha fos per sempre més, tant en la poesia, (el seu vers dur i arriscat), com en la voluntat d'interpretar-la. El rugit selvàtic de la desesperança, de la inquietud, de la foscuria, i de la malvestat de l'opressió sense subtilese, han estat d'antuvi presents dins l'axioma irreductible en la manera de dir el comú de les coses.

I contra els tòpics s'hi legitimà, Léo Ferré, a la recerca de la utopia. O de la il·lusió que pogués conhortar la debilitat dels més, i que viuen aliens a la grandesa dels dies brillants. Acompanyà la seua èpica amb l'abrivament d'aquell qui clama en favor de l'emancipació, i així aconseguí el cim dels cantors llibertaris. Dels dissidents que no s'afebleixen quan reben el menyspreu dels qui fumen un bon cigar amb anell de paper daurat.

Léo Ferré, *Avec le temps*, ha conquerit un espai de noblesa; també la raó i la memòria veïnes d'un himne afranquit. Altrament el tacte de l'artista alcoià s'esbaldrega pels contorns del llenç, que just empara els misteris de la volició.

j. sou

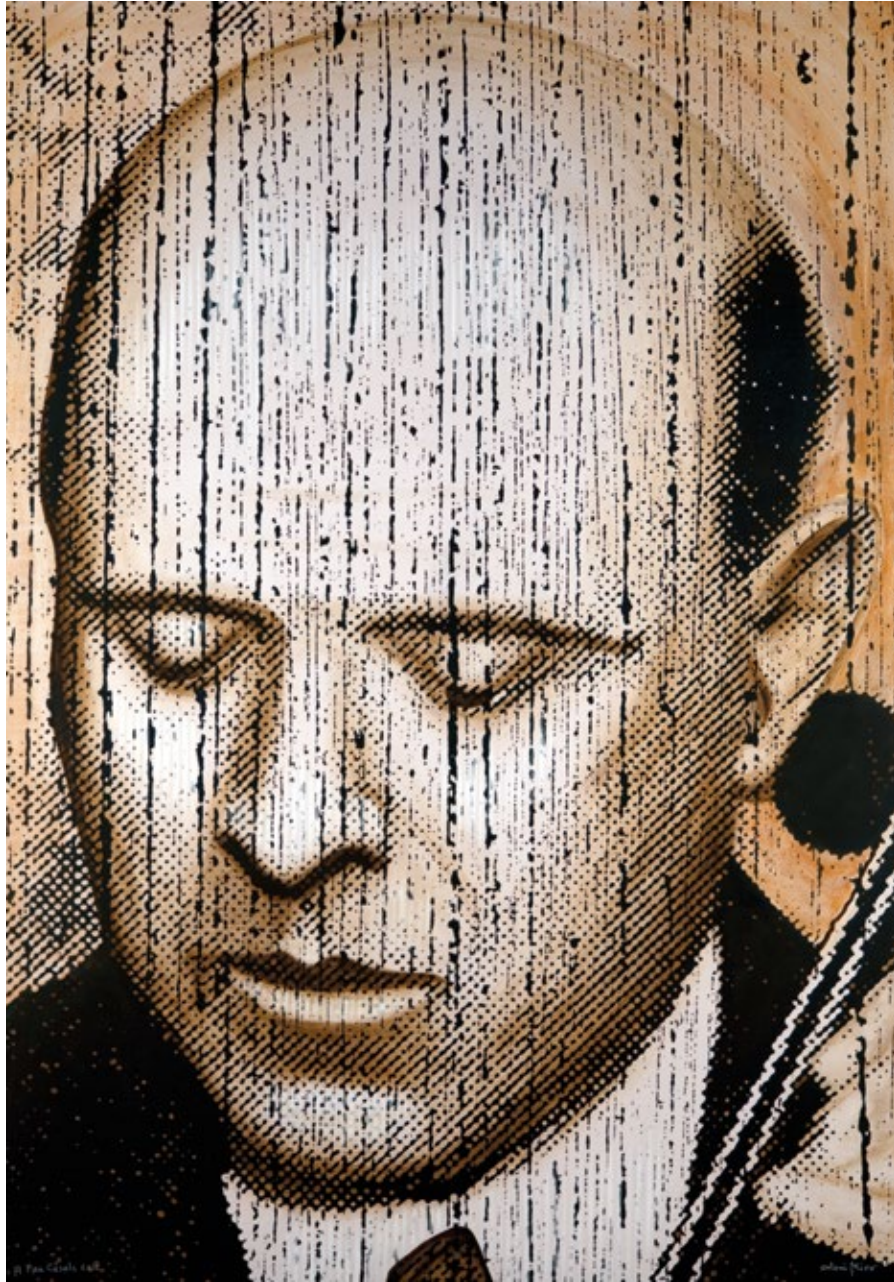
A LEO FERRÉ 2012/ Montecarlo (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Pau Casals 2012

Com ningú no ho havia fet mai! Pau Casals enceta una nova dinàmica per a fer sonar el violoncel, *jouer du violoncelle*. La força motriu, nogensmenys, viu a pler de la intel·ligència, tot fornint les traces de l'estudi, o de la reflexió. No hi ha inspiració sense voluntat. No hi ha troballes, a menys que l'afany singularitze cada instant de repetició, de constant capteniment, o de captura de la veritat que s'hi amaga dins les línies del paper pautat. Una, dues, trenta, potser cent vegades d'iterada carícia a les cordes en el pal de l'instrument. Hores cànides, només amb un avantatge darrer: la felicitat de guarir les ferides del món amb la subtileza que la música regala. Una sort d'equilibri per a aquell que en fa de l'art la rereguarda d'un constant quefer.

El cant dels ocells! La singularitat, i una raó de ser, ben especial, des del modernisme ençà. Quan s'agiten les notes al cordam de l'aparell fantàstic, la tendresa cerca cau a l'endins del cor, tot bastint els custodis de la naturalitat. Pau Casals, artista reconegut arreu del món, s'instal·la, amb notes de grandesa interpretativa, més enllà de les comarques del seu voler, doncs s'arriba, amb l'aire sofisticat que l'acarona, més enllà de la vastitud de les distàncies. I mentre assaja el seu dir instrumental, hi ha qui se'l mira des d'un racó discret i tria l'eina del retrat, per a deixar la beneïda penyora suspesa a les arestes del temps. Ara l'esguard s'hi multiplica al caient d'aquesta hora precisa.

j. sou

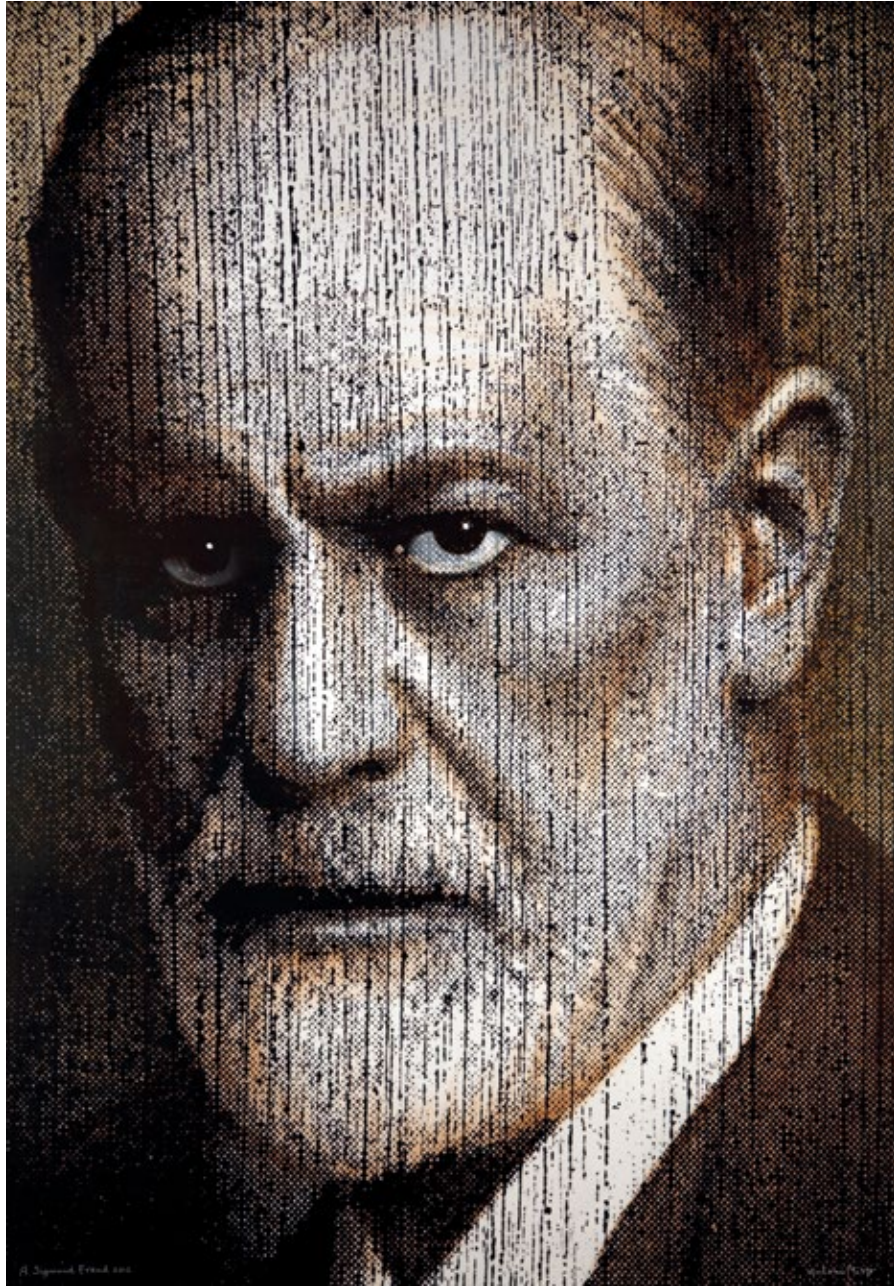
A PAU CASALS 2012/ El Vendrell (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Sigmund Freud 2012

El que podria estar com un paradigma del científic contra-corrent, Sigmund Freud, ha guanyat el respecte de la posteritat, mercè l'aplicació de la psicoanàlisi com a sistema curatiu dels malalts mentals. Cadascun dels avanços en matèria científica compta, d'antuvi, amb l'oposició de la ciència conservadora. Sempre ha estat, més o menys, així. Però l'Escola de Viena consagrà el magisteri d'aquest metge i neuròleg, tan sofisticat en la praxi analítica com vertader home acurat en el món del pensament filosòfic i literari. Ambdues raons poderoses que confirmen l'alçada d'aquest personatge redimit, clar està, per la legió de seguidors que el seu treball ha fornit.

I no és la primera vegada que l'artista Antoni Miró li dedica el seu esforç creatiu a Freud (*Psicoanàlisi de la pintura 1988*, o *Freud blau 1991*, en són dos exemples d'allò que diem), i aquest fet està fermament lligat a la vocació que el pintor manifesta per posar en valor tot allò de referent al món de la reflexió. I en aquest cas que ens ocupa, el del metge i científic Freud, s'hi suma la inqüestionable voluntat de transmetre els valors que la contestació, front al *statu quo* del seu moment vital, posava dempeus. La rebel·lia d'engegar nous camins per a la ciència i, des d'aquesta, possibilitar un major apropament a la salut mental de les persones. No obstant això, el corrent de la història ha afavorit la tossuda insistència, i ha procurat beneficis de valor immusteïble.

j. sou

A SIGMUND FREUD 2012/ Freiberg (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Pablo Picasso 2012

No cal fer-ne la presentació d'aquest geni de l'art. Només amb el seu nom, Picasso, en tenim prou per a il·lustrar la figura de qui ha estat el gran artista universal del segle XX. I sembla que l'opinió és generalitzada, i que ningú no s'espanta amb aquesta categorització distintiva del pintor malagueny. Entre les seues meritacions resta present, de forma ben singular, la d'haver trobat una altra manera de dir, o de fer, i de resoldre, a la fi, els enigmes de la pintura... la força interior que allibera tanta energia i que intima possibilitats per a la seua vera interpretació. I el desafiament ha estat fantàstic, tant com la realitat polièdrica en l'esguard de la model ha significat la victòria de l'home ardit. Un món, el de Picasso, que potser ha resultat ser el món que arreu ens fascina, ens il·lustra, ens millora, i ens guanya per a satisfer la necessitat de futur, sempre dins la capsa amatent de la cultura.

Moltes han estat les incursions d'Antoni Miró al si de l'obra de Picasso, bé incorporant fragments a la sua particular proposta (una mena de lectura pròpia, tan potent), o bé lliurant el protagonisme absolut del pintor cubista a la seua creació: *Menip 1981*, *Enclusa i mallaire 1981*, *Chapeau 1987*, *Personatge esguardant Guernika 1985*, *Diàleg 1996*, *Guernika souvenir 1996*, o el gran quadre *Gora Euskadi. Visca Picasso 1985*, etcètera, evidencien l'afecció que Antoni Miró sent per Pablo Picasso. Dos mons convergents, dues personalitats diverses, dues maneres veïnes de dur a terme allò que significa la labor continuada, també esperonada per la vocació d'expressar l'immediat intern, o l'amor per la matèria dialèctica esguardada al través de la pintura. És, si més no, l'Art.

j. sou

A PABLO PICASSO 2012/ Málaga (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Antoni Tàpies 2012

La força motriu de la pintura de Tàpies rau, essencialment, al conreu de la matèria com a element substancial i categòric. L'espiritualitat que flueix a la seua obra dimana del tractament simbòlic dels elements compositius, i resta dirigida cap a la comprensió de la condició humana. Hi ha quelcom d'arquitectònic al si de l'informalisme que practica, doncs la tercera dimensió s'hi aixeca empesa per l'acumulació de signes matèrics que nodreixen les obres. Faedor d'una obra profundament orgànica, la litúrgia compositiva s'insinua versàtil i ambivalent. Per una banda l'esgrafiament denuncia la voluntat de ferir la terra amb les urpes de la inspiració, tot esguardant la naixença d'una semiòtica possible de llegir en la gravetat del quadre. Per l'altra, l'abstracció negligeix qualsevol necessitat de trobar explicació lògica dins el context semàntic. No ens cal l'esbrinament, només l'acceptació de la pintura com a un fet altament rendible per a procurar la llum vers la darrera instància de la vida.

I en aquest retrat de Tàpies que avui ens formula l'artista Antoni Miró, un detall llueix per damunt de qualsevol altre element. A la mà esquerra els dits regalimen pintura vermella; supuren l'element primordial que abelleix la vida i l'obra del pintor català. Una mena d'identitat fefaent que traça la sinopsi més acurada que no pas podria acomplir-se. La pintura brolla del seu cos com solament ho faria la sang. Identificació entre sang i pintura, doncs ambdues són ben presents al fet d'existir, i que avui se'ns mostra reflexiu al través de la pintura que li ha regalat Antoni Miró. Açò també és un retrat: un regal!!!

j. sou

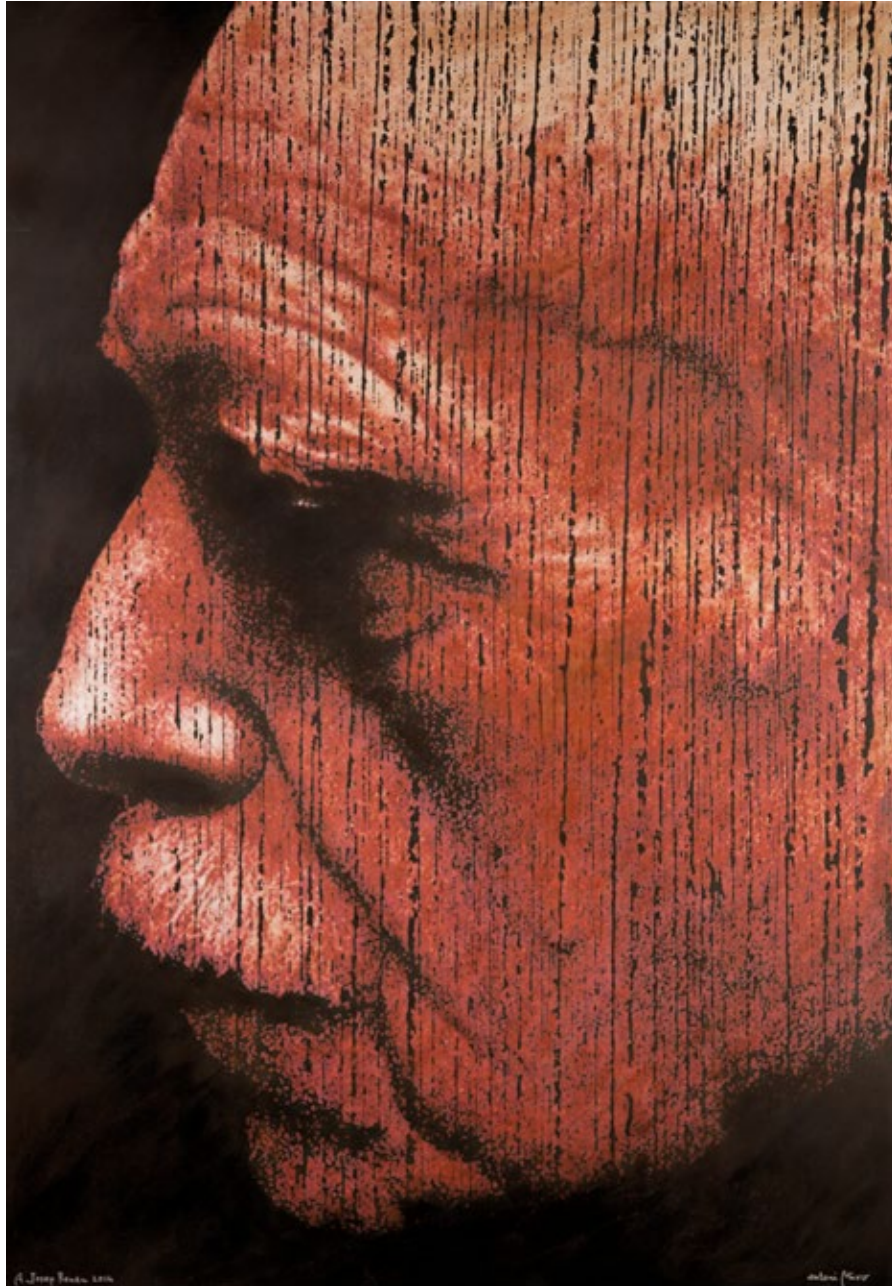
A ANTONI TÀPIES 2012/ Barcelona (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A Josep Renau 2014

Artista prolífic i versàtil: pintor, fotògraf, cartellista, fotomuntador, professor, etcètera, prestà un gran servei al món de l'art durant la contessa de la Guerra Civil a Espanya. Els seus cartells han estat, des d'aleshores ençà, un veritable símbol representatiu de la lluita que enfrontà els bàndols en litigi. També el treball muralista, tant a terres espanyoles com a l'exili mexicà, fou una ocupació i una ferma voluntat de magnificar les causes bàsiques dels malaguanyats perdedors. El seu art, diuen, fou inexcusablement polític. Sempre jugà les cartes republicanes tot contribuint, amb la seua rigorosa oportunitat, a la salvaguarda del patrimoni artístic nacional. Fou Josep Renau, malauradament, un home de l'exili: França, Mèxic, Alemanya Oriental, motivat, naturalment, per les seues idees esquerranes, i pel compromís social que tothora havia assolit. Home allunyat dels oripells i d'enorme treball al ras del terra.

Amb esguard un tant taciturn, i amerat de marrons, projecta la mirada vers un infinit que potser no hi és. Antoni Miró tria el posat de perfil i ofereix la concentració de Renau que cerca la quimera més enllà d'aquesta ribera de la vida; més enllà de les causes, totes, que haurien de guarir les nafres que el temps no acaba de tancar, doncs moltes, massa potser, encara resten obertes.

j. sou

A JOSEP RENAU 2014/ València (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Salvador Dalí 2012

Podríem considerar Salvador Dalí com un «veritable artista». Un artista que respira l'art a tots els seus actes: quotidians i públics. Sense solució de continuïtat. Sempre artista. Un home esdevingut art, i on el seu tarannà és, potser, més arriscat que no pas la seua creació. El mot surrealisme troba amb ell perfecta acomodació, doncs subverteix l'ordre natural de les coses per a oferir una altra visió del món, un altre rigor per a auscultar la naturalesa que viu reclosa al si del nostre pensament, de les nostres dèries i, potser, del nostre coneixement. Dalí és Dalí! La pintura de Dalí és Dalí!

I per extensió cadascuna de les activitats vitals de Dalí, no són la manera d'acarar la realitat que Dalí en proposa, no. Totes i cadascuna de les seues accions denuncien l'art, i la constant significativa com a patrimoni del fet creatiu. Dalí és Dalí! I per extensió, i per exemple, la literatura de Dalí és la transhumància del fet pictòric al fet de l'escriptura. Sí. La literatura automàtica, com un riu verbal sense fre ni aturador possible, s'hi manifesta a la seua producció. Escriu, Dalí, com pinta Dalí. I parla Dalí com escriu i pinta Dalí. La coherència en la desconexió de la realitat per a generar uns mons farts de fantasia i d'il·lusió. Mons inversemblants, tots plegats en universos que s'hi esllavissen per les branques d'arbres despallats, i de territoris desèrtics. La memòria flueix a bots i barrals quan s'hi substancia el fet creatiu. És l'art! És Salvador Dalí! És l'home reconstruït en artista. És l'home sofisticat que genera la indústria de la imaginació portentosa. És l'home surrealista!

I Antoni Miró, que ja ha conviscut amb ell en llargues hores de feina, tan acurada i selecta; que l'ha incorporat al seu propi destí en la pintura que ens lliura; que l'identifica singularment en la troballa de les seues pintures, avui ens el presenta en aquest retrat: ulls vius, bigoti esmotxat, atent al futur que viu més enllà del quadre, fortament ensinistrat per a guanyar, també ara, una engruna de plaer hipnòtic.

j. sou

A SALVADOR DALÍ 2012/ Figueres (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A Antoni Gaudí 2012

El perfil d'un home capficat als seus pensaments i cabòries. Distret amb la necessitat de trobar la solució al problema arquitectònic recurrent. La prodigalitat de l'experiència creativa a l'hora de formular la novetat, el risc i la meravella. Antoni Gaudí faedor incansable de projectes que hauran d'il·luminar la ciutat, i també els homes que les habiten. L'arquitecte com a reparador de les calamitats, com a treballador de vers oficis que, en distingir-lo, afirmen la importància d'entrar en diàleg amb la història, tot endevinant les coordenades del futur. I amb Gaudí els tresors que ens fan sentir-nos orgullosos de pertànyer al món possible d'imaginar, i després aixecar-se al bell mig de les nostres vides, que guanyen en alçada i també en esperança. Aquest retrat de Gaudí que incorpora Antoni Miró a la seua particular galeria, té la versemblança de la gravetat, el matís auster que tan bé defineix el caràcter i personalitat de l'artista i arquitecte català. Els plecs del rostre augmenten la sensació de potència, tota vegada que rendeixen tribut a l'home que només viu per al seu treball compromès. Tot no han estat glòries, que diria la parla popular, doncs massa vegades la incomprensió, i fins i tot la brutalitat, han estat les monedes amb què ha cobrat els seus honoraris de savi l'arquitecte Gaudí.

Antoni Miró, no obstant, en surt al rescat d'una memòria que avui s'ha tornat veneració, i els seus pinzells, amb amorosida complaença, parlen dels afectes, del reconeixement i de l'alegria que significa la genial contribució a la bellesa. Ens captiven totes dues fantasies: la d'Antoni Gaudí i la del pintor Antoni Miró.

j. sou

A ANTONI GAUDÍ 2012/ Reus (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Carles Santos 2018

Carles Santos és música. És també l'altra música, en veu i maneres que acompleixen unes estances de diversa consideració. La música de Carles Santos és sinònim de llibertat, de gosadia i d'un fer atret per les forces de la innovació. La seua humanitat, entregada amb fermesa sobre la superfície d'un piano ben parat per a l'ocasió, intervé tot l'escenari i reviscola per l'àmbit dels taulers en frenètica dansa. I la camisa, ben xopa, és, potser, l'argument explicatiu que diu que tot l'espectacle costa un fotimer d'esforços per a posar-s'hi dempeus. Carles Santos és performatiu, doncs executa la música al piano i la irradia, però, per cadascun dels porus del seu cos bullent. El focus zenital captiva, només és una forma de dir-ho, l'aplec del piano i l'home quan per la unitat s'hi fonen en un de sol. I si cal, o li ve de gust, transporta el piano al llarg de l'escenari, tirant de braç, i la gent que se'l mira se'n desdiu de fer comentaris per l'estranyesa de la situació. Carles Santos ens provoca amb la seua música repetitiva i trenca per la meitat qualsevol tipus de convenció, de moderació, d'acomodació, de rezel, de virginal naftalina...

Antoni Miró ens atorga la possibilitat de veure Carles Santos, només siga per un moment, en estat de quietud. I la culpable, mai no hi ha prou culpa, és la pintura, el retrat a la fi. Amb un posat sorneguer, un tant canalla, el músic li diu al pintor: *«encara no has acabat?»* *«Mira Toni, precise moure el gest doncs em pica, fins i tot, l'enteniment...»* I l'artista, amb fort tarannà complaent, deixa que Carles s'hi moga i reste lliure..., com sempre. La pintura, però, ens ajusta la mirada i ens regala la possibilitat de tornar i retornar mil vegades, quan ho desitgem, per a fruir, també ací, de l'espectacle de la creativitat quan forneix identitats benvolgudes.

j. sou

A CARLES SANTOS 2018/ Vinaròs (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Gonçal Castelló 2014

Si la intensitat potser tinga un nom propi que la pugua representar sense massa dubtes, ni cap necessitat d'anàlisi, aquest nom resta lligat a Gonçal Castelló. Home de causes massa vegades entrebancades, tan li fa la pèrdua o bé el nul benefici personal, si aquestes causes atorguen llicència de dignitat. La diàspora que l'enteniment, o la fugacitat d'un assenyat comportament, han sofert en aquest país nostre durant tant de temps (inclús ara els aiguamolls no són pas cap conjuntura momentània favorable), no han aconseguit corsecar el pit dels combatents. Almenys d'alguns combatents contra el lasciu procediment de la incúria, el desistiment i el silenci.

El combat sí; també però l'estudi, la labor callada davant els fulls de paper en blanc, tot il·lustrant històries personals, car ha estat una necessitat per deixar anar, subtilment, l'oli del malvoler existencial, ofereixen valor creatiu al testimoni vital de tants i tants valencians, que com ell, aconsegueixen el deure de rebel·lia: «Sumaríssim d'urgència», «La clau d'un temps», «Dia a dia des dels Països Catalans»..., posen dempeus, negre sobre blanc, allò que ha estat el nostre comentari apressat d'ara mateix.

Un retrat d'Antoni Miró, on el color marró aixopluga l'avesat exemple de Gonçal Castelló, atorgant la mà franca de l'artista que, en pintar el rostre resolt de l'escriptor militant, identifica la voluntat de l'amic.

j. sou

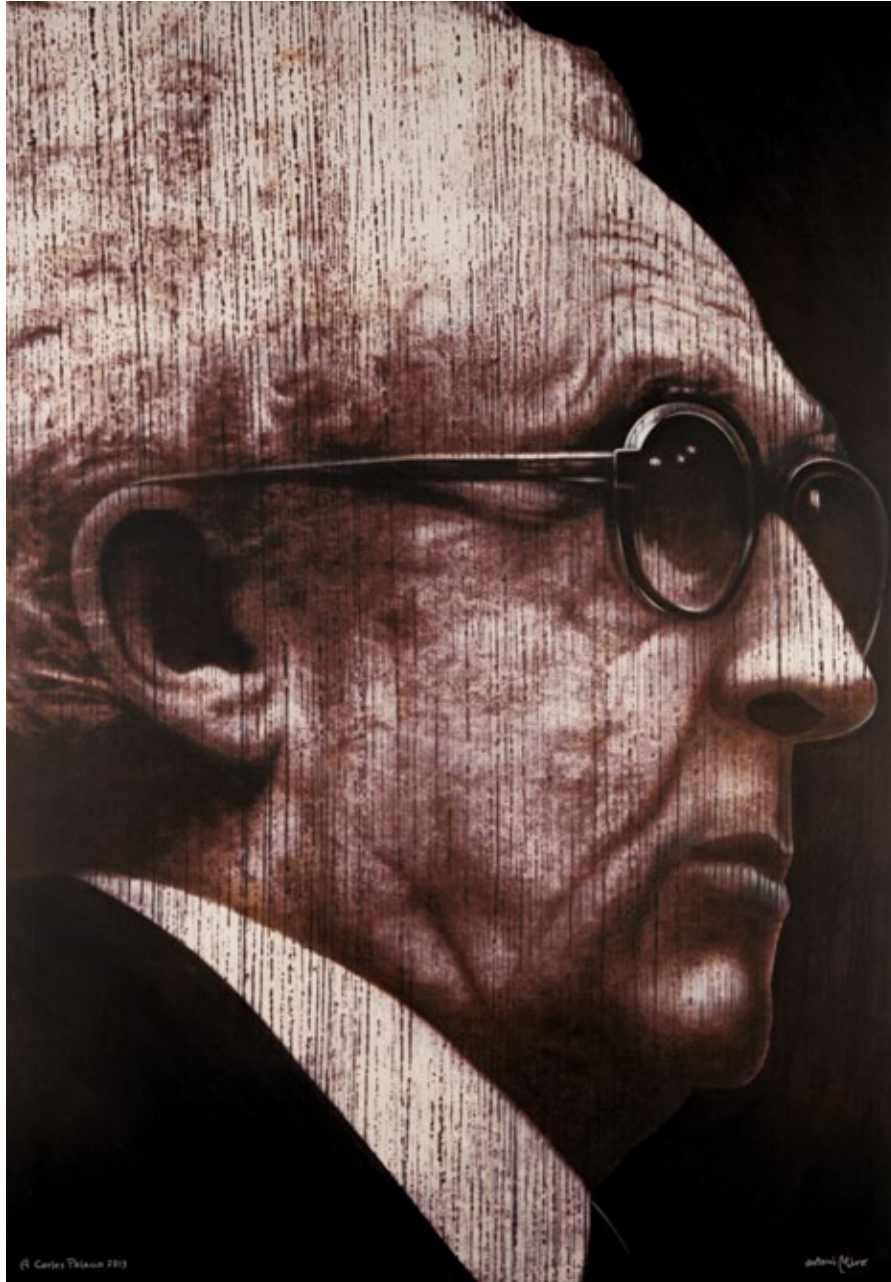
A GONÇAL CASTELLÓ 2014/ Gandia (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

A Carles Palacios 2013

«*No puc viure en Alcoi, però no puc viure sense Alcoi*» Una espècie de revelació mística que Carles Palacios ofería als qui podíem, o teníem la sort de compartir amb ell llargues estones de conversa infatigable. De conviccions ajustades al compromís social, i amb la severitat de l'esquerra de tota la vida, Carles Palacios feia, amb autocar, el viatge anual París – Alcoi. El llistat de les visites que havia de retre, sempre a la butxaca, només per a que no s'hi fes malbé. Indòcil, a vegades desconhortat, bondadós i afectiu, memòria prodigiosa i víctima dels acúfens del diable, aquesta felicitat barreja projectava la totalitat d'una sola humanitat. La música, però, no gens neutral a la seua llarga i intensa vida, era la seua manera, tan especial, de viure. La música que compongué sempre va estar fidel testimoni de la seua personalitat. La música de Carles Palacios era, segur, Carles Palacios. I dir açò no és qualsevol cosa, ja que diu, i bé, de la veritat subjacent al si del seu treball creatiu. L'home i la seua obra, una mateixa cosa. La veritat com un guardó universal d'immensa competència. Cada acord al pentagrama és un realitat a la vibració d'un esperit franc, obert, amb coratge reconegut, i entregat als camins de la cultura i de la solidaritat.

L'artista Antoni Miró, de qui podem ben dir que practica abastament allò de l'autenticitat i de la fidelitat entre l'obra i l'experiència de viure, retrata Carles Palacios amb aire elegant, sobri i amb les arrugues de la dignitat al front. El músic ho és per la passió i per la necessitat de reafirmar els valors de la fantasia creativa. El pintor treballa, pinta, il·lustra amb els pinzells allò que alena al si de l'espiritualitat d'un home amb la penyora d'una enorme sensibilitat.

j. sou

A CARLES PALACIOS 2013/ Alcoi (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Jordi Valor 2012

Tais-toi!!! Ens llença el mestre Jordi Valor i Serra, togat amb el guardapols d'un blau, ja, esvaït. Enèrgic, alhora, però, amb infinita comprensió, inclús ens atreviríem a dir tendresa. El mestre Jordi Valor ho era de tot i del tot. Un mestre de repàs, on anàvem, indefectiblement, per a assegurar-nos una mica de coneixements (també de coneixement), que ens permeteren de passar, sense gaires problemes, el curs.

I del francès, llengua de cultura d'aleshores, a la geografia. En aquest territori, mai millor dit, és on Jordi Valor, el nostre mestre benivolgut, guanyava més enters. Aprofitava, la seua sensibilitat així li ho permetia, l'ocasió per a capbussar-nos dins les terres nostrades: *De la muntanya i de vora mar* fou, si més no, com una mena de llibre de capçalera per a practicar escorcolls per allò que després ha vingut a anomenar-se: el nostre entorn immediat. La nostra terra, la consciència de pertinença, la riquesa aromada de la flaire muntanyenca, el veïnatge de la mar, la comprensió del tast salabros de les ones de la cultura, tot comunicat, amerat, des de la seua veu profunda, tranquil·la i reblerta de bona pasta, augmentava el nostre orgull i ens feia sentir-nos-en molt afortunats d'ésser d'ací. El mestre Valor, ara en el record, i en la gratitud per l'exercici que en féu de bonhomia.

I Antoni Miró, que en té el coneixement absolut de la vàlua d'aquest home d'ampla singularitat, ha volgut fer-ne el seu retrat. Ha desitjat d'incorporar-lo al tauler principal dels seus homenatges particulars. El blau que tiny el rostre de Jordi Valor, amb el somris d'humanitat que s'escola al través dels seus llavis, confegeixen una sort d'humanitat que abunda en garanties d'autenticitat. Quina sort poder ser pintor! Quina fortuna detenir el temps per a ocupar un espai d'eternitat! Quina meravella conquistar, des de l'esguard, el volum abstracte de l'esperit!

j. sou

A JORDI VALOR 2012/ Alcoi (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Joan Valls 2012

*«I direm el salm amb tot zel,/articulant bé les paraules/que ens ixquen de la gorja sense/retòrica elaboració,.../ En el poema XXVIII de El Breviari d'un eremita urbà, Joan Valls du a terme un acte de reafirmació en l'ús de la llengua. Canta un salm joíós per a assegurar-nos la bondat del missatge nostrat mitjançant l'herència formidable rebuda del poeta Ausiàs March. Però Joan Valls és el nostre savi particular, el millor poeta del carrer del Carme, aquell qui, també com Espriu, visqué per a *salvar-nos els mots*. Joan Valls fou, sencer, de poesia, encara, i per sobre, de l'ús de les espardenyas i de la bata d'anar per casa. Una poesia, la seua, de ben elevat cabdal lèxic, i que ha esdevingut paradigma per a tantes generacions que l'han seguit.*

«...perquè el salm cal dir-se amb mesura/d'encesa espontaneïtat./Un foc creixent a l'idioma/va eixamplant-se just i terral/pels llargs camins de la constància/que alena un fur que brolla en sang./Una llengua viva, capaç, destinada a la generació de la bellesa, i a la conquesta dels vastos territoris de la passió i del coneixement. Joan Valls viu per a la poesia, i tot ell és transsumpte d'un poema, o de mils poemes que han nascut de la seua gosadia i del seu ancoratge a la taula de la composició.

«...Del vell solatge estabornit/traurem les veus de polleguera./Vibrarà el salm a cor massiu,/tot fent comprendre el ritm clar/de les més noves aliances./Novament el salm. De nou el reconeixement de l'alçada de la nostra llengua. I la ferma voluntat d'abraçar el futur amb esperança. Joan Valls, a vegades, des de la marca indeleble de la melangia, amb un xic d'alteritat, irromp contra la fosca misèria del silenci. Obscuritat que patí per la tossuda resistència i per la conseqüent llibertat que reclamà tothora.

«Sol sagnar sempre l'esperança/sota un tendal de fosca nit./Estels sagnants afermen l'obra/i el cavaller Ausiàs March/segueix parlant-me a cau d'orella./La felicitat confidència. Ara el poeta Valls escolta la veu, en la intimitat, del gran Ausiàs March, i que ens ha fet trasllat d'un fur d'incalculable valor: la llengua poètica. L'esglaió més elevat del nostre patrimoni col·lectiu.

Llarga ha estat la relació, i el mutu reconeixement, entre Joan Valls i Antoni Miró. I ara, el poeta, roman il·luminat al rostre, i l'ataràxia al si de l'esguard, El pintor ens possibilita capturar una petita engruna de la nostra història, de la nostra privadesa més terrenal. Un pessic d'Alcoi. I en sentim la gratitud per aquest regal...

j. sou

A JOAN VALLS 2012/ Alcoi (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Montserrat Abelló 2016

Quan una vida és tan intensa, o entregada, que clama, a vegades, per un espai de pau i tranquil·litat, però no pot reeixir-se'n fàcilment, segurament la referència farà esment a allò que ha estat, sens dubte, l'existència de Montserrat Abelló. Poeta amb més d'onze llibres editats: *Vida diària*, *Dins l'esfera del temps*, *Memòria de tu i de mi*, *Foc a les mans*, entre d'altres; traductora exigent de poetes anglosaxones: *Sylvia Plath*, *Iris Murdoch*, *Margaret Atwood*, etcètera; traductora a l'anglès d'autors clàssics catalans: *Salvador Espriu*, *Maria Mercè Marçal*, *Maria Àngels Anglada*, *Olga Xirinacs...*, conformen, a grans trets, el treball incessant d'aquesta dona de lletres. Però no només açò, també solidàriament ha compartit durant un llarg temps d'exili l'atenció cap als refugiats. La seua llarga trajectòria ha estat premiada arreu, i reconeguda la noble tasca de l'estudi, la reflexió literària i la posada en continu valor de la poesia escrita per dones amb la publicació d'antologies que han significat la llum per una bona part d'elles: El Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, La creu de Sant Jordi, Premi Nacional a la Trajectòria Professional i Artística, entre d'altres reconeixements li han estat concedits en diversos moments de la seua, afortunadament, extensa dedicació creativa.

«...La vida hi crema sotmesa/a una roda que gira./L'eix clavat endins/ganivet que enfondeix/la ferida. La sang/hi brolla calenta./El moviment del seu fluir/un pèndol que retorna sempre/al mateix lloc d'origen.../Versos (de Foc a les mans) que il·luminen la consciència d'allò que és la vida, Allò que significa el batec existencial, arronsat pel costum de viure. Una reflexió acurada que determina, no obstant l'escepticisme, la vocació de fer via, a pesar d'entrebancs inútils.

Antoni Miró, que n'ha fet la coneixença de tot allò de referent a la trajectòria vital i professional de Montserrat Abelló, decideix incorporar-la a la seua galeria de Personatges, en primer lloc per a honorar l'escriptora compromesa amb la causa de les dones i amb una obra, la solidesa de la qual ha restat reafirmada pels guardons rebuts i, clarament, per la professió. I darrerament, en segon lloc, per l'aprofundiment de la seua vocació identitària, sempre al costat de la seua literatura i dels actors que l'han feta possible. El retrat n'és l'expressió de l'alegria, també, però, de la bondat.

j. sou

A MONTSERRAT ABELLÓ 2016/ Tarragona (Acrílic-mixta s/lleç, 116x81)

A Puig Antic 2012

Mai no serà hora de matar ningú. Mai!!! I la balança de la justícia, una rusticitat d'andròmina que s'agombola d'ací cap allà sense les referències que la dignitat demana, s'ha rovellat i ja no oscil·la. La intempèrie l'ha feta malbé; l'oxid s'ha remenjat els ferros que la conformen; la pluja fina de les conveniències ha actuat de valent i ha sotmès l'eix i també els contrapesos. A vegades passa açò, o passa amb massa freqüència, açò: els instruments s'hi mostren inútils per al seu principal menester. Moren. Sí, moren com ho faran els homes que en depenen de la darrera conclusió, o dels dictats que s'hi escolen pels badalls de la hipocresia. Moren. Ja ho hem dit. Massa vegades, moren...

Puig Antich morí. I no tingué cap oportunitat de reeixir-se'n. Morí i prou! La travessia durà molt poc, Fou com un sospir el trajecte. Un temps escadusser, tan breu com trist: *I si canto trist*, dirà Lluís Llach, refermant la figura de l'home, la nuesa de la seua condició o la malaguanyada realitat que se li envesteix com un brau al mig de la sorra, en la plaça. Hi ha hagut novel·les: *Compte enrere: la història de Salvador Puig*, d'Escribano; hi ha hagut antologies poètiques: *Poètica a la memòria de Salvador Puig Antich*, a cura de Ricard de Vargas; hi ha hagut pel·lícules: *Salvador (Puig Antich)*, de Manuel Hueriga, etcètera. Hi ha hagut molta cosa, però allò que ja no hi ha és la presència entre els vius de Puig Antich. I és una veritable brutalitat. Una calamitat més que se'ns ve a sobre motivada per la indústria del terror contra la causa de la llibertat. El MIL fou abrasiu per als interessos dels gasius; fou una causa més que injectà la fatalitat a dintre d'un fet d'humanitat. Tan complex com açò, i a la vegada tan fràgil com allò que intuïm.

Antoni Miró ho veu clar i determina, per única i particular voluntat, guanyar-li terreny a la injustícia. Proposa un retrat que restituesca, per la mà inviolable de l'art, la memòria; o la tendresa del record. I no és cap metàfora. És, potser, una certitud.

j. sou

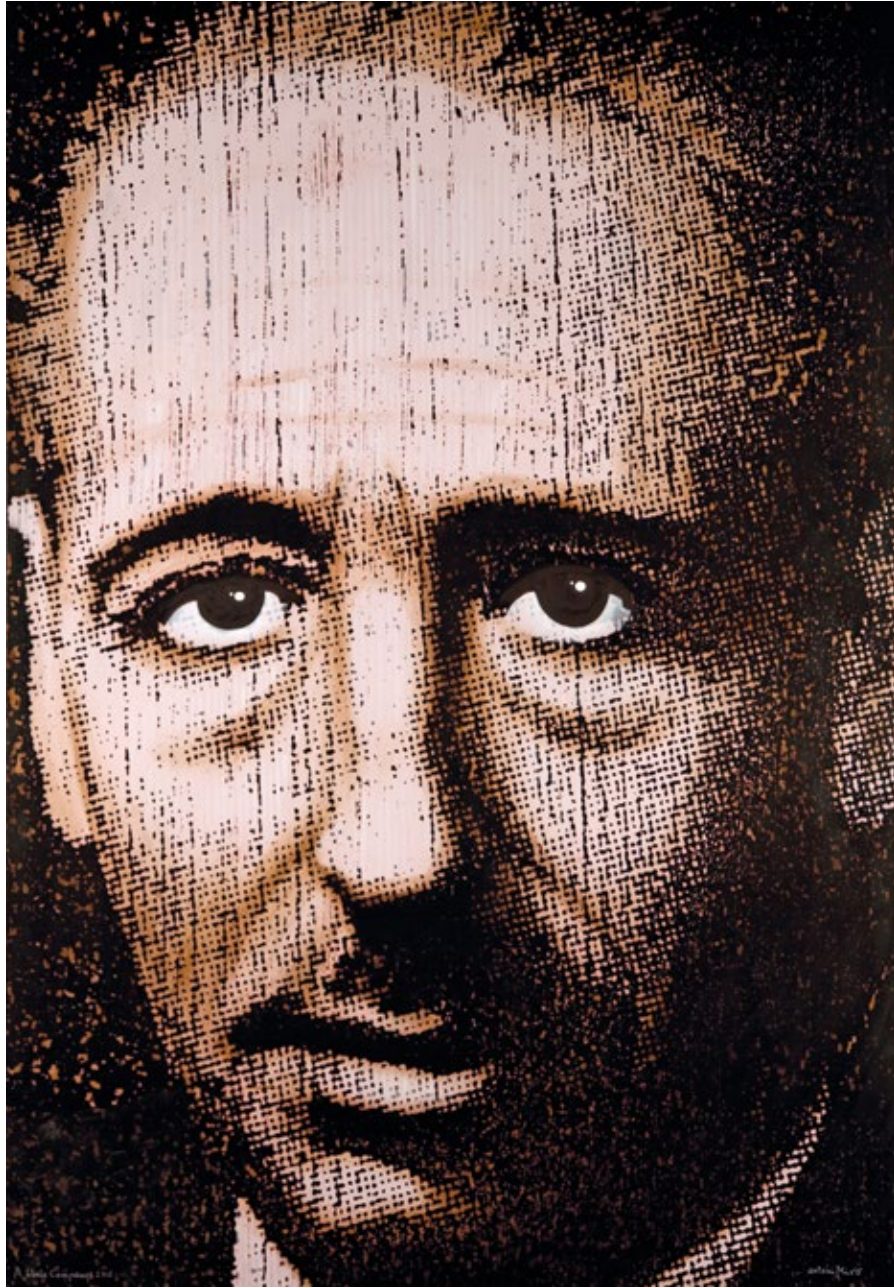
A PUIG ANTICH 2012/ Barcelona (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Lluís Companys 2012

No podríem encabir en aquestes curtes ratlles tota la trajectòria que honora el PERSONATGE. Sí, però, podem assajar de fer un curt recorregut emocional pel que significà el seu compromís amb la història del seu poble, el poble de Catalunya. Companys ha suposat la lluita permanent, des del vessant polític, de l'home que creu fermament amb el seu destí. I que creu, clar està, amb la determinada convicció del qui observa la realitat des de la primera línia, sense gaires pors als francfiradors que s'hi amaguen pels cantons de l'obscurantisme insatisfet. Lluís Companys des de les institucions catalanes, i espanyoles, ha contribuït a la construcció il·lusionant d'una societat distinta i distintiva. Ha formalitzat mitjançant fets precisos i acurats l'organització dels afers públics en benefici de la causa de la catalanitat; també, però, de la causa republicana. El perill no li impedí d'apurar els mitjans que tenia a les mans, fins les darreres gotes que la possibilitat atorgava, ni entrebancà els canvis pertinents quan aquests albiraren noves notícies de llibertat. No deixà mai de banda els esforços, ni tampoc els riscos que comportaven. Voluntat i deler foren fonaments de l'embranchida que tothora dugué endavant per aclarir la realitat política del seu país. Un 15 d'octubre de 1940, ai!!!, després de tant, i de tant de coratge, els fusells silenciaren la seua veu. No el seu testimoni...

L'artista Antoni Miró, fidel als seus principis, i la gratitud per bandera, aixeca un retrat a l'home bo; l'home que fulgura, encara, al si de l'estança catalana. Ardida empremta bestreta de la tinta dels pinzells.

j. sou

ALLUÍS COMPANYS 2012/ El Tarròs, Barcelona (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A Salvador Allende 2012

El discurs de la convicció. Els micròfons s'engulen les paraules i després les botzines llancen amb fidelitat el ver producte gramatical als vents que la història reclama. Hi ha però, sense dubte, un greu camí, i ben compassat, que traça els giravolts que els fets exigeixen. Hi ha, però, també, la pregona distància que fa de la veritat un cosmos intangible, encara que fermament vinculat a la raó poderosa del testimoni personal. No hi ha possible claudicació quan la substància que anima el discurs ha estat elaborada al matràs d'un laboratori reblert de complicitat i entusiasme. Hi ha l'Allende. Hi ha el Salvador Allende, clamant al bell mig d'un desert que no haurà pas de fructificar, fins que la flama acresca el rigor d'un seguici que vol, o demana, de fer camí pel testimoniatge que l'home d'estat ha anat amerant al foc lent d'un afany, i que triga una mica a fer fortuna. La sorra del desert té eixes coses, que tarda a emergir els fruits, encara que les arrels hi viuen amagades al rebost cansat de les dunes.

Antoni Miró, mai no equidistant, estaria un pecat sense pecats, incorpora, des de la voluntat i des de l'amor propi, el discurs que podem escoltar a la bella cofurna de la pintura. El retrat de Salvador Allende resta bastit de vocació solidària i de necessitat per honorar la fina escaleta per on s'escolen els fils de la dignitat. Bella paraula, DIGNITAT! Pot estar, però, un tast subtil en el camí de restablir els finíssims teixits de la memòria. La pintura, ara com sempre en la labor callada d'Antoni Miró, labora per a acariciar les identitats benivolgues en les estances de l'afecte sincer. Salvador Allende i Antoni Miró: garantia de continuïtat.

j. sou

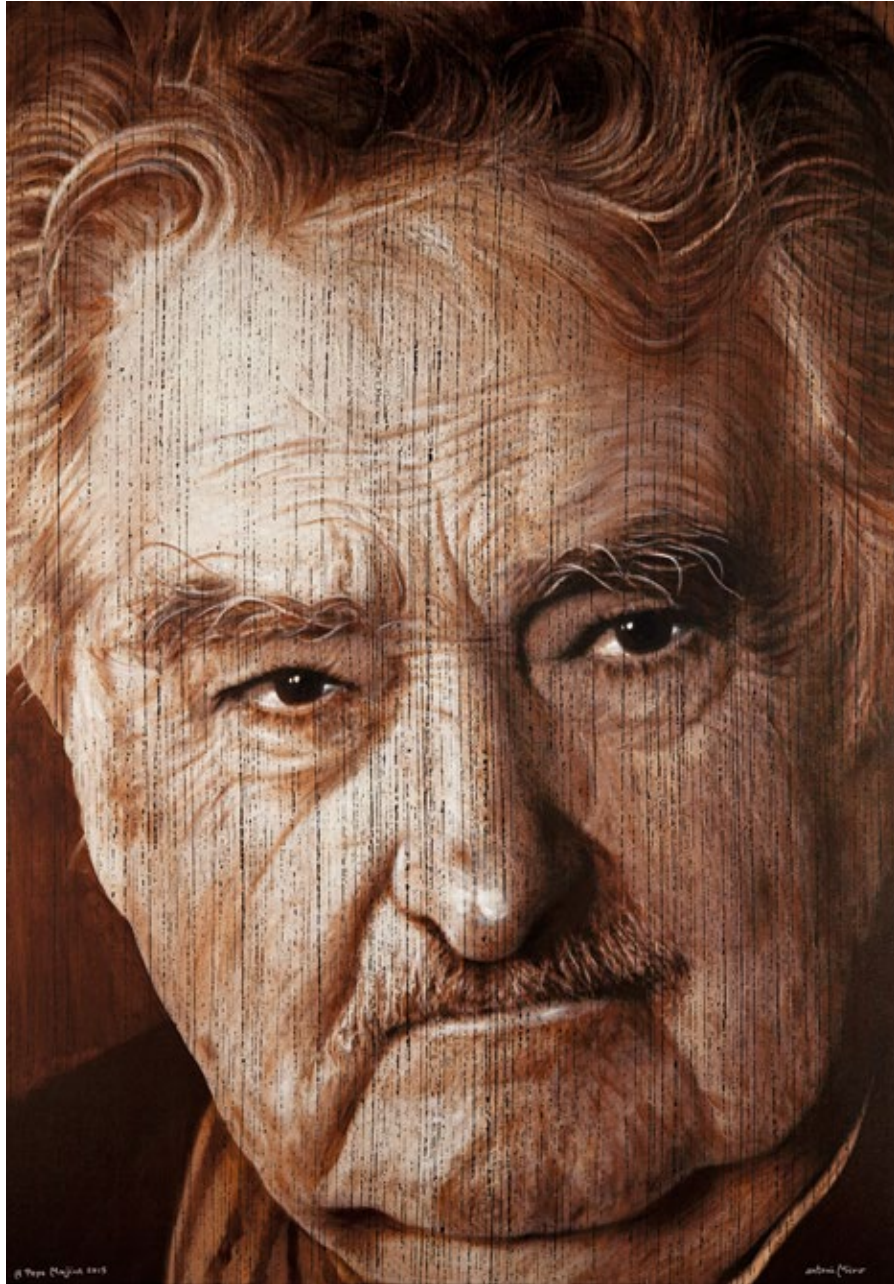
A SALVADOR ALLENDE 2012/ Valparaiso, Xile (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Pepe Mujica 2015

Quanta austeritat! Aquella que podem veure al ras d'una ullada sense convingudes exigències de proximitat o d'experiència. No. Aquesta és, potser, la puresa que s'obri camí, al mig d'una jungla on la ferocitat no resta patrocinada per les feres salvatges i amb ullals de necessitat. No. La severitat d'aquest rostre de Pepe Mújica, el president Mújica, resta manifestament incorporada a les oportunitats d'un guió ben acordat: l'oripell no en guarda cura de l'autenticitat i, sempre, corromp la vocació de servei que el veïnatge insinua. Aquest és, si més no, només un home. Un ésser humà que pateix quan hi ha d'altres que pateixen, i que viu com ho fan els precaris de la vida. Pot ser un exemple? O potser siga el conreu de la legitimitat sense additius ni falses conveniències. O pot ser siga l'acció que viu emparentada amb una paraula que ja ha decaigut en el seu just valor: amor. Sembla que no, però a vegades fa mal pronunciar aquest mot, tan indigent de prestigi, i amb tanta qualitat informativa per a tot aquell que exerceix l'acció que el verb enlaira. Sí, l'acció d'amar, en massa ocasions, irromp on la carcassa resta buida, o ha perdut l'esma pel clivell d'una falsa esperança. El president Mújica resta un paradigma ben allunyat dels focs d'artifici del paper couché de la política contemporània. La seua acció s'hi mou entre bambolines de forest i al cau ajustat del negoci de la veritat. I és molt fort açò que avui en diem.

La pintura, que captura tant de secret amb la netedat d'un esguard amatenent, ens regala la possibilitat d'acompanyar Pepe Mújica per a dir-li que ens l'estimem. Segurament ell no en precisa cap cosa més. Antoni Miró ens apropa, perquè així ho determina el seu bell retrat, la penetrant mirada d'un home, un HOME!, que viu i sent el batec d'un món que li ret gratitud per tant d'esforç, i per la vehemència de tanta lluita. I nosaltres ens emmirallem quan ens hi adrecem envers la singularitat creativa de la pintura. Sempre un misteri joiós.

j. sou

A PEPE MUJICA 2015/ Montevideo, Uruguai (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

A Hugo Chávez 2014

Amb el trauc de la mirada recerca la necessària realitat d'un horitzó que ajude a refermar el seu impuls de contestació. Sí. La realitat és com és, i les accions són, o bé es poden traduir, com la reacció contra el cop de puny, i una mica més tard, també, com el clamor que s'hi forneix per la tragèdia de la incomprensió que mai no descansa..., i es fa gran de mica en mica, i s'aixeca contra la raó que demana respecte. Però no. Cada acció, un ensurt. Cada batalla on el rigor fa niu, un maó que s'estavella contra les façanes de la pròpia llibertat. Però no. Només el coratge, farcit d'instintiva audàcia, venç la força del capriciós que en demana, a manera d'auxili, uns quants milers de gotes de benzina. Les coses són com són. El comandant Hugo Chávez, i ho és de comandant perquè comanda, boina al cap, llueix un motiu enèrgic contra les contràries vocacions d'un poder que no minva l'exercici de la por quan s'inflama a les fronteres. La terra com a tanca multiforme, o com a geografia on mai no s'hi pot exercir l'extrem de la injusta neutralitat.

Les reserves són per a ben garantir que hi ha futur al rebost. En fan de matalàs curós, els queviures, perquè hauran de possibilitar el regal del descans després del combat. Si hi ha raons que justifiquen les més grosses paraules contra els bàrbar, tan àvids de melassa, aquestes altives expressions poden resoldre el conflicte de les actituds en defensa pròpia. Hugo Chávez alça la veu; el discurs, però, flueix per dessota. En el retrat que Antoni Miró executa, també s'arbora la necessitat d'un futur amb elevació.

j. sou

A HUGO CHÀVEZ 2014/ Sabaneta (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A Fidel Castro 2013

Potser siga, aquest retrat, un resum substancial del poder que l'exercici de la resistència pot arribar a significar. No només una acció reflexiva, teòric-pràctica, d'allò convenient per a assegurar-nos-en la qualitat d'un missatge potent a la fi. No. Va més enllà. Aquest retrat, aquesta imatge, reverbera un munt de coneixement previ que la fa adient per al gust d'iniciar un escorcoll per tantes històries que s'hi han abocat, així, sense més, al damunt d'una realitat mitjanament coneguda. Això, per a ser justos en l'apreciació primera de la nostra recerca. L'aroma, però, que irradia, o que lliura, la instantània que el pintor Antoni Miró basteix de Fidel Castro, ens ve de gust empassar-no-la. Doncs si la memòria acreix records d'un passat que no ens pertany gaire, però que en sabem perquè ens ha estat il·lustrat abastament des de qualsevol encontre confirmat per la curiositat del saber, entendre i comprendre, l'hora de fer-ne un balanç sempre serà oportú.

Fidel Castro, sempre dempeus! La luxuriosa proximitat del Carib escalfa els sentits en direcció oposada al pesar de la claudicació. La seducció que en regala, a mans plenes, la basca d'un aire ardent, gesticula arreu en cada discurs quan alena la identitat d'una conquesta impossible. La rebel·lia resta *ad ininternis* procurant els nutrients elementals de l'orgull. I amb tot açò, l'amenaça clamorosa que viatja tothora enllà de les ones, s'allargassa perdent esma, i el temps, gran aliat, s'hi encarrega de neutralitzar-la. L'alegria, però, és la joia que llueix fantàstica al pòrtic de l'esperança.

L'art, quantes vegades l'art, i l'embranchida que provoca la seua remor, guareix les penes que la vida obre amb massa determinació i duresa. Aquesta pintura, en aquest retrat, viu un alè fortíssim que ultrapassa les costures de la resignació. Pur convenciment.

j. sou

A FIDEL CASTRO 2013/ Bayari, Cuba (Acrilic-mixta s/llenc, 116x114)

A Marcos

El subcomandant Galeano, altrament Marcos, potser siga un símbol, o una manera d'entendre que a la vida el fet d'humanitat, i per tant, i com a conseqüència lògica, la defensa dels més dèbils, abasta un autèntic sentit de reparació. I aquest ha estat el resultat d'una vida dedicada aital menester. El «EZLN» ha supurat per la ferida del menyspreu i de l'opressió indigenista. No obstant això, com podem ben intuir, la força contra el desvaliment tampoc hi surt debades. S'aixequen veus i braços per a posar fre a la iniquitat. Causes que, clar està, provoquen determinants reaccions per a formalitzar un equilibri necessari. I la imatge que s'hi revela al mirador del quadre d'Antoni Miró, mostra la recurrència en l'actitud de Marcos. La cara clausurada per una passamuntanyes obliga a fer un exercici d'imaginació per a posar rostre al capdavanter d'una baralla justa. En veiem l'esguard com a única referència corporal, i són els ulls que miren més enllà de la càustica realitat que els hauria d'enfosquir, marcir, liquar..., sense aconseguir-ho.

També un micròfon testimonia l'eficàcia d'una voluntat comunicativa, la qual cosa ha estat un continu en l'actitud combatent de Marcos. La seua relació amb les bases populars, mitjançant els mitjans de comunicació, ha significat una constant en el suport ideològic que la lluita per la causa dels indígenes ha necessitat de manera permanent. A vegades, o quasi sempre, una imatge, un retrat, un quadre a la fi, obren de manera esponerosa els camins que la memòria precisa.

j. sou

A MARCOS 2012/ Mèxic (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Karl Marx 2012

Un clar punt de referència del pensament contemporani. Karl Marx analitza la història en funció de la lluita de classes que batega a les societats en el marc d'un socialisme «marxista» i del comunisme. Però no només açò ha esdevingut primordial a l'àmbit de les realitats socials que han estat el seguici de semblant tarannà. També la importància del filòsof, de l'economista polític i del revolucionari han estat presència inexcusable a la reflexió de tot allò que ha esdevingut matèria de compromesa actuació en defensa de la classe obrera d'aquest món que coneixem. La imponent imatge que l'artista Antoni Miró ens trasllada, honora el temperament que a Marx se li suposa. Els atributs capil·lars d'una barba abundant ocupen l'espai de la proposta artística deixant, no obstant, el front al descobert, interpretació fidel, també, d'unes qualitats en relació directa amb la intel·ligència i profunditat del personatge. Els ulls, mig closos, abellint un somrís intuïtiu, són la marca distintiva d'aquest retrat que representa la franquesa d'un home que ha deixat la petjada enorme del seu pensament a les entranyes d'un món convuls i, sempre, «encontrat», atenent la part pejorativa del terme.

Ni el món es pot definir amb tanta fàcil seguretat, ni la pràctica maniquea -aquests són els bons i aquests altres els dolents- assegura la cabal confiança d'una anàlisi que abaste amb garanties la raó. Així doncs, al pensament de Karl Marx hi ha la seguretat que l'home construeix el món, la societat, i que aquesta construeix, també, l'home, i a més, per la força del treball. Des d'un retrat, des de la cultura que en suposa una proposta artística, ens obrim a les idees, i si la fortuna ens és favorable, al coneixement. És la força de l'art. Són les raons pràctiques de la creativitat.

j. sou

A KARL MARX 2012/ Treveris, Alemanya (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

A Ché Guevara 2012

Fa mal. Només pensar-ho ja fa mal, acudir als llocs comuns que la història recent ha parat per a referir-s'hi al Ché. I potser és una veritable llàstima haver d'acudir als arguments de sempre per a parlar-ne d'Ernesto Guevara. El que va estar el Comandant, el que va significar per a l'esperit revolucionari, l'actitud davant la vida i dels seus assumptes, el rigor en la tria del posicionament social, la intensa col·laboració amb tantes causes reconegudes i d'alliberament, han estat recollides ja en milers de documents, en llibres específics sobre la seua vida, comportament i realitat, a la cultura representativa: músiques, cinema, poesia, i un molt llarg etcètera. Sí. Encara, però, que faça mal dir-ho, ho haurem d'iterar: El Ché Guevara ha esdevingut un símbol! I en pronunciar aquest atribut, aquest epítet quasi redundant, pensem de no manllevar la importància d'una existència consagrada a les raons ètiques, i a les causes de la llibertat. I no és poca cosa açò. Doncs, per què? Perquè el patrimoni dels herois es formalitza a partir d'un bon grapat de renúncies personals, de menyspreu cap a les íntimes adversitats, i de consciència d'allò que implica creure en la col·lectivitat per damunt d'un mateix.

L'artista Antoni Miró, a la seua pintura en el general conjunt, i ara en els seus retrats concretament, a poc que hi parem atenció, ensopeguem amb l'abstracció que recorre la física realitat: la decència com a ens i com a atribut. Les persones que als quadres s'hi apugen, el humils que lluiten per fer-se ben visibles, els personatges, tots, resten tocats per l'empara de l'honestedat. I amb aquests senyals irrenunciabls s'hi basteix una gran obra, que no deixa de ser extensió potent de la radical manera d'entendre la vida, al través d'una franca experiència.

j. sou

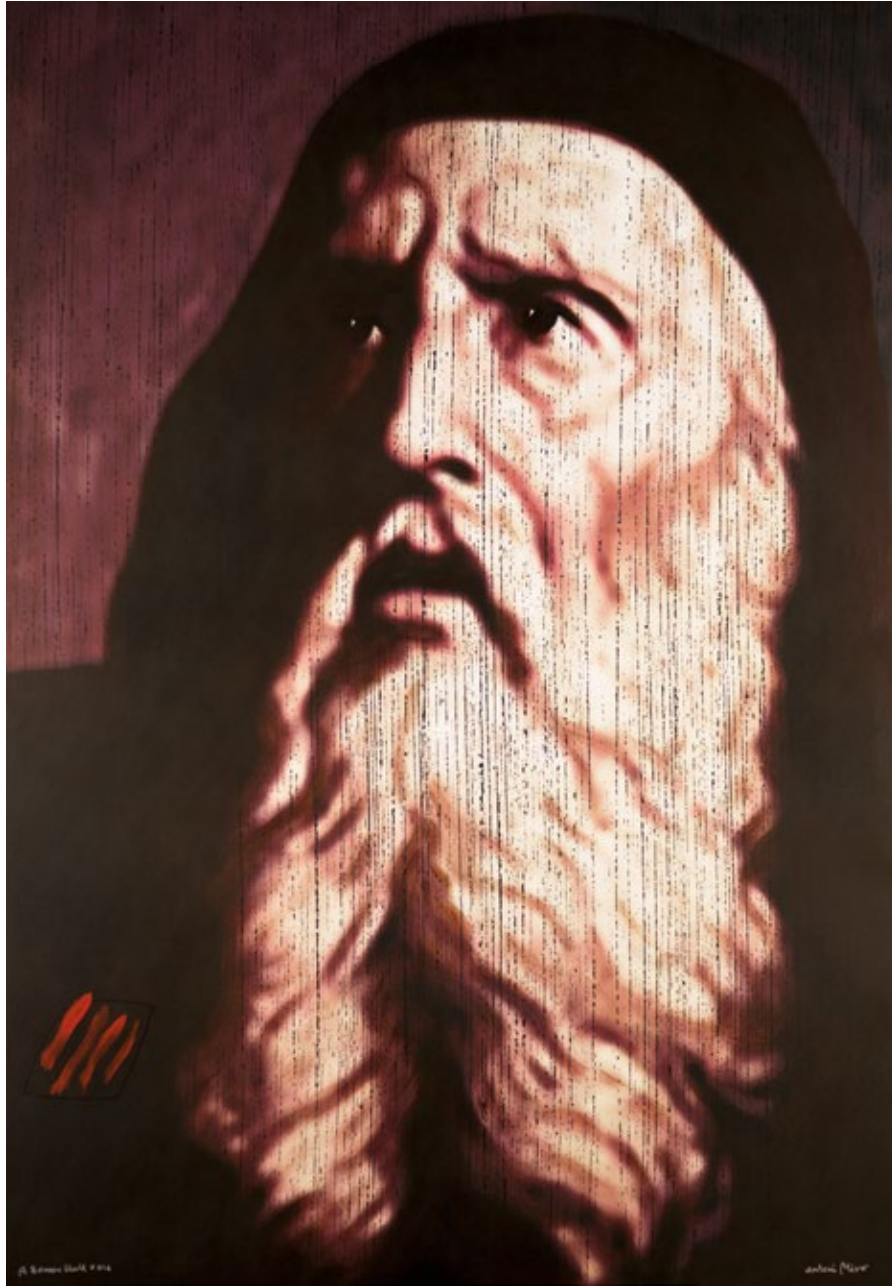
A CHÉ GUEVARA 2012/ Rosario, Argentina (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A Ramon Llull 2016

Un resum, en aquest cas, mai no serà suficientment positiu, o possible. Parlar de Ramon Llull equival a escriure milers de pàgines, doncs milers són les que ell ha escrit al llarg de la seua dilatada vida mística i creativa. No obstant, sí direm de l'autoritat que l'abilla a l'hora d'emprar diverses llengües per a bastir el seu corpus filosòfic-conceptual: català, llatí, àrab i occità, han estat suport fonamental per al seu pensament i el posterior trasllat literari. I l'obra que ens ha deixat, tan extensa com intensa, no s'hi conforma amb vora de tres-cents exemplars, on la filosofia, la poesia, els diàlegs, els tractats, la novel·la, etcètera, han estat conreats amb la mateixa finesa interpretativa. També l'home de Déu, amb un llarg pelegrinatge per terres «d'infidels» ha estat la vital necessitat que ha sentit Ramon Llull de dur la creença religiosa més enllà de les seues fronteres. Una vida, a la fi, dedicada al conreu del pensament, de l'art i de la religió. Els títols que comprenen la seua obra han servit, en molt diverses ocasions, de referència i inspiració a tants d'altres escriptors que han pogut esguardar al través de la finestra oberta de les seues propostes: Blanquerna, Fèlix o Llibre de meravelles, Llibre de les bèsties, Ars magna...

I en aquest retrat que l'artista Antoni Miró en proposa, la llum que il·lumina el rostre del franciscà Llull s'acut com a eina ben principal. Llull com un sant, ara travessat per l'experiència mística que el transporta vers un horitzó d'inefable pregonesa. S'hi magnifica Llull i guanya, per l'especial manera d'ésser integrat als límits del quadre, la categoria de la celebritat. Ens va regalar una llengua per a crear; per a assolir la plenitud en la custòdia de la fantasia i de la ciència.

j. sou

A RAMON LLULL 2016/ Mallorca (Acrílic-mixta s/llenc, 162x114)

Suite eròtica grega
Escultura de pintures

Escultura de pintures i Suite eròtica grega

Josep Sou

«Forma, nisi admittas, nullo exercente senescit»
(La bellesa que rebutja l'amor, s'hi marceix sense que ningú la fruesca)
Ov., Am. I, 8, 53

Escultura de pintures.

Ara podem acaronar l'obra, la superfície aspra de l'acer corten i recórrer, amb els dits inexperts, o amb la litúrgia d'una certa devoció i respecte, la peça. És com un camí ple de novetats, malgrat la concixença que en tenim de la representació. Són noves sensacions que harmonitzen la vocació per l'art amb una manifesta presència etèria que habilita la nostra sensibilitat per a veure mentre mirem. El ulls en són orbs, tantes vegades, però la pell que freqüenta l'espai creatiu reviu ara la metamorfosi que ens trasllada als orígens de l'experiència. Un viatge per les contrades oníriques, quan el somni deixa anar les regnes de la imaginació, tan lliure.

L'escultura d'**Antoni Miró**, se'n surt del paradigma, fins i tot del cànon, per a arrelar en la conversa amb els seus. Sí. Amb els amics que solen acompanyar-lo a les nits de festa creativa a la intimitat del seu estudi: Magritte, Velázquez, Van Gogh, etc., en són alguns dels convidats a les fredes copes de vi blanc. I amb tots ells reescriu la història que arreu interessa. La xerrameca que s'hi estableix s'insinua fèrtil a l'hora de posar dempeus noves idees, i amb nous materials, clar està. **Escultura de pintures** resta un assaig de formalitzar un treball compositiu a partir de l'aïllament d'objectes que resten instal·lats al si d'obres pictòriques. L'artista ens en fa trasllat d'una realitat bestreta dels llenços que coneixem, i disposa un nou esguard al damunt d'antigues propostes que, ara, reviu novament amb l'empeny d'una restaurada il·lusió.

Massa vegades l'ambigüitat en la consideració d'allò que hem anomenat la modernitat en l'art, ens entrebanca la possibilitat d'accedir amb lleugeresa pels corredors del coneixement, que en reclama el seu lloc, també l'espai i, potser, fins i tot, el temps. Altres pugnes han esdevingut intractables davant la qualificació del que significa allò contemporani, doncs ningú no se'n refia de l'adversari, ni desitja una petjada més llarga que l'altra al circuit de les conjuncions. El que sí podem ben assegurar és que l'escultura que treballa l'artista Antoni Miró rau al llinar de l'excel·lència. El làser, l'aigua, la llima i les mans, les seues mans, aixequen la vitalitat de l'expressió artística quan bandegen els materials que ocultaven el radical interès de l'obra. I així, a poc a poc, desbastant el gros de la matèria, surt a l'encontre d'una nova possibilitat: l'embriac satisfactori que comporta la troballa, després d'un llarg camí temptejant els prims filaments de la idea. És, tan si val, la meravella de l'experiència creativa, quan hi ha objectius a l'horitzó, però també, el concepte que minva les distàncies per a dur a terme el viatge. Per a Antoni Miró, el camí, i el temps dedicat amb esforç a la consecució del desideràtum, són molt més importants que els propis resultats, doncs a cada passa, en cada moment de treball i de reflexió, s'hi troba una engruna de felicitat. I açò és molt. Potser siga el més important de tot: l'artista davant el repte, front al complex disegni d'assolir, des de la idea, allò més preat, la forma.

Antoni Miró resta ben lluny de l'escultura academicista, practicada a la primera meitat del segle XX, i s'assembla molt més encara a la necessitat expressiva de les avantguardes artístiques, car com aquestes, a la seua obra, l'objecte resta manllevat

dels episodis fortuïts de l'experiència generadora dins la substància informativa. En l'artista Antoni Miró l'obra escultòrica és com una mena d'anàlisi on s'hi belluga la força de l'instant, a partir de l'obtenció de la forma concreta que li permet la reflexió, la anàlisi i la crítica. La «pipa» de Magritte, ja no és la pipa de Magritte, doncs ara passa a ser la «pipa» d'Antoni Miró. El «cavall amb el Comte-Duc» de Velázquez, ja no ho és tant de Velázquez, i per la senzilla raó que l'artista n'ha fet el trasllat de l'essència documental a l'hora de generar una nova proposta; ha bescanviat els signes del llogre en funció d'utilitària interpretació semàntica. La «cadira» de Van Gogh, la que roman tan esquifida al reclus de la seua cambra, s'enlaira, ara, poderosa, i amb certa vocació d'abastar els cels: sola, apujada, inquietant i amb força, la «cadira» d'Antoni Miró convida la mirada amb la sorpresa que dibuixa la nova forma assolida. I també n'hi ha, clar està, d'altres propostes que venen a referir la subjectiva trajectòria de l'artista. I per què en diem açò? Doncs perquè obres d'Antoni Miró, fonamentalment inscrites a l'àmbit de la pintura, també s'hi formalitzen en escultures. Podríem dir que viuen una segona vastitud empírica de comunicació, un segon grau de realitat operativa, i s'hi mostren obertes de forma i d'abast, per a la lectura concreta que l'espai urbà s'hi disposa a parar. El diàleg, ara, resta ampli i diàfan, tot observant les línies mestres de la ubicació coherent. Guanyar la fortuna de la pluja, del sol i del vent, reconcilia l'artista amb la seua obra, que ara sí, viu tantes vides com esguards s'hi dipositen a sobre del seu volum, i per a agrair el greu buc de la forma.

D'un temps antic, que encara en deixa anar el seu cant ancestral, però directe, recull Antoni Miró els estris per a formular les noves posicions que l'alliberen. I amb les eines transforma, canvia i amida novament, car és la funció del bon manyà, la realitat, i en construir aquesta mena de sortilegi, ens en fa un tast per a què puguem acompanyar-lo, al capdavant, per les fites mai ben definides de l'art. Una experiència, aquesta nova creació, que garanteix la possibilitat de reconèixer qualsevol distància entre la pintura que viu al pensament, i la condició «*ex novo*» que ara ens il·lustra el present: «*No és fàcil/remoure el sedàs,/ tamisar les essències/d'on brollen/el fang i el foc/de l'ànima,/l'aire nou i vell/amb què mirar/d'una altra manera/la vida*»¹, diu Berna Blanch amb l'esperança de capir suficients raons per a poder llegir la vida després del llarg coneixement que en tenim de les nostres pròpies limitades claudicacions. L'existència se'ns ofereix un tant obscura per a poder determinar amb eficàcia els extrems de la seua veritable complexitat, no obstant això sempre ens resta un xic de motivació per a ferir l'aire i escorcollar el que hi ha a l'altra banda de l'inconegut. I l'escultura d'Antoni Miró, ara, ens propicia aquest vertigen que possibilita la lectura de la dualitat: per una banda, allò que ja és una part de la nostra història, i per l'altra, el refrigerat esguard que podem fer de la nostra lectura actual, si la duem a terme plena de sentit, de vigoria i de curiositat còmplice. I és una sort poder-ho dir, i encara més posar-ho en pràctica...

Suite eròtica grega.

Quasi segur que l'erudició acadèmica haurà de trobar la causa primera per la qual la ceràmica de la Grècia Antiga, encara que no en tota la seua dimensió ni extensió, clar està, adreça els seus passos decoratius cap a l'estampació d'escenes eròtiques. La tradició funerària, ja quasi als inicis d'aquest art pictòric, incorpora escenes que volen expressar el dolor, el poder econòmic del finat, la realitat social del moment, etc., aportant il·lustracions que venen a significar un estat concret de la qüestió. L'influx de l'art egipci resta present, no obstant, al quefer creatiu dels artesans. Ara, en aquest capítol de la nostra reflexió, pel que fa de referència a l'art eròtic que s'esdevé de la pràctica decorativa ceramista, pots fer hi haja hagut una voluntat d'explicació plàstica del desig eròtic: l'estimulació de la libido dins d'un ambient festiu al voltant del banquet i del consum de vi. Per

1. Blanch, Berna, *La claror del llamp*, Edicions Brosquil (Poesia), València 2001, p. 34

als grecs el plaer era ben fonamental, així doncs a l'art les formes sexuals i les seues variants eren un natural exercici creatiu. També ens cal posar de relleu que la sexualitat a la Grècia Antiga: homosexual, heterosexual i bisexual, no estava definida de la mateixa manera que avui ho està, i per tant les anàlisis que s'hi puguen dur a terme hauran de considerar aquesta distinta realitat objectiva, pel que fa de referència al comportament social i amatori dels grecs. El que resta bastant clar, a grans trets, és la primacia del gènere masculí a sobre del femení, així com l'enorme culte al cos que els homes en fan (el gimnàs serà el centre neuràlgic de l'acció preparatòria), també però, a més del conreu que de l'ànima s'hi suposa fa tot ciutadà de bon llinatge.

La suite eròtica grega que avui tenim el plaer de contemplar, enalteix i matisa, vertebrant un treball de subtil factura, els extrems que l'amor procura. **Antoni Miró** assoleix la vocació de traslladar-nos una part de la nostra cultura occidental, una engruna de coneixement que ens arriba al través de cent vents que lluiten per conquerir bona part dels límits on s'ajornen els anhels. Una mar satisfeta i càlida que propicia l'encontre elemental de l'ésser humà amb la seua realitat, i fràgil manera de restar al si del món. Universos que vagaregen en cada ona quan rebenta el fustam de la barca i creix l'enyor de tan estimada pertinença. La Suite eròtica d'Antoni Miró és cultura. Significa posar en valor l'herència d'un passat que encara ens acaricia, colrant les galtes no només de fantasia, també de deler, de goig i de batecs intensos. El sexe és, en aquestes escultures, l'apropament d'una industriosa manera de ser, i de gaudir-ne abastament de l'amor. Les dones, els homes, com ara els efebs (encara no considerats homes de debò), resten farcits de vitalitat, i esperonats amb la força del desig sublimen, amb espasmes furients, els màgics moments de l'existència, ara rendida a la voluptuositat orgàsmica de l'aviditat: «...em despulle junt a la teua nuesa,/ front al teu espill/per si vols acaronar-me./I em vist/per a tornar a despullar-me/en cada ona/que em colpeix nua.»² Expressa la poeta Mª Jesús Montía, quan reconeix l'evidència de la nuesa com una pràctica eròtica que sempre fineix amb el gaudi dels amants. Una necessitat de conquerir l'altre, l'amant, a força de la sinceritat que en suposa restar junts, despullats, dins els llençols nocturnals.

I les escenes que se'ns mostren, guanyant el temps al batec infinit de la cultura, basteixen un cabdal enorme d'informació. L'erotisme resta present, per damunt de tot, a les nostres mirades, a l'especial manera de vinclar-nos a la nostra condició d'éssers humans, i a les condicions que mai no s'han de posar davant la picardiosa provocació.

La llibertat: els cossos nus, els atributs sexuals trempats i enlaire, les esclatxes amatòries com un ritual de roses emergents, els culs esponerosos i entregats al tast concupiscent sense reserves...la VIDA!!! «*El cos jacent, xucla,/mossega,/El fulgor s'abisma rovell/batut, tremor,/sortejada fua,/font davallada,/fons penetra.*»³ Aprofitem ara els versos de M.A. Cuevas, quan, determinat, en descriu la passió amorosa com una causa inherent al ser humà. També hi ha tot un seguit de mots i de formes que abelleixen, acolorint, el fet substantiu de la carnalitat.

Antoni Miró treballa l'acer corten obtenint formes poètiques que, fins i tot, deixen traslluir la seua humanitat al través dels cleவில்s que la proposta incorpora. S'hi farceixen les escultures amb el blau intens de la mar, també però amb el verd pregon dels camps de la tardor humida, i s'incorporen mil matisos que en fan, de la novetat, un repte circumstancial, tan desitjable. Les escultures eròtiques d'Antoni Miró, en són moltes proposades en una de sola. Reviscolen empenyorant-se com un regal per al receptor, i de l'aspresa de la patina superficial neix el tacte que formalitza el recurs material emprat.

Hi ha de realisme al si d'una anàlisi, més o menys, aprofundida? Les escenes eròtiques que ens arriben de la tradició ceramista grega, allò que sí fan és incorporar la visió d'escenes de la vida quotidiana amb un interès d'incorporar l'evidència domèstica. Així doncs, altrament, i com a part fonamental dels fets diaris, resta present la manera d'estimar-se. I no en tenen por

2. Montía, María Jesús, «*Al otro lado del sol*», en *Cuarenta mares adversas, Corona del Sur, Málaga 2017*

3. Cuevas, Miguel Ángel, «*Incendio y término*», I.C. Juan Gil-Albert (Colección Poesía), Alicante 2000, p.33

de la lúbrica manifestació que s'incorpora al relat vital. Antoni Miró, des de la tradició, i amb cànon fortament renovellat, ens participa l'essència de la seua especial mirada, tot garantint les coordenades de l'amor lliure, i obert a les arrissades superfícies de la pruija: «*Desitge/amarar/el teu somris*»⁴, reconeix obertament el poeta J. Seafree als seus versos. Una mena d'imprecació a l'amada que resulta del seu desig d'arborar la substància amatòria al llavis. Regalat pel somris de l'amada, el poeta necessita vessar el seu ímpetu dins la cofurna de la vida. Amor o passió, o tot alhora.

Si la realitat de l'eròtica grega tenia, en bona mesura, la voluntat «educativa», doncs a partir de les necessitats d'acréixer les forces dels homes s'entregaven a la pràctica de la carnalitat, i de la mà d'un mestre expert, no ens resulta massa difícil de comprendre la naturalitat en l'exhibició d'aïtal matèria popular. En qualsevol cas aquest art, avui escultòric, que se'ns trasllada des de la memòria inefable dels temps, assaja les formes del plaer com a conseqüència del fet humà d'atényer la seua sexualitat, o el seu antull, i ens corprèn la destresa de l'artista a l'hora de visualitzar retalls de vida, voluntats manifestes de retre-li culte a l'alegria, i a l'experiència d'abraçar amb plenitud la llibertat.

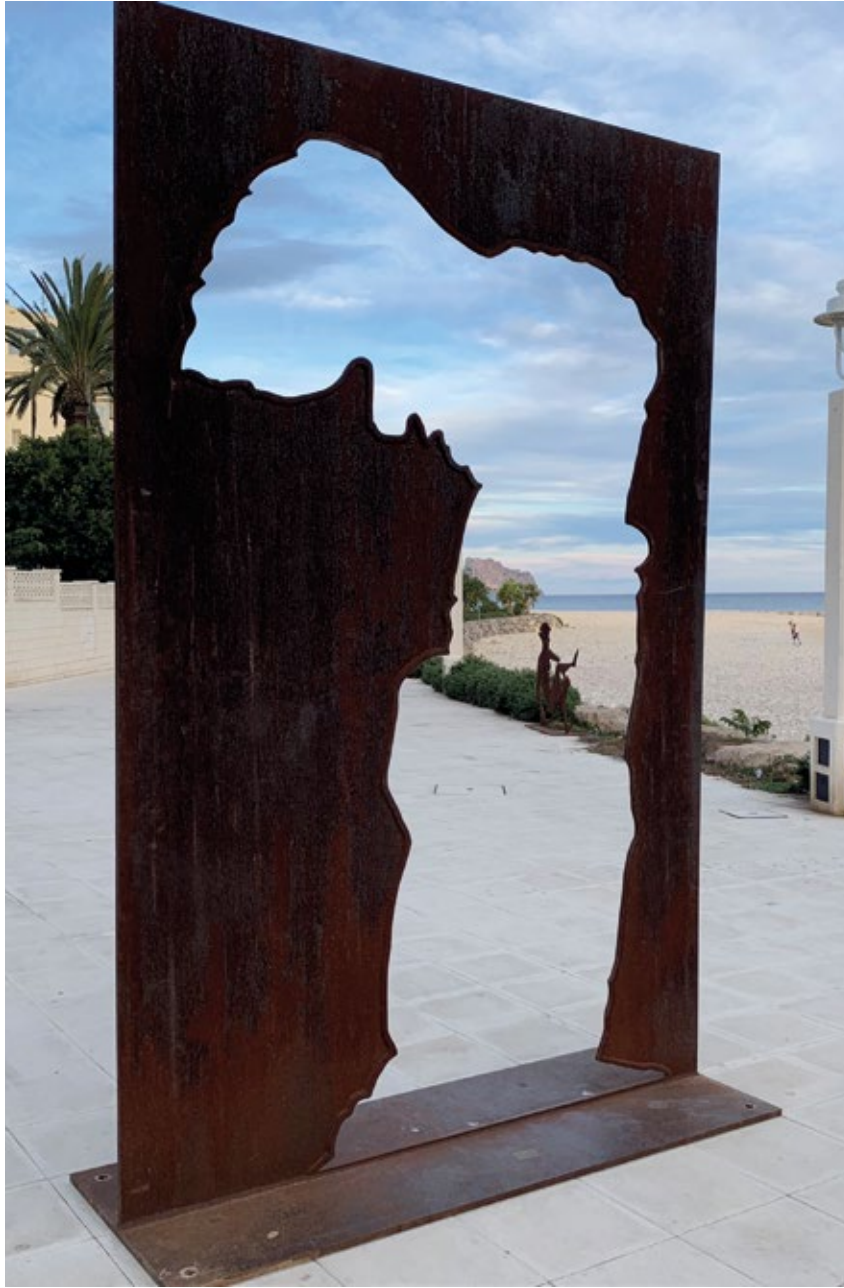
j. sou

4. Seafree, J., «*Orilla*», en *Seis Poetas al vacío*, Editorial ArtGerust, Madrid 2016, p.69

Nota: La traducció que se n'ha fet d'alguns fragments de poemes ha estat a cura de l'autor de l'article.

ALTRA VICTÒRIA 2007 (Acer cortén, 277x170x70)

ALTRA VICTÒRIA-DOS 2007 (Acer cortén, 302x196x75)

ALTRA VICTÒRIA-DOS 2007 (Acer cortén, 302x196x75)

ALTRA VICTÒRIA 2007 (Acer cortén, 277x170x70)

ALTRA VICTÒRIA 2007 (Acer cortén, 277x170x70)

JOC D'AMOR-DOS 2007 (Acer cortén, 202x254x50)

JOC D'AMOR-DOS 2007 (Acer cortén, 202x254x50)

JOC D'AMOR-DOS 2007 (Acer cortén, 202x254x50)

JOC D'AMOR 2007 (Acer cortén, 192x236x45)

JOC D'AMOR 2007 (Fragment)

JOC SOLITARI 2007 (Acer cortén, 141x181x45)

JOC SOLITARI-DOS 2007 (Acer cortén, 152x200x50)

ESCULTURES LA BASE

JOC SOLITARI 2007 (Acer cortén, 141x181x45)

JOC SOLITARI 2007 (Acer cortén, 141x181x45)

SOMNI-DOS 2007 (Acer cortén, 131x200x45)

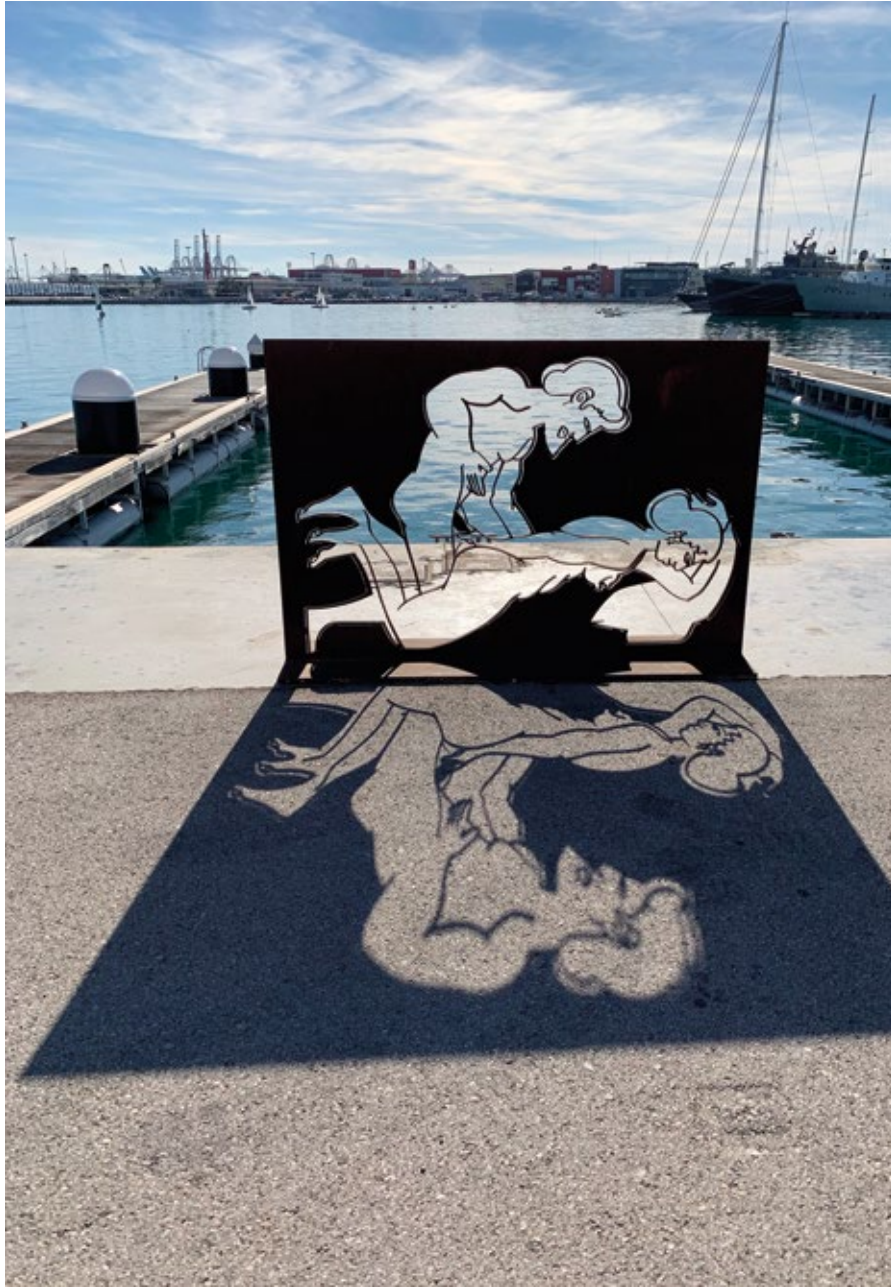
SOMNI-DOS 2007 (Acer cortén, 131x200x45)

SOMNI-DOS 2007 (Acer cortén, 131x200x45)

JOC ANTIC 2007 (Acer cortén, 124x194x50)

JOC ANTIC-DOS 2007 (Acer cortén, 135x200x50)

JOC ANTIC 2007 (Acer cortén, 124x194x50)

JOC ANTIC-DOS 2007 (Acer cortén, 135x200x50)

ESCULTURES LA BASE

JOC ERÒTIC-DOS 2007 (Acer cortén, 134x200x50)

JOC ERÒTIC 2007 (Acer cortén, 121x200x50)

JOC ERÒTIC 2007 (Acer cortén, 121x200x50)

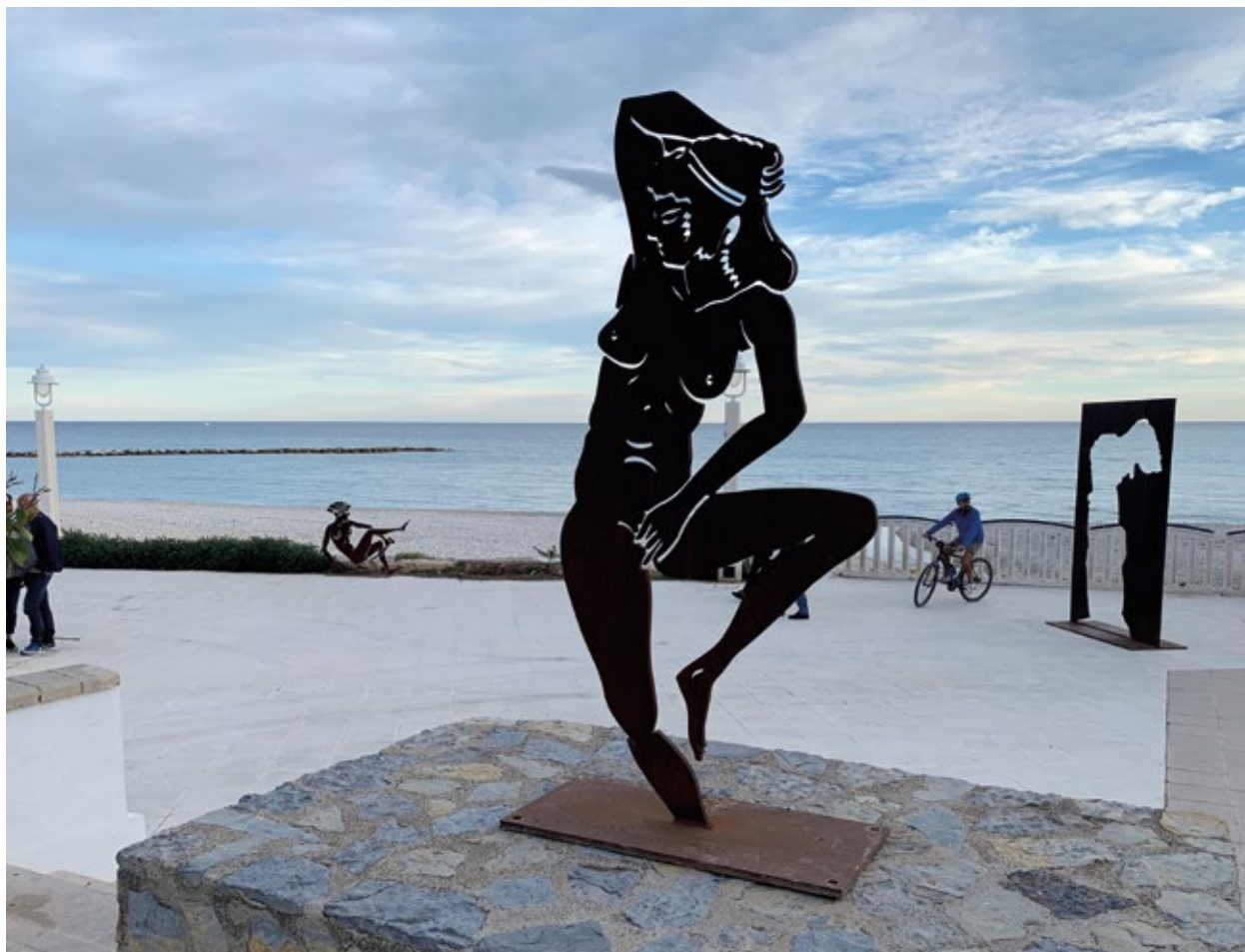
JOC ERÒTIC 2007 (Acer cortén, 121x200x50)

JOC ERÒTIC-DOS 2007 (Acer cortén, 134x200x50)

SOMNI 2007 (Acer cortén, 189x93x45)

SOMNI-DOS 2007 (Acer cortén, 131x200x45)

AFRODITA-DOS 2007 (Acer cortén, 202x132x50)

AFRODITA 2007 (Acer cortén, 189x92x45)

AFRODITA-DOS 2007 (Acer cortén, 202x132x50)

AFRODITA 2007 (Acer cortén, 189x92x45)

LA MARINA, VALÈNCIA, 2018

PALAU, ALTEA, 2019

POCASOLTA EQÜESTRE-DOS 2003 (Acer cortén, 204x185x60)

FUIG ENCARA-DOS 2004 (Acer cortén, 252x260x60)

GERNIKABOU-DOS 2007 (Acer cortén, 183x137x60)

GERNIKABOU 2007 (Acer cortén, 172x118x60)

BICIBOU-DOS 2007 (Acer cortén, 148x250x50)

BICIBOU 2007 (Acer cortén, 134x230x45)

MAGRITTE-DOS 2007 (Acer cortén, 202x149x50)

MAGRITTE 2007 (Acer cortén, 187x117x45)

CECI N'EST PAS UNE PIPE 2003 (Acer cortén, 165x120x45)

VAN GOGH'S CHAIR-DOS 2007 (Acer cortén, 249x150x60)

VENUS DE BRONZINO-DOS 2007 (Acer cortén, 201x189x45)

VENUS DE BRONZINO 2007 (Acer cortén, 186x166x45)

Suite Havana

Març - octubre 2020

Suite Havana

Josep Sou

«Rosa negra, rosa roja
(frec a frec)
sota l'ampit d'una porta
en l'espera de la nit
i gaudir, camins de delit,
l'instant interminable
de la còpula.»¹

És l'hora del capvespre. El moment en què el sol s'ajup, a poc a poc, per curar les ferides del dia radiant, tan sufocant de calors i humitat. És l'instant on, sobrant ja la roba xopa damunt la pell del cos, colrat, amerat, i lluent de suors emergents, cal abaixar el ritme i abandonar la fosca intempèrie en l'abisme dels carrers. Les cambres resten obertes, de bat a bat les finestres, amb la voluntat d'engolir una mica d'aire que refresque l'estança ardent de tota la casa. La lluna s'obre pas entre tant de núvol desmaiàt a l'horitzó, i projecta la seua llum vehement sobre la mar calma, que gairebé no oneja, però sona tímida a la vora de la platja, i del Malecò. Els cants sense cuirassa, nus i nets, dels joves sentinelles de la nit insomne, reverberen la melodia capital de la sensualitat caribenya. El món sembla deturar-s'hi, encara que roda per la inèrcia de les forces que, ben mirat, a ningú no li importen pas d'on són ni d'on venen. Les coses estan bé com estan, i encara podrien restar molt millor si ningú vingués a empenyar-les. La nit, la nit, la nit, com un veritable retret al dia. La fosca com una nova fragància que guareix la voluntat d'ésser ben lliures i arriscats per a collir allò millor, i més tendre, dels camps on Venus va semblar l'embriac dolç de l'existència..., a la fi, *no desijar res és no viure*, reconeix Paul Gèraldy. I clar està que el desig fulgura per l'entrellat de la vida, amidant les forces, quasi tel·lúriques, que germinen al si de la consciència dels homes. La realitat és una altra cosa que viatja, a vegades, a la recerca espessa d'un falç consol. Retrona desficiosa entre llums i angoixes no remeiades, doncs n'hi ha la tristesa d'acceptar l'espasme indolent de la depressió orgànica. No. No cal esperar res de res de la realitat quan l'esperança s'hi belluga nerviosa per obrir-se camí a l'endins dels sentits. La victòria potser siga fotre-se'n de la raó i fer cas dels astres que fulguren a l'entranya del negre vaixell de la nit, perquè *tot desig estancat és un verí*, promou André Maurois. I clar és que els nusos impertinents que afebleixen l'ànim quan lliguen la fusta tova del sexe enaltit, blasmen contra la voluntat d'exercir la fertilitat de l'encontre; l'estratègia del dansaire resulta principal matèria per minvar la resistència, o l'opacitat d'un entusiasme recíproc. I és que *en matèria d'amor, massa és encara molt poc*, perpetra, negre sobre blanc, Beaumarchais.

L'hora de la fresca creix entre ardides nostàlgies. Al rebaix de les finestres s'hi acomoden cossos que necessiten jugar els jocs de l'amor. Les cent mirades furtives fan via al lluny a la percaça d'un altre cos que s'hi agermane i visca per a fruit, només, l'hora de les afinitats benvolgudes. Sense cabòries, però dempeus la llibertat. Fruit i fruit, cada cop més encara, doncs la legítima carassa fruitosa dels cossos determina, sempre, una excèntrica novetat, un àgil sentiment de perspiciàcia que s'arrossega pels jardins de l'alegria i, *la nostra alegria és igual que l'aigua bellugadissa dels rius, que solament deu la seua frescor a la constant fugacitat*, manifesta André Gide, el poeta francès, quan incorpora la necessària originalitat, o la comprensió dels actes recíprocs

1. Rodríguez Mir, Antoni, (Rosa negra, rosa roja) en Les Hores del gaudi, Col·lecció Regata de cul, Germania, Alzira 1995, p. 132

al bell mig d'una nova mar creixent en la geografia de l'instint.

L'artista **Antoni Miró** construeix un univers, aquest món, aquesta suite, on els cossos s'hi revelen com essència cristal·lina i màgica alhora. Una sort de dansa del desig que rebota de desfici davant l'oportunitat de conquerir la dolcesa de l'abraç. L'estreta fusió dels membres vinculants, o la clàmide que s'arborava per ocultar la densitat del desig en hores de fragrant harmonia. I les nues, al tàlem, s'ofereixen lliures, en hores de llibertat. Tiba la pell, tan formosa, mostrant les natges; insinuant la ferida de l'amor incert a unes providencials hores de la nit, i *la gràcia, més bonica encara que la bellesa*, se li acut, i ens està servit de forma esplèndida, a La Fontaine.

La **Suite Havana**, aquesta meravella orquestral que salmodia un temps de privilegis per a la satisfacció sensual sense penes, indica un treball creatiu, en direcció constant, per a enaltir la vera condició d'humanitat. No hi ha cap indicatiu de renúncia, ni de resum estantís de la prudència, doncs allò que alena és l'oportunitat de la matèria en vol directe cap al desig. La literatura, aquella i aquesta, la pintura de tostemps, l'escultura (la que ens arribà en fèrtil viatge de cultura), etc., supuren per la ferida de la llibertat a l'hora de mostrar i mostrar-se evidents. La netedat resta a la mirada, al llenç viu la proclama de la justa perdurabilitat: «...y el joven, invadido de deseos, con mirada insaciable/contemplaba las liberadas redondeces de sus muslos desnudos»², ens alligona Nono de Panopolis, quan tracta de posar en valor allò que significa l'amor ardent del desig, ara sense metàfores hipòcrites ni fetixismes indiscrets que no ens condueixen enlloc. Antoni Miró en fa la cursa substancial de les mirades, quan objectiva la virginal promesa de l'amor. Pietosos, quasi amerant la circumstància d'un aplec fonamental per al plaer, els cossos s'il·luminen al si d'un habitacle que en farà grata la veritat sacrificial de la joia. És tan grat el voler; és tan austera l'exigència de la lliure reciprocitat, que a l'hora en què FORTUNA s'hi rendeix als humans sonen atifells de música a la volta exacta de la celèstia càlida. És el Carib que canta, ja. És el ver color de Cuba. Són els membres vigorosos que percuixen, amb unguents de fecunditat, les portes mig closes de la necessitat carnal. I la pintura d'Antoni Miró s'insinua, i canta, i riu, i pampallugueja infreqüent, i blasma d'alegria quan l'eternitat només és un ai!, de plaer gratificant: «...yo el último deleite te pedía, /tú me lo rehusabas con empeño, /el Amor nos miraba y se reía...»³, com un joc, en aquestes dionisiàques, la circumstància elemental del qual, s'aprèn als llibres de la vida, i del gaudi i de la tossuda recerca de la felicitat.

Ja des de la prehistòria hi ha hagut una pintura d'alt contingut eròtic, passant per la Grècia Clàssica, el Renaixement i fins arribar als nostres dies. Doncs bé, ara, Antoni Miró s'hi capbussa al si d'aquesta portentosa matèria prima per a la pintura que és el cos humà, preferentment el cos de la dona, i ens ofereix una mirada clarament distintiva on l'alegria i l'expressió de la íntima llibertat li confereixen la càlida fretura que l'existència atrevida demana. Si a l'Edat Mitjana la foscúria, la repressió o la condemna havien estat l'exercici del poder bàrbar de l'església, en aquest punt de la modernitat hi ha veus que s'aixequen per a afavorir el batec impulsiu del cos, on la dansa dels instints amatoris forneixen el cànon vivencial de l'esperit emancipat. Ara, com la mitologia ho fa, en Antoni Miró creix amb enorme força l'expressió de la carnalitat. La seducció com a metàfora de la vida que s'hi desenvolupa a les estances d'un enfony per a estimar i estimar-se. Els cossos enfervorits per la necessitat de les mans: acaronadores, de contacte luxuriós, percuixen les zones on s'hi ajup, subtilment, l'entusiasme: «...sin ti no hay placer de Venus/que la buena forma apruebe;/pero lo hay, si tú lo quieres./¿Quién compararse osaría/con un dios como éste?»⁴, ens regala, a propòsit d'aquestes reflexions, el poeta llatí Catul, amb ferma voluntat d'assegurar la necessària participació d'elements diversos per a l'acompliment del fet amorós.

També la lascívia, la sensualitat, el voyeurisme i, fins i tot, la provocació, ocupen espais d'exhibició a l'obra pictòrica en la sèrie Suite Havana d'Antoni Miró. La roba que oculta, a vegades, la femenina intimitat, pertorba, encara un

2. De Panopolis, Nono, (Dionisiàcas) XV.VV. 169-228. en Antología de la Poesía Erótica de la Grecia Antigua, a cargo de Máximo Brioso Sánchez, Ediciones El Carro de la Nieve, Sevilla 1991, p. 181

3. «Sueño deleitable» en Cancionero de amor y de risa, S.XVII, compilación a cargo de Joaquín López Barbadillo, Akal Editores, Madrid 1977, p. 87

4. Catul, Poesía Completa, (C. Valerii Catulli Carmina), versión de Juan Manuel Rodríguez Tobal, Ed. bilingües, Poesía Hiperión, Madrid 1998, p. 137

poc més, que l'absoluta desinhibició de la carn que brolla a saltirons damunt el llit d'una cambra en penombra. És una pintura que va de franc, una obra que no s'amaga de dir, una intensitat que facilita els encontres amb la determinant manera d'entendre la vida plena. Perquè també entenem els versos d'Oscar Wilde quan llença, sense cap temor a l'absolut concupiscent, però arriscat de maneres i afanys: «...*el oculto secreto de la felicidad eterna/conocido del griego, aquí podría encontrar-se;/¡Oh! Tal vez tú y yo ahora lo hallemos si Amor y Sueño son/amables.*»⁵ Aquests camins, i tants d'altres, recorre la pintura d'Antoni Miró, quan assaja la plenitud en la mirada que transita les vies del desig, i de la satisfacció sempre pertinent del mateix.

Cal pensar, però, que des d'un punt de vista biològic el comportament humà ens nodreix i assegura una gran quantitat d'experiències diverses. Totes elles assumibles amb l'empara que ens propicia la llibertat en cadascun dels nostres gestos, fins i tot els més isolats, just al darrere de la comprensió metòdica i objectiva dels fets que ens esperonen. Així, l'erotisme, el sexe o l'amor arriben a ser alguna cosa més que paraules buides de contingut físic, i també alguna cosa més que paraules sense contingut explícit. La pintura que ara ens mostra Antoni Miró reviu el llarg curs de la tradició i en fa, de la seua especial manera de tracta l'erotisme, un àmbit per a la recerca d'experiències personals, on la lúdica fantasia s'hi incorpora, amatent, al tràfec de la il·lusió: per a abastar el cim, per a capir el més fràgil del nostre endins, per a alliberar la matèria cordial que bomba, incessant, tones de sang imperiosa: «...*si era això, ara,/em podies reclamar més i més/que jo t'ho entregava tot,/i els llavis/i els pits/i les cames/i el cul./I t'hauria besat complaguda, la bèstia,/ara convertida en vaixell diligent/navegant feliç dintre del meu cau./*»⁶

I no resta sol, ja ho hem dit abans, l'artista Antoni Miró. El sender en l'exhibició del cos humà ha estat, si més no, gratament solcat; feliçment travessat de banda a banda, d'interludis no en parlem, en les fosques posicions de tants mancats autòcrates com hi ha hagut al llarg de la nostra història comuna. Pensem ara, a tall d'exemple, només, amb l'Orestes de Pierre et Guilles, forjat a partir d'una bellíssima captura fotogràfica i arrodonit amb uns intel·ligents tocs de pinzell. Pensem amb Picabia, amb Alexandre Cabanel, i comprovem al seu treball com la sensualitat regalima, tan efervescent, pels marges de les seues propostes pictòriques. Així, també l'artista Antoni Miró conjumina l'estudi del cos humà, del cos femení per a major precisió, amb la voluntat d'aportar una grossa càrrega eròtica per al plaer militant de l'esguard còmplice. Tots ens beneficiem d'aquesta aportació, d'aquesta manera de pessigar el món, de la forma de servir un fragment, o tants motius de vida viscuda. La versemblança de les situacions, quan reboten contra la tanca que les sotmet i estreny, viatgen un vol lliure al voltant de l'arbreda que hi ha a la vall dels sentits. Cal sentir la fermesa de la pulsio allà on s'agita, des de fa massa temps ja, només a la memòria: «...*vaig posar-li les mans a les natges i vaig prémer el seu ventre contra el meu. Ella podia sentir la fermesa de la polla i els seus pèls em feien pessigolles als collons.*»⁷ Apollinaire (*dixi omnia quum hominem nominavi*) (quan he anomenat l'home ho he dit tot), amb la freturosa presència de l'ansia per tastar, de la carn, el bocí més substancios, s'esllavissa pels costers de la passió. I el seu/seus personatge s'allargassa per les felices avingudes amb l'embranchida que li permet de viure l'intens episodi de l'aproximació carnal. Com ho fem nosaltres quan ens hi apropem, potser amb la humitat necessària, als teixits de la sensualitat, recercant la bonior d'un camp que se'ns ofereix atapeït de flors, o de pits dispersos sota l'ombra d'un teix miraculós, en la ciustòdia, sempre, de l'autenticitat que ens proclama éssers sense traves, i sense la torpesa dels incòmodes afanys: «...*la corriente profunda del deseo era un cauce que ponía en peligro todo su ser. Y si la dejaba correr en vano, todo estaba perdido.*»⁸, així ho veu D.H. Lawrence: cal no perdre l'objectiu de vista, doncs fuctejats per la impaciència, la causa primera en la recerca del plaer pot fracassar. No és cap axioma, aquest. Només la virtut llibertària front a l'abisme de les claudicacions. Potser, tot, és qüestió de fer-li cas a la vista. Antoni Miró així ens ho recomana, una mica burleta, però sempre discret.

j. sou

5. Wilde, Oscar, *Poemas* (selección, introducción y traducción E. Caracciolo Trejo), Libros Río Nuevo, Barcelona 2001, p.31

6. Enguix i Borràs, «Gener del 93» en *Les hores del gaudi*. Col·lecció Regata de cul, Germania, Alzira 1995, p.75

7. Apollinaire, Guillaume, «*Les proeses d'un jove Don Juan*», La Marrana, Biblioteca de Literatura Eròtica. Edicions La Magrana, Barcelona 1995, p. 81

8. D.H., Lawrence «*La Primera Lady Chatterley*», en la *Novela Eròtica Contemporànea*, Edaf, Madrid 1976, p.223

JUDIT 2017 (Acrilic s/ llenç, 116x116)

JULIET 2017 (Acrílic i metall s/ llenç, 114x162)

CLAUDIA 2017 (Acrílic s/ llenç, 114x162)

YASMILA 2017 (Acrílic s/ llenç, 162x114)

TERE ASSEGUDA 2017 (Acrílic s/ llenç, 162x114)

GLORIA 2016 (Acrílic i metall s/ llenç, 116x116)

MARCELA 2017 (Acrílic s/ llenç, 114x162)

CARIDAD 2017 (Acrílic i metall s/ llenç, 116x81)

RAFAELA 2017 (Acrílic s/ llenç, 162x114)

CLAUDIETA 2017 (Acrílic s/ llenç, 114x162)

LISANDRA 2017 (Acrilic s/ llenç, 114x162)

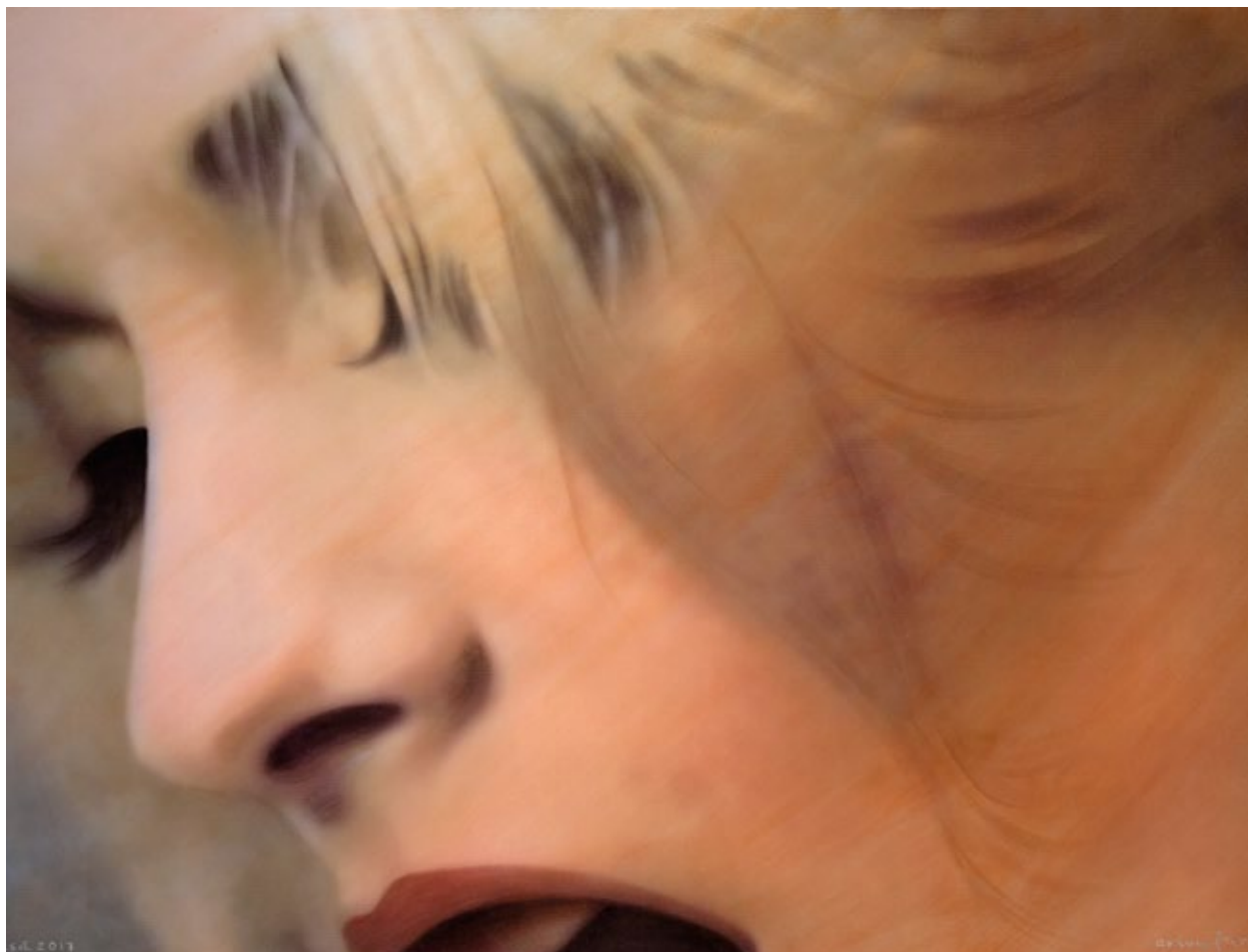
LA BRASILENYA 2017 (Acrílic s/ llenç, 162x114)

LILIANA 2017 (Acrilic s/ llenç, 116x116)

BERTA 2017 (Acrilic s/ llenç, 81x116)

VANESA 2017 (Acrilic s/ llenç, 65x92)

ANGE 2017 (Acrílic s/ llenç, 92x65)

HELEN 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

CRIS 2017 (Acrílic s/ llenç, 81x116)

MÓNICA 2017 (Acrílics/ llenç, 116x116)

ANDRUSKA 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

NENUSKA 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

KARLA 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

NENAI 2017 (Acrílic s/ llenç, 116X81)

JULIETA 2017 (Acrílic i metall s/ llenç, 81x116)

INMA 2017 (Acrílic s/ llenç, 81x116)

GLEND A 2017/ Coreana (Acrílic s/ llenç, 81x116)

ZEIDA 2017 (Acrilic s/ llenç, 81x116)

CAMILA 2017 (Acrílic i metall s/ llencç, 116x81)

CARI 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

LA COREANA 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

ZUJAI 2016 (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114)

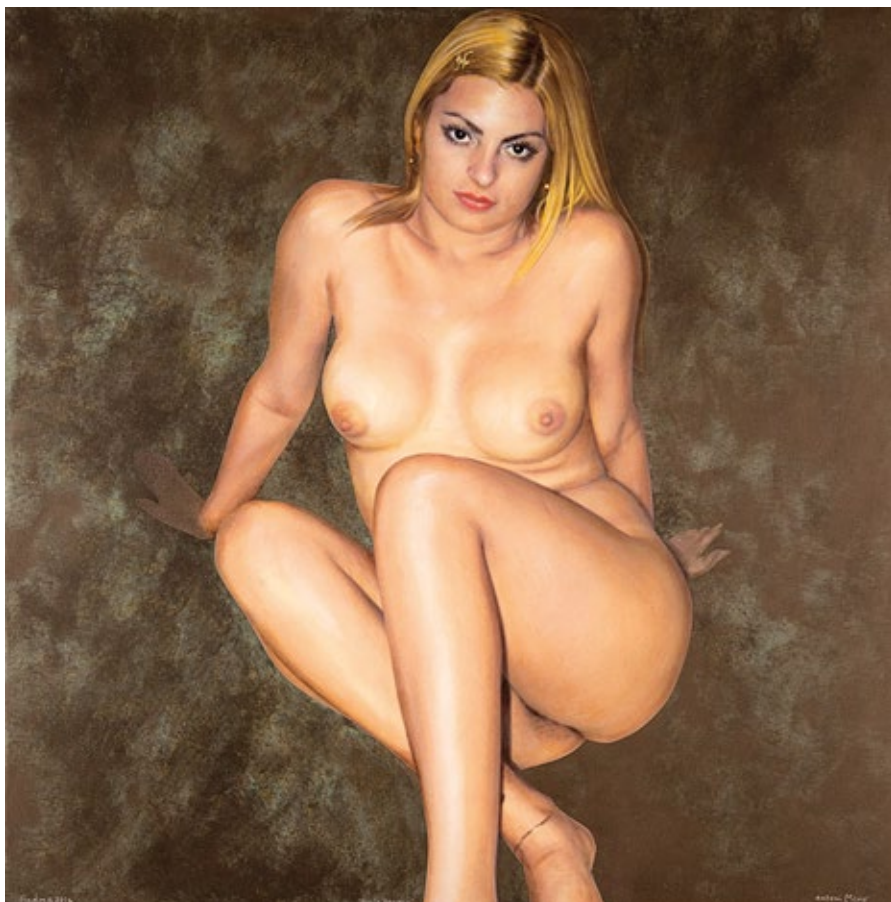
KATIUSKA 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

YASMI 2017 (Acrilic s/ lenc, 116x81)

ANAMARIA 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x116)

ANDREA 2016 (Acrílic i metall s/ llenç, 116x116)

NIURKA 2015 (Acrílic s/ llenç, 116x116)

POMPIS DE MAVI 2016 (Acrílic s/ llenç, 116x116)

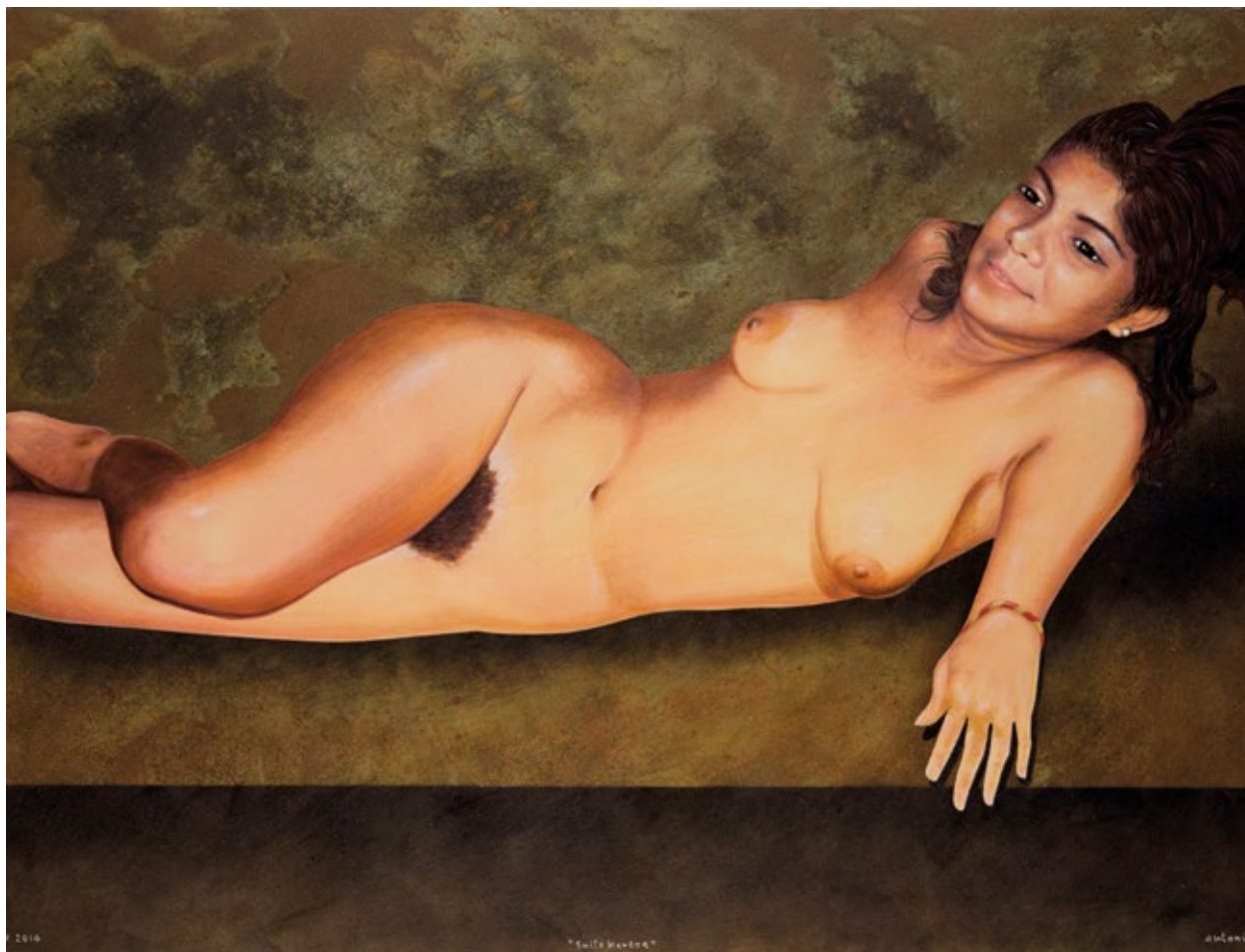
LOLITA IMAGINATION 2016 (Acrílics/ llenç, 114x162)

PETRONILA GITADA 2016 (Acrílic i metall s/ llenç, 114x162)

LAZARITA 2016 (Acrílic i metall s/ llenç, 81x116)

MAGDA 2016 (Acrílic i metall s/ lleng, 81x116)

SARA CAVALL 2016 (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114)

LAZARA 2015/ Havana (Acrílic s/ llenç, 114x162)

IDA I MAR DE FESTA 2015 (Acrílic s/ llenç, 81x116)

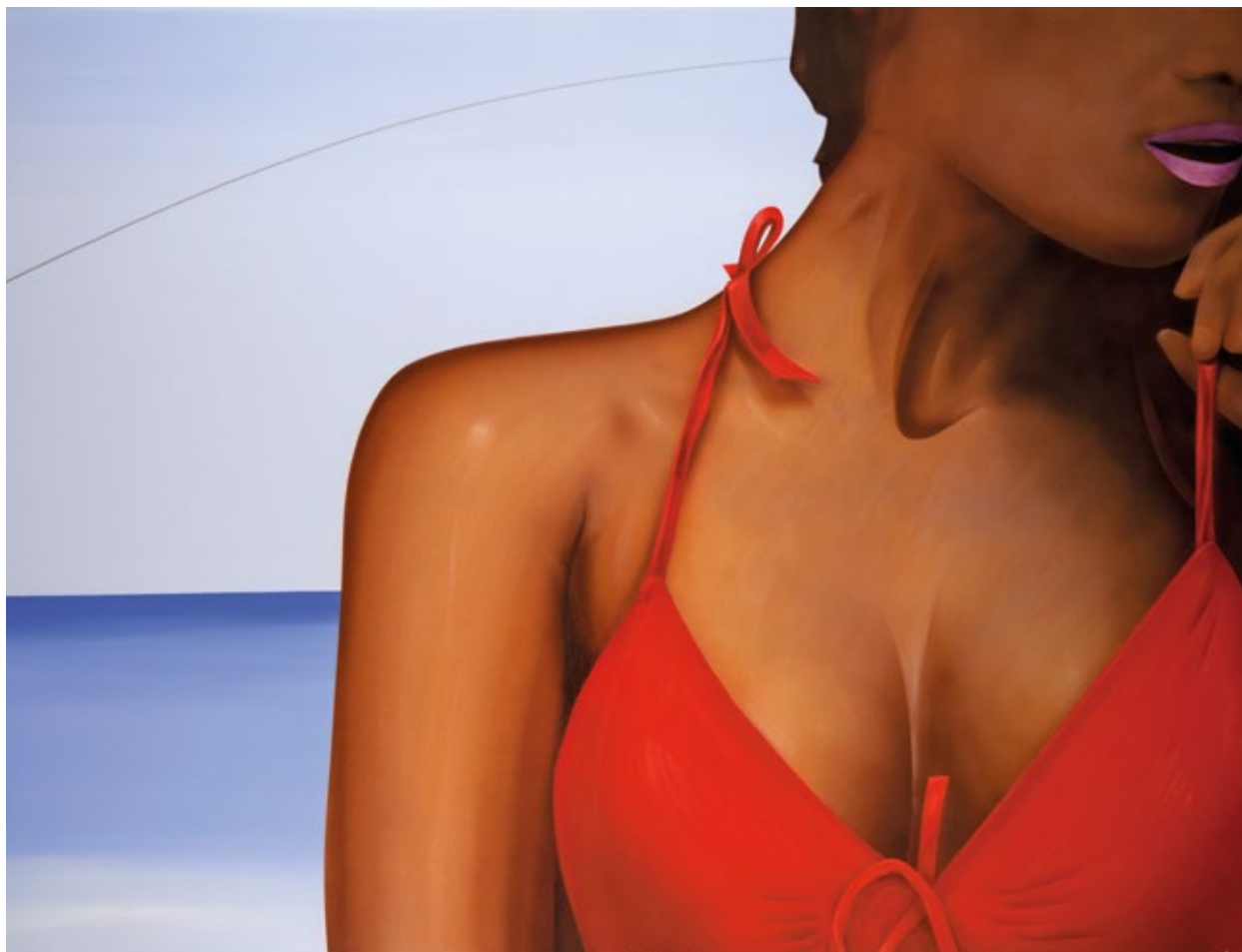
NATASHA I KATIA 2015 (Acrilic s/ llenç, 81x116)

VIRGINIA I MARTA 2015 (Acrílic s/ llenç, 81x116)

ZORAIDA 2015/ Havana (Acrilic s/ llenç, 114x162)

MARCELA 2017 (Acrílic s/ llenç, 114x162)

NILSA 2017 (Acrilic s/ llenç, 114x162)

LILÍ 2017 (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114)

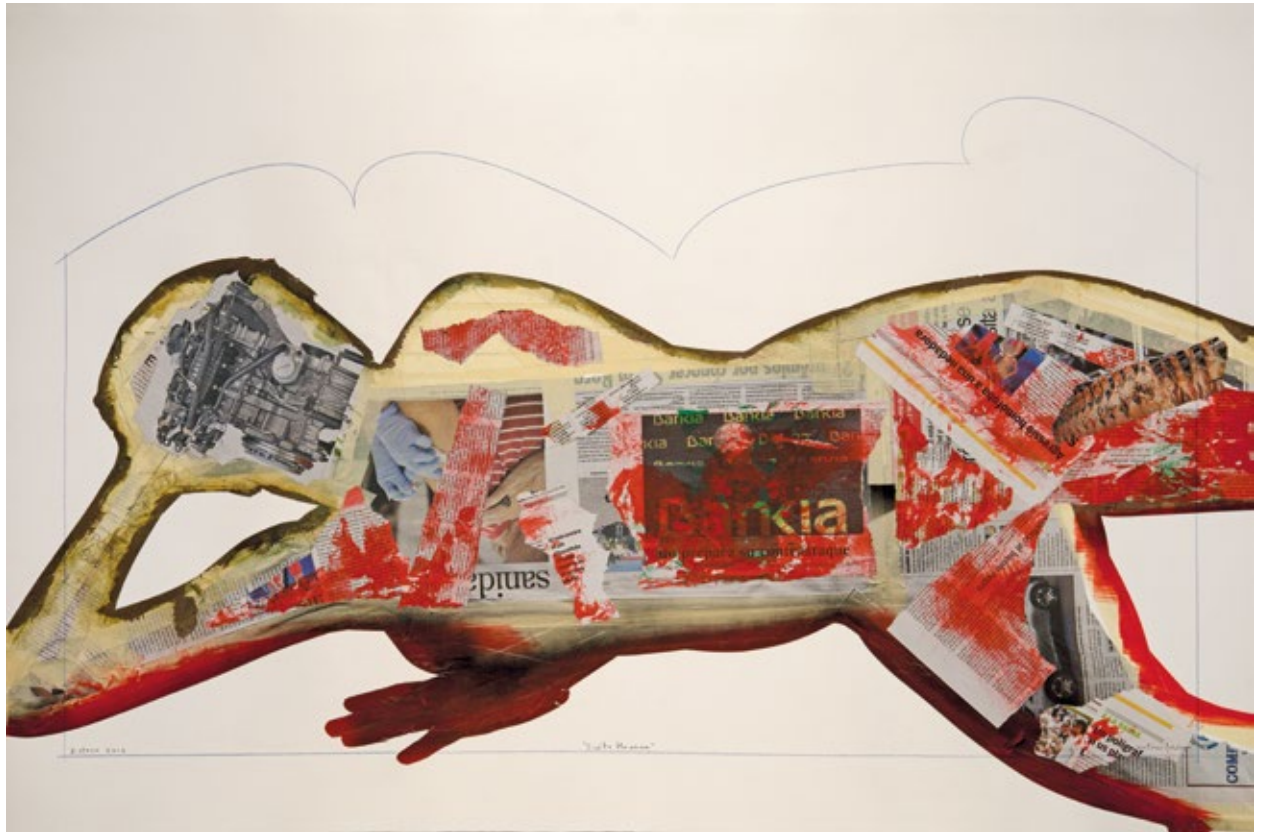
MORAIMA I NENA 2015 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

EVOLUCIÓ DEL PIB 2016 (Acrílic i collage i metall/paper, 112x76)

ASSEGUDA 2016 (Acrílic i collage i metall/paper, 112x76)

ESTESA 2016 (Acrílic i collage i metall/paper, 76x112)

GITADA 2016 (Acrílic i collage i metall/paper, 76x112)

MITJA I MITJA 2016 (Acrílic i collage i metall/paper, 76x116)

MISÓGAM 2016
(Acrílic, collage i metall/paper, 112x76)

PEIXOS DINS DEL COS 2016
(Acrílic i collage i metall/paper, 112x76)

CLIMA X 2016 (Acrilic i collage i metall/paper, 112x76)

SUITE HAVANA, LA BASE, VALÈNCIA 2018

Webs

Autoretrat 2012

En aquesta ocasió bandejarem les anàlisis i comentaris doncs farem servir aquest breu poema elemental per a referir, tan fidelment com ens ajude el nostre seny, tot allò que ens sembla i substancia l'obra creativa de l'artista Antoni Miró. No ens manca l'atreviment.

Al meu amic Antoni Miró

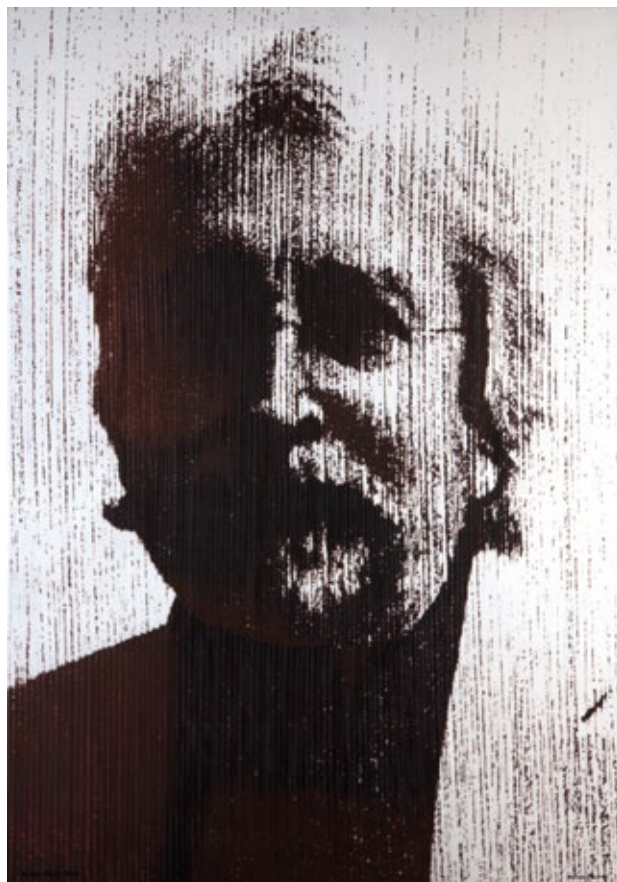
Ficció o realitat?

Un home mor a mans de la crueltat.
Immigrants vagaregen arreu, manta roja al cos.
El fusell apunta directe al front de l'agenollat.
La dona plora amb llàgrimes a vessar.
Els nens ja no juguen a ser infants.
La policia grata en la ferida dels amotinats.
El rei pateix migranyes cap per avall.
Insubmisos criden de valent per les places de la ciutat.
Banderes onegen, com un prec, pels senders de la identitat.
Bons i dolents, pràctica corrent del triatge cosmopolita.
Un bri d'esperança a les espardenyes dels comunals.

Ficció o realitat?

Antoni Miró, o la pintura d'un artista bel-ligerant.

j. sou

Web personal

www.antonimiro.com

Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani, Universitat d'Alacant

web.ua.es/es/catedramiro

Portal Art Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes

portalart.antonimiro.com

de mar a mar Antoni Miró

Palau Altea
Espais a l'aire liure

Novembre 2019 - Octubre 2020

ALTEA, CAPITAL CULTURAL VALENCIANA 2019- 2020

